

*O lectură surprinzătoare,
o călătorie plină de reprezentări!*
— KIRSTEN MILLER

SUPRANATURAL

KIERSTEN WHITE

DIN SENIN

Oh, biiip, aveam să mor.

Urma să am o moarte oribilă, înspăimântătoare, dureroasă.

Mi-am dus rapid mâna într-o parte să iau Taser-ul roz, care știam că nu era acolo. De ce mi-aș fi dorit vreodată așa ceva? La ce mă gândeam? Să lucrezi la Agenția Internațională de Securitate pentru Paranormali trebuie că era aproape o servitute absolută și, desigur, avusesem câteva ciocniri periculoase cu vampiri, vrăjitoare și silfi fantastic de ciudați, dar toate astea nu erau nimic în comparație cu primejdia pe care-o înfruntam de data asta.

Sport pentru fete.

Jucam fotbal — fără apărătoare pentru gambe. Fata pe care se presupunea că trebuie s-o contraatac (o creatură atât de mătăhăloasă, încât aș fi jurat că era trol) se năpustea spre mine, scoțând practic abur pe nări. Mi-am adunat forțele pentru impact.

Apoi m-am mirat că era atât de senin. Nu se vedea niciun nor pe cerul de toamnă. Dar de ce mă uitam eu la cer? Poate că avea legătură cu brusca mea neputință de a respira. Haideți, plămâni! Haideți! La un moment dat, trebuiau să-nceapă să lucreze, corect? Pete strălucitoare îmi jucau dinaintea ochilor și aproape că mi-am văzut necrologul: Tragedia a lovit în timpul unui meci de fotbal. Ce umilitor!

În cele din urmă, aerul binecuvântat a ajuns în plămâni mei. Un chip familiar, încadrat de păr lung și negru, s-a aplecat deasupra mea. Prietena mea dintotdeauna, Carlee.

— Ești OK? m-a întrebat.

— Green! s-a auzit ca un lătrat o voce de tenor. Eram aproape sigură că domnișoara Lynn avea un glas mai gros decât iubitul meu. Mișcă-ți fundul și întoarce-te să joci!

Ah, Green. Părise un nume de familie drăguț atunci când Lend mi-l schimbase și-mi falsificase documentele legale. Totuși, cu cât domnișoara Lynn îl striga mai des, cu atât îmi plăcea mai puțin.

— GREEN!

Carlee mi-a întins mâna și m-a ajutat să mă ridic.

— E-n regulă. Nici eu nu-s bună la fotbal.

A zâmbit și s-a îndepărtat fugind. Nu era deloc adevărat că nu era bună la fotbal.

Nu era drept. Mă aflam aici, stând ca o idioată pe un teren plin de noroi, în timp ce Lend era plecat la colegiu. Ce pierdere de vreme! Și, oricum, cine știe cât timp îmi mai rămăsese? Ce se întâmpla dacă-mi consumam la fotbal prețioasele rămășițe ale sufletului?

Poate că reușeam să obțin o adeverință de la un doctor. O vedeam aieva — „Către cei interesați: Evie are o caracteristică rară, și anume nu are suficient suflet ca să trăiască o viață normală. De aceea, trebuie de îndată și pentru totdeauna scutită de efort fizic care implică transpirație și să fie dărmată în noroi.”

Ridicol. Pe de altă parte, poate că merita o încercare. Tatăl lui Lend avea niște cunoștințe la spital...

M-am ferit de minge, care a vâjâit pe deasupra capului meu. Una dintre coechipierele mele, o roșcată răutăcioasă, mi-a strigat cu încredere în timp ce alerga:

— Lovitură cu capul, Green! Lovitură cu capul!

Carlee s-a oprit.

— Mimează că ai crampe!

Și mi-a făcut cu ochiul — genele îi erau acoperite abundant cu rimei.

Mi-am dus mâinile la burtă și mi-am târșăit picioarele spre domnișoara Lynn, care se afla la linia albă trasată pe iarba care scârțâia sub tălpi, de unde supraveghea jocul, ca un general de război.

Și-a dat ochii peste cap.

— Acum, ce mai e?

Sperând că fața mea palidă îmi era măcar o dată de folos, am scâncit:

— Crampe. Groaznice.

Nu mă credea și amândouă știam asta, dar în loc să-mi dea minciuna pe față, și-a dat ochii peste cap și-a arătat cu degetul mare către linia de tușă.

— Data viitoare o să fii portar.

Mulțumesc foarte mult, Carlee. O idee genială. M-am îndepărtat de ea și m-am prăbușit la pământ, agățându-mă de iarba rară, uscată.

Nu așa se presupune că trebuia să fie la liceu.

Nu mă înțelegeți greșit. Sunt cât se poate de recunoscătoare că mă aflu aici. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu un om normal, să merg la o școală normală, să fac lucruri normale. Dar totul e așa de... de...

Normal.

De când a început școala, cu o lună în urmă, n-a avut loc nici măcar o ciorovăială. Și nici petreceri dezlănțuite, la care să fie chemați polițiștii. Cât despre balurile mascate, întâlnirile la lumina lunii și săruturile pasionale pe coridoare, tot ce pot spune este că Easton Heights, fostul meu serial TV favorit, primise o lovitură de imagine.

Totuși, încă mai cred că dulăpioarele din vestiar sunt mișto.

Am rămas cu o mână la burtă, pentru a păstra aparențele. Poziția asta — eu prăbușită la pământ — era mult mai drăguță fiind asumată voluntar. M-am uitat la un mic nor care trecea pe cer.

M-am încruntat. Era un nor ciudat. Pe lângă faptul că era solitar pe cerul altminteri senin, mai era ceva cu el... ceva diferit. Oare să fi fost lumina unui fulger?

— Am spus: ai de gând să mergi la ora următoare?

Uimită, m-am ridicat și am făcut o grimasă către domnișoara Lynn.

— Da, sigur, mulțumesc.

M-am grăbit să intru. Lucrurile chiar că erau plictisitoare, dacă ajunsesem să caut ceva interesant în nori.

Mi-am petrecut ora următoare calculând numărul exact de minute care mai rămăseseră până la venirea weekendu-lui, când aveam să-l văd pe Lend. Răspunsul era că mult prea multe, dar să mă gândesc la asta era mai interesant decât, să zicem, să fiu atentă la cursul pe care ni-l ținea profesoara de engleză despre rolurile de gen în Dracula — și să nu cumva să mă stârniți în legătură cu această carte. Bram Stoker n-a fost deloc un cercetător care să țină la corectitudinea informațiilor.

Capul mi se-ndrepta către inevitabila coliziune cu banca în momentul în care ușa s-a dat de perete și a intrat o secretară cu un bilețel.

— Evelyn Green!

Am fluturat din mână, iar ea a încuviințat din cap.

— Bilet de voie.

Mi-a revenit buna dispoziție. Nu mai fusesem niciodată până atunci scoasă de la ore. Poate că Arianna voia să ieșim. Era suficient de ciudată și de capricioasă ca să facă asta.

Pe de altă parte, nu chiar așa de tare. N-ar fi ieșit într-o zi așa de însorită, cu toate acele chestii specifice vampirilor. Mi s-a strâns stomacul. Dacă se-ntâmplase ceva rău? Dacă Lend avusese un accident în campus, își pierduse cunoștința și devenise invizibil? Dacă-l luase guvernul și-acum era îngropat într-un sediu AISP?

Străduindu-mă din răspuțeri să nu alerg, am urmat-o pe secretară — o femeie scundă, cu părul de un blond șocant de artificial.

— Știi cumva cine a venit să mă ia?

— Mătușa ta, cred.

Ei bine, asta clarifica subit lucrurile. Sau cel puțin ar fi putut s-o facă, dacă aș fi avut o mătușă. Am parcurs lista de femei, toate paranormale, care ar fi putut trece drept rude de-ale mele. Nu era o listă lungă și nici nu-mi trecea prin cap de ce s-ar fi aflat vreuna dintre ele aici. Am năvălit în birou.

O femeie cu pantofi practici (a se citi: urâți) și părul brunet strâns într-un coc sever stătea cu spatele la mine. Nu se poate!

Raquel s-a întors și mi-a zâmbit.

Inima mi s-a ridicat în gât. Pe de-o parte, era Raquel — cea care semănase cel mai mult cu o mamă pentru mine. Pe de altă parte, era Raquel — unul dintre conducătorii AISP-ului, organizația care mă credea moartă. Organizația care îmi doream mult, mult să nu mă găsească. Și organizația de care crezusem că Raquel mă apăra.

— Iată-te! Și-a pus geanta pe umăr și a arătat spre ușile duble care duceau afară. Să mergem!

Am urmat-o, total confuză. Afară, în lumina strălucitoare a zilei, la liceul meu normal, părea o greșeală să fiu cu această femeie care reprezenta tot ce lăsasem în urmă. Încă-mi mai doream să mă aplec spre ea și s-o-mbrățișez — ceea ce era ciudat, din moment ce noi două nu avuseserăm niciodată cu adevărat o relație care să presupună îmbrățișări. Desigur, voiam și s-o las baltă, să fug în direcția opusă. Era de la AISP.

— Ce cauți aici? am întrebat-o.

— Dacă judec lucrurile după cât ești de surprinsă, sunt gata să presupun că David nu ți-a transmis mesajele mele.

— Tatăl lui Lend? Ce mesaje?

A oftat. Abilitățile mele de interpretare ruginiseră, dar suna ca un oftat care voia să spună Sunt obosită, iar asta mi-ar lua prea mult timp ca să-ți explic.

O umbră a trecut prin dreptul soarelui și mi-am ridicat privirea ca să-mi văd norul. Cu siguranță era ceva dincolo de el, dar nu un fulger. Ceva care sclipea. Ceva paranormal. Ceva cu un farmec prin care numai eu puteam să văd.

— Ce este...

Dar m-am oprit și am țipat în timp ce norul a coborât de pe cer, m-a învăluit și a zburat înapoi pe cerul albastru.

LECȚII DE ZBOR

Continuam să țip în timp ce mă ridicam rapid în aer. Inspirând cu lăcomie, m-am uitat în jos, la pământ. Fiuoare de nor se mișcau în jurul meu, dar nu reușeau aproape deloc să ascundă faptul că peisajul plin de copaci era cu mult prea departe jos, sub noi.

Mi-am înăbușit un țipăt și m-am uitat la mijlocul meu. În jurul meu erau încolăcite două brațe, ambele părând să fie înfiorător de lipsite de substanță. N-aveam idee cum era posibil să mă țină acolo, sus, ceva ce părea la fel de ușor ca o briză, dar nu mă puteam gândi la asta atunci. Aveam probleme mai presante. Ca de pildă, unde mă ducea norul și de ce. Chiar și mai rău, mici scânteii zburau în jurul nostru și nu-mi plăceau șansele mele de a evita electrocutarea. Părul de pe brațele mele stătea drept, zbârnâind de energia care sfârâia în jurul meu.

Foarte, foarte rău.

Eram pregătită să-mi iau adio de la Pământ când mi-am văzut micul oraș dedesubt, sub noi, și ceva m-a izbit. Era micul meu oraș. Mă săturasem să fiu manipulată de către paranormali. Dacă această chestie mă putea atinge, atunci eram cât se poate de sigură că și eu puteam s-o ating. Iar dacă puteam s-o ating...

Am închis ochii și am inspirat adânc. Trebuia să se termine! Nu pentru că voiam eu — ci pentru că era o problemă de viață și de moarte. Ciudățenia era că nu mergea oricum. Oi fi fost eu una dintre Cei Pustii, capabilă să absorb sufletele din paranormali, însă nu o mai făcusem decât o dată înainte. Iar atunci fusese altceva: sufletele erau închise și voiau să vină la mine. Pe când chestia asta nu părea să vrea să-mi dea energia vieții ei.

Totuși, merita să-ncerc. Mi-am aruncat umărul înapoi, am băjbâit în jurul meu și am pus mâna cu hotărâre pe primul lucru solid pe care l-am simțit, rugându-mă ca, indiferent ce era această creatură sub formă de nor, să aibă trup.

M-am oprit, dorind să deschid canalul dintre mâna mea și sufletul Norului Bizar. Vreau asta, m-am gândit, mintea-mi țipând cu disperare. Am nevoie de asta.

Am clipit și am deschis ochii șocată, sufletul pocnind în aerul cald, încărcat electric, în timp ce curgea prin brațul meu până în inima mea, venind din exterior până când am simțit furnicături în fiecare parte a corpului.

Creatura a slobozit un strigăt strident de surpriză și de durere. A zvâcnit înapoi, întrerupând legătura dintre noi; capul mi se învârtea și eram amețită de vârtoarea energiei noi, străine.

Iar apoi, am căzut împreună.

Ce idee strălucită, Evie, ține-o tot așa și absoarbe energia din chestia care te menține suspendată la mii de metri în aer. Dar, cumva, încă ne țineam laolaltă. Ne învârteam fără control, dar nu cădeam atât de rapid precum mă așteptasem. Dacă reușeam să ajungem pe pământ, eram OK.

M-a scăpat. Am țipat, m-am agățat și m-am ținut de-un picior al ei. A urlat de frustrare, zbatându-se, dar nu aveam de gând să-i dau drumul. Eram amestecați amândoi în chestia asta. Pământul se apropia rapid de noi — un covor verde și portocaliu de copaci.

Înainte de a apuca să-mi adun toate puterile, m-am izbit de coroanele copacilor — frunzele au zburat în jurul meu când am ricoșat dintr-o creangă și am dat drumul piciorului norului meu. O altă creangă m-a lovit puternic peste șold, încetinindu-mi căderea suficient de mult astfel încât, atunci când eu și pământul aveam să ne întâlnim, să mă simt de parcă aș fi fost lovită de un camion.

Fiecare os din corpul meu trebuie că se rupsesse. Nu aveam cum să simt atât de multă durere și să am o șansă de supraviețuire. Urma să stau în ghips pentru tot restul vieții mele. Lucrul asta ar fi complicat îmbrățișările cu Lend. Cel puțin, aveam să lipsesc o vreme de la școală. Și, în mod sigur, aveam să scap de orele de sport.

Trupul mi-era străbătut de un fior electric, înlocuind durerea și făcându-mă să mă simt ușoară, ca și cum membrele mele erau din puf, decuplate.

Oh, biiip. Eram paralizată.

Panicată, am sărit în picioare și mi-am trecut mâinile cu oroare peste propriul corp. Ei bine, pflu! Dacă puteam să fac asta, însemna că probabil nu eram paralizată. Și-atunci de ce mă simțeam atât de ciudat? Și unde era Norul Bizar?

— Oribilă chestie! a șuierat o voce ca o adiere de vânt printre copaci uscați. Ce mi-a făcut?

Încă acoperită de fuioarele de nor agățate de ea, micuța creatură se târa prin praf către mine. Deși avea forma unei persoane, era delicată — aproape ca un copil. Ochii-i aruncau scânteii de un alb strălucitor precum fulgerele, dar celelalte trăsături ale sale erau cețoase, indistincte; până și culoarea ei se potrivea cu nuanța pală a norului. Pentru altcineva, ar fi arătat ca o bucată de ceață solidă, animată, dar ochii mei, care puteau pătrunde prin farmece, vedeau totul.

Am făcut un pas înapoi, încercând să nu mă poticnesc de rădăcinile ieșite la suprafață ale copacului suficient de masiv ca să-mi stopeze căderea.

— Hei, n-am cerut eu să fiu înșfacată și luată în zbor!

— Mi-ai luat... mi-ai luat o parte din mine! Să mi-o dai înapoi!

M-am rezemat de trunchiul copacului. Creatura a levitat, s-a ridicat dreaptă și a plutit în fața mea. Unde subțiri de lumină o înconjurau precum rețeaua unei pânze de păianjen. Membrele i se amestecau cu norul, ba intrând, ba ieșind din el — uneori se vedeau, alteori nu —, dar dădeau indiscutabil sentimentul de energie și forță.

Aici eram atât de departe de aliații mei! Am ridicat mâna și am încercat să par mai curajoasă decât mă simțeam.

— Lasă-mă-n pace, altminteri ți-l iau pe tot.

Vocea îmi tremura, pe de-o parte de frică, dar pe de altă parte de poftă. Degetele mă furnicau, trupul mă durea. Nu era suficient să gust. Voiam și restul.

Nu, nu voiam. Nu puteam să-l am. Nu eram eu persoana aia. I l-aș fi dat înapoi dacă aș fi putut, dar nu știam cum s-o fac.

Norul Bizar și-a mijit spre mine ochii mari și scânteietori. Aerul dintre noi era uscat și fierbinte, încărcat cu electricitate care sfârâia. Avea să mă omoare. Am inspirat adânc, întrebându-mă cât de tare durea, când creatura a țâșnit înapoi spre cer, lovind strident aerul. M-am uitat cum se ridica tot mai sus, virând din când în când lateral sau pierzând altitudine, apoi urcând din nou. După care a dispărut.

Am răsuflat ușurată și m-am sprijinit cu spatele de copac. Când visam cu ochii deschiși la ceva care să-mi facă din nou viața mai palpitantă, nu asta aveam în minte. Era limpede că uitasem ce însemna să ai de-a face cu paranormalii — cu paranormalii adevărați, incontrolabili.

Spaimă.

Multă spaimă.

Iar acum, nici măcar nu-l aveam pe Tasey cu mine, pentru siguranță. Am înaintat cu hotărâre,

cântărind situația în care eram. Îmi scăpasem geanta când mă izbise Norul Bizar, ceea ce însemna că nu mai aveam telefon mobil. Și din moment ce eram destul de sigură că ne aflam aproape de casă când plonjasem din cer, cine știe cât de departe ne abătuserăm de la calea noastră în cădere? Totuși, cât de mare putea să fie o pădure în mijlocul Virginiei?

Fără îndoială, aveam să aflu.

O oră mai târziu, când ajunsesem la un drum, eram obosită, transpirată și deprimată. Care erau chestiile pe care Raquel voia să mi le dezvăluie exact în clipa în care m-a înhățat un paranormal? De-a ce se juca, pretinzând că mă eliberează de la AISP, dar întorcându-se apoi după mine? Îmi venea greu să cred că scopul ei fusese să mă momească afară din școală, pentru ca Norul Bizar să poată să mă înșface, dar mi se părea cea mai plauzibilă explicație. Ideea că Raquel — care fusese ca o mamă pentru mine în toți anii cât stătusem la Centru — ar fi făcut așa ceva îmi sfâșia inima.

Bine, totuși. Dacă AISP voia să se joace așa, fie! Am întins mâna și am zâmbit cu răutate și satisfacție. Acum, puteam să am singură grijă de mine.

Tremurând, mi-am scuturat mâna ca să scap de furnicături. Nu. N-o să mai fac asta niciodată. Niciodată. Îmi plăcea prea mult.

Busola mea interioară era mai bună decât credeam eu, pentru că am reușit s-o iau în direcția corectă pe drum. Practic plângând de ușurare, am văzut ramificația care ducea acasă la Lend. Vechea mea casă, înainte ca el să se mute, iar eu să mă instalez aici cu Arianna, ca să evit stânjeneala de a locui cu tatăl iubitului meu. Am alergat pe aleea lungă și șerpuită și m-am năpustit pe ușă, în sufragerie.

Raquel stătea pe canapea.

— Ce dracu-nseamnă asta? am țipat.

A sărit în picioare și m-a înhățat înainte să-mi treacă prin minte să mă feresc. M-am încordat. După care mi-am dat seama că mă îmbrățișa.

— Nu te-am văzut de luni de zile, iar tu fugi și ești răpită de prima chestie care-ți iese-n cale. Am crezut că-ncerci să fii normală.

M-a împins înapoi și s-a uitat la mine, cu lacrimi în ochi.

— Vrei să spui că nu tu ai trimis-o pe creatura aia?

— Dumnezeuule, nu!

— Dar ce era?

David a intrat în cameră împleticindu-se, cu telefonul în mână și cu o expresie de ușurare pe chip.

— Ești OK!

— În afară de faptul că am fost răpită de un nor viu și aruncată la pământ de la mii de metri înălțime? Da, mă simt splendid!

— Așadar, a fost un duh aerian! a arătat David triumfător spre Raquel. Ți-am spus eu că există!

Buzele lui Raquel s-au crispat și asta a fost tot ce a mai putut să facă pentru a-și reprima oftatul.

— Da, se pare că ai avut dreptate.

— Uau! David și-a trecut degetele prin părul său negru și des, ochii sclipindu-i de exaltare. Uau! Un duh aerian. Cred că ăsta e primul contact care a existat vreodată cu o asemenea creatură.

Am ridicat mâna.

— Hmm... Alo! Dar fata despre care s-a spus că a fost răpită de o așa-zisă ființă aeriană? Poate cineva să mă facă să-nțeleg ce a fost și de ce a hotărât să mă poarte într-un tur aerian pe deasupra statului nostru drăguț?

— Duhurile astea sunt elemente aeriene, a spus Raquel repezit, aruncându-i lui David o privire tulburată, vrând parcă să dovedească faptul că, deși nu crezuse în ele, știa totuși mai multe lucruri decât el. Cred că sunt rude îndepărtate ale silfilor. Se consideră îndeobște că fie nu au existat niciodată, fie au încetat pur și simplu să existe, dar asta pentru că un duh aerian nu și-ar dori niciodată să atingă pământul, astfel încât e imposibil să dea cineva de ele, iar să le caute ar fi o enormă pierdere de timp.

Și i-a aruncat din nou lui David aceeași privire.

— Ei, haide, doar pentru că specialitatea mea o constituie spiritele naturii, te-ai concentrat asupra

paranormalilor comuni cum ar fi unicornii și spiridușii. David mi-a făcut cu ochiul de parcă eram și eu implicată într-un fel sau altul în gluma asta. A fost dintotdeauna invidioasă pentru că eu mă pricep la creaturile cu-adevărat cool.

De data asta, eu eram cea care îmi rețineam un oftat.

— Element al aerului, am înțeles. Grozav! Acum știe cineva și de ce? Spuneți că sunt probabil înrudite cu silfii?

Toată neliniștea mea s-a adunat într-un ghem de spaimă. Nu voiam ca silfii să se întoarcă în viața mea.

Niciunul dintre cei de față nu a rostit vreo vorbă. Raquel și-a dres glasul și a zis cu voce încordată:

— Putem oricând s-o întrebăm pe Cresseda dacă știe ceva.

A spus „Cresseda” — mama lui Lend și stăpâna elementelor apei — subliniind în mod ciudat cuvântul.

— Nu, de fapt, nu putem. David și-a târșăit picioarele pe covor. De vreo două luni, n-am mai reușit s-o aduc la suprafață. De când s-a mutat Lend.

Vocea-i era blândă, dar durerea aflată dincolo de vorbele sale era evidentă. Era și-așa destul de rău că se îndrăgostise de o nimfa nemuritoare a apei, dar era și mai rău că ea nu rămăsese în forma umană cu el decât un an. Însă acum, să-l abandoneze pentru totdeauna pentru că Lend plecase? Nu puteam să-mi imaginez o asemenea durere.

De fapt, puteam să mi-o imaginez. Mi-o imaginam deseori. În unele zile, faceam tot posibilul să nu mi-o imaginez. Să fii ființa muritoare într-un cuplu muritor-nemuritor era ceva ce înțelegeam cât se poate de bine.

Totuși, încă nu-i spuseseam lui Lend că nu avea să moară niciodată. Gândul că poate-ar fi renunțat la viața lui — la cea de aici, cu mine — ca să afle cum este să fii nemuritor mă înfricoșa. Aveam să-i spun, totuși. Curând. Destul de curând.

La un moment dat.

Raquel s-a ridicat, părând mulțumită.

— Ei bine, asta-i o problemă în care pot să vă ajut. O să-i aduc pe toți cercetătorii mei în probleme de creaturi ale aerului. E ciudat că și-a făcut apariția acum, mai ales date fiind recente revolte ale spiritelor naturii. O să aflăm despre ce e vorba. Dar nu de-asta mă aflu eu aici.

M-am încruntat.

— Mai exact, de ce te afli aici?

— AISP-ul are nevoie de ajutorul tău.

INTERVIURI PENTRU ANGAJARE

— Raquel! Vocea lui David era gravă și agasată. Evie n-o să fie luată din nou de AISP. Ce rost a avut să le spui că a murit dacă după șase luni vii aici și o iei înapoi cu tine?

— Ți-am mai spus: acum, situația e diferită.

Am ridicat din nou mâna, obosită să-i tot aud discutând despre mine.

— Pot să mă descurc cu problema asta, mulțumesc. Mi-a fost dor de tine, desigur, dar nu vreau să mă întorc la AISP. Îți sterilizați pe vârcolaci!

Asta era una dintre multele crime pe care descoperisem că Agenția Internațională de Securitate pentru Paranormali o comisesse pretinzând că astfel lumea va fi un loc mai sigur.

Privirea lui Raquel a devenit dură.

— Practica asta nu mai e de actualitate. După cum i-am explicat deja lui David, lucrurile s-au schimbat radical în ultima perioadă, de când sunteți plecați. Politicile noastre privind neagresarea paranormalilor au fost serios revizuite, inclusiv drepturile vârcolacilor. Eugenia a fost eradicată. Au fost multe lucruri greșite la AISP — încă mai sunt —, dar știm cu toții și cât de mult bine face. Iar acum sunt Supervisor, ceea ce înseamnă că am ultimul cuvânt de spus în cele mai multe politici.

Mi-am încrucișat brațele la piept și m-am încruntat.

— N-o să lucrez cu silfi.

Nu-l mai văzusem pe Reth de când venise să mă viziteze la spital după ce eliberasem sufletele și nici nu voiam să-l mai văd vreodată. Nici pe el, nici pe vreunul dintre ceilalți silfi — ciudați, manipulatori, imorali, psihotici, continuați-voi-să-mai-adăugați-aici-adjective-negative. Mai ales după ziua de azi, dacă duhul aerian era cu ei. N-aveam de gând să le atrag atenția asupra mea strângând mâini pe Potecile Silfilor.

Ea a zâmbit.

— Înțeleg. De fapt, una dintre primele mele inițiative a fost să slăbim dependența AISP de magia elfilor. Cred c-o să-ți facă plăcere să afli că acum folosim doar patruzeci la sută dintre ei, față de cât foloseam înainte.

— Hm, patruzeci la sută? Asta tot înseamnă cu sută la sută mai mult decât aș fi eu fericită să fie.

— Există o cale prin care să fii activă fără vreo interacțiune cu silfii.

— Activă, adică să fac ce?

I-a aruncat o privire lui David, care s-a încruntat.

— Eu nu am nimic de-a face cu asta, a spus el.

— Cu acest gând, a zis Raquel, ridicând cât se poate de mult din sprâncene, aș aprecia dacă ai părăsi această încăpere. La urma urmei, nu pot dezvălui informații clasificate față de doi oameni morți.

Am fost confuză până când mi-am adus aminte că David lucrase pentru defuncta Agenție Americană a Paranormalilor cu optsprezece ani în urmă sau cam așa ceva, moment în care își înscenase moartea ca să poată ieși din chestia asta. Se pare că era o opțiune împământenită pe-aici. Sigur, eu nu o înscenasem pe-a mea; Raquel o făcuse pentru mine, ca să nu fiu căutată după ce dispăream.

David s-a mâniat.

— Pari să uiți că sunt supraveghetorul legal al lui Evie.

— Iar tu pari să uiți că nu este absolut nimic legal în supravegherea pe care-o faci tu, având în vedere faptul că toate documentele au fost falsificate.

— Nu-ncepe să-mi vorbești mie despre legalitate! O organizație internațională care acționează fără să se teamă deloc de urmări, pe teritoriu american, ca să nu mai pomenesc de...

Ușa de la intrare s-a deschis dându-se de perete, iar Lend a intrat alergând. Inima mi-a tresărit de fericire în piept, așa cum facea de fiecare dată când el mă lua prin surprindere. Avea înfățișarea obișnuită — păr negru, ochi negri, sexy — peste înfățișarea lui reală, care era precum apa, într-o formă umană.

Și absolut încântător.

— Evie!

Și-a aruncat brațele în jurul meu și m-a ridicat de la podea într-o îmbrățișare atât de strânsă, încât mi-am dat seama imediat că, de fapt, suferisem câteva vânătăi serioase.

Am râs în timp ce mă durea, fericită că, în sfârșit, în toată această zăpăceală, o să iau o pauză pe care să mi-o petrec cu Lend. M-a lăsat jos, la distanță cât lungimea brațelor sale, cercetându-mă.

— Ești OK?

— Doar câteva vânătăi. Sunt bine, serios!

— Cum de-ai scăpat?

Oh, la dracu'!

Raquel și David s-au uitat încurcați la mine.

— Cum de-ai scăpat? a întrebat Raquel.

Ocupați cu cearta lor, neglijaseră să mă-ntrebe. Aproape că preferam așa.

Mi-am mușcat buzele.

— Am... ei bine, eram sus. Sus, sus. Cu acel nor ciudat, cu fulgerul și cu duhul aerian. Nu știam unde avea de gând să mă ducă sau de ce și eram atât de speriată, încât am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi.

— Și care a fost acesta? m-a îmboldit Lend, cu o umbră de îngrijorare pe chip.

Am ridicat din umeri — un gest de-abia schițat, de vinovăție.

— Am absorbit un pic. Uram să-i văd îngrijorarea în ochi, așa că m-am repezit să adaug: Doar un pic, nu destul cât să-l rănesc, pe bune, ci doar atât cât să-l surprind, după care am căzut amândoi, el a încercat să mă arunce, dar eu m-am ținut de el până când un copac mi-a oprit căderea. După toate astea, Norul Bizar era OK, pe bune, chiar era. Doar un pic agasat. Și apoi și-a luat zborul.

N-am mai pomenit nimic despre felul neregulat în care zburase. Probabil că era năucit.

Povestea mea a fost întâmpinată cu o liniște mormântală. Și, deodată, în loc să mă simt vinovată, m-am înfuriat de-a binelea. Cine erau ei ca să mă judece? Nu făcusem ca Vivian, să absorb tot ce era în jurul meu.

— N-am avut de ales! Ar trebui să fiți bucuroși că am avut o cale prin care să mă apăr.

Lend a dat rapid din cap, strângându-mă de mână.

— Eu sunt. Serios. Doar că mi-am adus aminte ce ți-a făcut ultima dată și mă tem că...

— Nu trebuie să te temi! De-abia dacă a fost un pic. Pe cuvânt!

Vivian își pierduse mințile și absorbiise sufletul tuturor creaturilor paranormale care-i ieșiseră în cale, sub pretextul că le „elibera” din această lume, dar de fapt pentru că-i plăcea felul în care acest lucru o făcea să simtă. Cu toate acele suflete în mine, după ce le luasem de la ea, am fost nemuritoare pentru câteva minute. Fusese ciudat, minunat, amețitor să fiu atât de puternică, deconectată de la viața mea de muritoare. Preț de un moment teribil, am fost tentată să-mi abandonez cu totul viața de muritoare... să-i absorb sufletul lui Lend. Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta prea mult.

— Încă mai e în tine? m-a întrebat Lend.

Nu mă gândisem să mă uit. Un ghem nervos mi s-a format în stomac în timp ce am întins mâna, căutând un semn sub piele. Nimic. Dar acolo era... o mică scânteie în palma mea. După care a dispărut. Probabil că nu fusese nimic. Cu siguranță, nu fusese nimic.

— Nu, am spus sigură pe mine. Probabil că nu am absorbit destul ca să aibă efect. Nu văd nimic, doar pe vechea și banala Evie.

Lend a rânjit și m-a tras mai aproape de el.

— N-ai fost niciodată banală.

David și-a dres glasul.

— Ei bine, atâta vreme cât ești OK, asta e cel mai important. De ce nu vă duceți voi doi să mâncați ceva?

Buzele lui Raquel s-au crispat de enervare. Se pare că acești Pirello, cuplul tată-flu, o scoteau din minți. Lend avea aceleași abilități.

— N-am terminat de vorbit cu ea, a spus Raquel.

David părea gata să argumenteze că lucrurile stăteau altfel, așa că am intervenit rapid.

— Liniștește-te, e-n regulă. Poate să-mi spună de ce are nevoie; ce-are să mă coste?

Lend și David erau la fel de încruntați. Nu exista nicio cale ca eu și Raquel să avem o conversație adevărată. Și, spre deosebire de Lend și de tatăl lui, mie îmi plăcea de ea. Mult. Voiam să aflu cum îi mai era, cum merseseră lucrurile după ce plecasem eu, chestii de-astea. Deodată, fosta mea viață se afla în încăpere cu mine și-mi dădeam seama că îmi era dor de unele părți din ea.

De Lish, mai ales, dar ea se dusese pentru totdeauna.

M-am întors spre Lend.

— De ce nu te duci s-o vezi pe mama ta? Întreb-o dacă știe ceva despre duhurile aeriene.

— Duhuri aeriene? Pe bune?

S-a uitat la tatăl lui, dându-și seama cât de neliniștit era David în legătură cu asta. Sau poate că interesul lui Lend ținea mai mult de faptul că el era pe jumătate un spirit al naturii. M-am întrebat cât de mult îl atrăgea acea lume, cât de mult își dorea s-o cunoască și, prin ea, să se cunoască pe sine însuși.

Cel mai bine era să nu-l las să aibă de-a face cu ea. Voiam să rămână strâns legat de lumea asta.

— Mda? Deci, mama ta?

M-aș fi oferit să merg și eu cu el mai târziu, dar adevărul era că încă mă cam speria Cresseda. Spiritele nemuritoare funcționau într-un plan atât de diferit de al nostru, încât existau foarte puține lucruri care ne legau. Să-i vorbești unuia era ca și cum încercai să înțelegi teoretic matematicile

înainte de a învăța tabla înmulțirii — ajungi să te îndoiești și dacă înțelegi ce înseamnă numerele.

Era atât de ciudat să mă gândesc că Lend era progenitura Cressedei! Era atât de uman, atât de prezent! Dar asta avea să se estompeze în cele din urmă. Oare avea să-nceteze cu timpul să mai fie grijuliu, oare avea să devină cu timpul ca mama lui, frumos și ciudat, și altcineva pentru totdeauna? Sau poate că într-o bună zi o să explodeze pur și simplu — o să renunțe la viața asta pentru una eternă? Cât timp va mai trece până când va deveni la fel precum celelalte spirite nemuritoare?

— E mult mai probabil să se arate pentru tine, i-a spus David lui Lend.

M-am uitat la el. Se pricepea atât de bine să-și ascundă durerea față de fiul său, dar eu o puteam vedea în umerii lui căzuți.

Te rog, te rog, să nu permiți ca aceea să fiu eu într-o zi.

Lend părea îndoit dacă să mă lase cu Raquel, dar a încuviințat din cap.

— Mă întorc repede.

A ieșit grăbit pe ușă.

— Înainte să ne mai distragă și altceva, dă-mi voie să schițez datele.

Raquel m-a condus spre canapea și ne-am așezat.

— Vei lucra pentru AISP temporar, cu contract de angajat.

— Ce-nseamnă asta mai exact?

— Înseamnă că lucrezi pentru noi pentru că vrei s-o faci și doar la proiectele pe care le alegi tu. Dacă vrei să te oprești, te oprești. Nu trebuie să te întorci la Centru. Te sunăm noi când avem nevoie de tine. Nu ai obligații, nu ai întrevederi cu nimeni în afară de mine. Nu te întorci la AISP, nu cu adevărat — pur și simplu, mă ajuți pe mine cu unele lucruri la care abilitățile tale se potrivesc în mod special.

M-am încruntat. Își dorea să știe că nu eram moartă cu adevărat și își imaginase pentru mine o cale de a lucra cu ei, fără să lucrez pentru ei. La AISP nu era vorba decât de control. Dacă aveau să renunțe la asta ca să beneficieze de abilitatea mea de a vedea dincolo de farmece, atunci chiar că se schimbaseră.

— Cum? Ce le-ai spus? Nu te-ai băgat în bucluc? am întrebat-o.

— S-au întâmpnat lucruri și mai stranii decât întoarcerea paranormalilor din lumea celor morți. Și cum nu am avut niciodată vreo dovadă că ai murit, colegii mei Supervizori nu m-au întrebat nimic când le-am spus că te-am găsit în viață. I-am făcut să priceapă limpede că n-o să comunicu cu nimeni altcineva decât cu mine și am refuzat să te contactez până când nu au căzut de acord în unanimitate că vei fi complet autonomă, că nu vei mai fi clasificată sau controlată de AISP.

— Și n-ai avut necazuri?

— După greșelile grave de conducere făcute în aprilie anul trecut, în urma cărora au existat morți și persoane dispărute, n-a mai rămas nimeni într-o poziție în care să-mi facă necazuri.

— Și au fost de acord cu toate astea? Pe bune?

Raquel a oftat, transmițând: Am nevoie de o vacanță.

— Sincer, ne luptăm. După Viv... după acele evenimente nefericite, mai avem foarte puțin personal. N-am reușit să răspundem rapid sau eficient la rapoartele despre vampiri și vârcolaci, măsurile noastre de urmărire se pare că au eșuat complet în ceea ce-i privește pe paranormalii care, de regulă, stăteau într-un anumit spațiu și există zvonuri neconfirmate că o colonie de troli a pus stăpânire pe vecinătățile Suediei. De asemenea — s-a strâmbat ea —, un strigoi și-a fixat Centrul drept țintă și nimeni nu e-n stare să afle unde este, ca să-l anihileze.

— Altfel spus, dragilor, ați încurcat-o fără mine.

N-am putut să-mi reprim un rânjel de satisfacție. Era un fel de recompensă să știu asta — fără ochii mei, AISP-ul se prăbușea.

Raquel a privit spre tavan, oftând lung, a suferință.

— E un mod de a spune.

— Asta nu e problema lui Evie, s-a amestecat David. Dacă AISP-ul se prăbușește, îi spun adio.

Mi-am mijit ochii fără să yreau, inflamată de nevoia de a-i apăra pe foștii mei angajatori. Desigur, vampirii de-aici erau independenți, dar fusese cât pe ce să fiu omorâtă de unul dintre ei când aveam opt ani. Restul lumii nu era un adăpost pentru paranormali, cum era acest orașel.

Lucrurile erau înfricoșătoare. Lucrurile erau mortale. Și cei mai mulți oameni nu aveau absolut nicio idee, ceea ce însemna că nu aveau nicio cale prin care să se protejeze.

Raquel l-a ignorat.

— Angajarea ta ar fi simplă și sigură. Și, cum am mai spus, complet voluntară.

— Și cum o să funcționeze asta? Eu merg la școală.

Indiferent cât era de plictisitor, aveam nevoie ca lucrurile să meargă bine. Trebuia să intru la Georgetown, ca Lend.

— O să ne adaptăm la orarul tău.

— Sună suspect, a dependență de Potecile Silfilor.

Lend a trântit ușa de la intrare; avea chipul umbrit de grijă.

— N-a venit.

David a clătinat din cap.

— Nu vine mereu. N-o lua ca pe ceva personal.

Era interesant — Lend nu știa despre Cresseda că nu mai venea deloc de dragul lui David? Raquel s-a uitat tăios la Lend, apoi la David; era limpede că roțițele din creierul ei se învârtteau, dar nu aveam nicio idee despre ce era vorba.

Lend și-a frecat fața cu palma, apoi s-a uitat la Raquel.

— Totuși, de ce ai venit aici?

— Am venit să-i cer lui Evie să mă ajute la niște proiecte. Dacă vrei, poți să m-ajuti și tu.

David s-a ridicat în picioare; Lend avea maxilarele încleștate. Până și farmecele sale erau tulburate de furia-i abia stăpânită.

— Nu vrem s-o facem.

Răspundea el și pentru mine? Oricât de mult îl iubeam, nu era decizia lui.

— Lend, pot să vorbesc cu tine?

A ridicat din sprânceană și m-a urmat în bucătărie. Pereții vopsiți într-un galben vesel nu mă ajutau prea mult azi. M-a luat ferm de mână și m-a tras mai aproape de el, încruntându-se și mai tare.

— Nu iei serios în calcul chestia asta, nu? Poate că eu am fost cel sechestrat de ei, însă și tu ai fost în egală măsură prizoniera lor. După tot ce-ai văzut, cum poți măcar să te gândești la asta? Și nu îți se pare un pic suspect faptul că n-am avut nicio problemă până când a apărut Raquel?

Simțeam cum mânia mă ardea cumplit în capul pieptului. Desigur, îmi trecuse și mie rapid prin cap același lucru, dar ea era Raquel. Raquel a mea.

— N-o să faci așa ceva. Era la fel de îngrijorată ca tine. Mai mult decât atât, ce fac eu aici? Merg la școală, pregătesc masa, număr zilele până la weekend. Cel puțin, la AISP îi ajutam pe oameni.

— Da, îi ajutai pe oameni! Dar câți paranormali ai rănit?

Lacrimile mi-au țâșnit din ochi. Nu înțelegea. Nu avea să vadă niciodată nimic altceva decât răul în legătură cu AISP. Dar ei mă luaseră la ei, avuseseră grijă de mine. Nici nu voiam să mă gândesc unde aș fi ajuns fără ei.

— Câți paranormali ajut eu în clipa asta, hm? Lucrurile s-au schimbat la AISP. Și eu pot să-i ajut pe paranormali, de exemplu pe vârcolacii care nu știu ce se petrece, au colonia asta de troli — aș putea să-i găsesc și să-i conving să se mute înainte de a da de necaz.

Lend a clătinat din cap.

— Putem face asta împreună cu tatăl meu.

— Nu putem. Nu avem resurse.

— Cum ar fi silfii?

Uram faptul că folosea trecutul împotriva mea. Înainte, nu eram sigură că voiam să lucrez pentru Raquel, dar, din anumite motive, insistența lui că nu trebuia s-o fac mă determina să accept fără șovăială. Pentru el, totul era în regulă, plecase la colegiu, făcea lucruri importante pentru viitor. Un viitor care avea să dureze pentru totdeauna, chiar dacă el nu știa acest lucru. Pe când eu eram blocată aici, plictisită și singură, epuizându-mă treptat fără niciun rezultat.

Mă străduiam să găsesc o replică în momentul în care conturul strălucitor al unei uși de silf a apărut pe perete.

SESAM, DESCHIDE-TE!

Am clipit din cauza luminii, înlemnind pentru că nu-mi venea să cred. Nu mai văzusem o ușă de silf din noaptea cu Vivian și Reth. Speram să nici nu mai văd vreodată.

Totuși, Lend n-a înlemnit. Țâșnind către cealaltă parte a bucătăriei, a înhățat una dintre tigăile de oțel pe care tatăl lui o lăsa întotdeauna afară. Din întuneric și-a făcut apariția o figură; a întors capul chiar la timp ca să-l vadă pe Lend luându-și avânt cu toată forța.

Silful s-a aruncat și s-a rostogolit, apoi a sărit în picioare la o oarecare distanță. Lend s-a întors în loc ca să atace din nou.

— Hei, ce-i asta? a spus silful râzând.

În toată chestia asta era o greșeală, ceva înșelător. Mi-am mijit ochii și l-am privit pe silf. De înălțimea mea, avea părul de un blond ca nisipul, ochii albaștri strălucitori, gropițe în obraji și...

— Lend, oprește-te!

Ca reacție la strigătul meu, și-a retras mâna, renunțând să-și mai ia avânt, și-a pierdut echilibrul și s-a clătinat către teigheaua de granit. S-a uitat confuz la mine. Am dat din cap, simțindu-mă și eu la fel. N-aveam idee cum de era posibil, dar nu puteam să neg ce vedeam sub pielea băiatului.

Nimic.

— Nu e silf, am spus.

M-am uitat din nou la ușă, dar dispăruse deja. Mă uitasem în tot acest timp; ființa asta era singura care venise. Nici urmă de silf.

Era imposibil.

— Ești sigură?

Lend încă ținea tigaia, pregătit, fără să-și ia ochii de la băiat. Sau tânăr, de fapt. Părea cam de vârsta noastră, poate cu un an sau doi mai mic.

Tipul, care nu era silf, mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul, după care s-a instalat pe teigheaua sărind pe ea.

— Nu e chiar primirea la care mă așteptam, dar o să recunosc că tipul ăsta... e fascinant!

Raquel a venit în fugă în cameră, apoi s-a uitat fix la Blondie, încruntată.

— Ai întârziat.

El a ridicat din umeri și s-a servit cu un măr din fructiera aflată lângă el.

— M-am rătăcit.

A luat o mușcătură mare, ronțăind cu zgomot, după care a devenit palid și a scuipat în chiuveță. Cu un oftat de regret, i-a aruncat mărul lui Lend, care, din reflex ca să-l prindă, a aruncat tigaia.

Metalul încă se mai auzea zornăind când David a apărut în cameră, în spatele lui Raquel.

— Nu-i silf, asta-i sigur, am răspuns eu.

Blondie s-a ridicat în picioare pe teigheaua, aproape atingând tavanul cu creștetul capului. Apoi, cu un salut elegant, a sărit de-acolo și a aterizat în picioare.

Am continuat să mă holbez, căutând ceva, orice, sub pielea lui. Nu afișa niciun farmec. Hainele sale erau și ele normale — un tricou albastru-deschis inscripționat și niște jeansi drăguți.

— Cum ai făcut asta? l-am întrebat.

— Cu mult antrenament. Trebuie să mă vezi cum merg în mâini.

— Ușa! Cum ai reușit să intri pe o ușă de silf, de unul singur?

— Oh, chestia asta! Și-a trecut mâna prin păru-i buclat și a privit înapoi, acolo unde fusese ușa. E simplu. Te urci pe un perete și... — s-a înclinat adânc și ne-am înclinat și noi cu toții, odată cu el, privind cu răsuflarea tăiată — ... Sesam, deschide-te!

A ridicat ambele mâini, spectaculos, în aer.

Nu s-a întâmpat nimic.

— Hm... S-a întors spre noi și a ridicat din umeri. Ei bine, se pare că m-am blocat.

Raquel a oftat într-un fel pe care-l cunoșteam foarte bine — era oftatul ei care spunea: Evie, Evie, Evie! Dar de data asta a fost urmat de cuvinte rostite pe un ton obosit:

— Jack! încetează să te mai joci. Ne aflăm aici pentru afaceri.

— Da, doamnă! a spus el, cu ochi mari și gravi.

Raquel s-a întors să plece înapoi în sufragerie, iar Jack m-a tras ușor de coadă, după care a pornit să iasă după ea.

Cine naiba mai era și tipul ăsta?

Lend m-a apucat de mână.

— Ai idee ce se-ntâmplă?

Am clătinat din cap. Nu mai văzusem niciodată pe cineva care să treacă printr-o ușă de silf sau să călătorească pe Poteci neînsoțit de un silf. Nici măcar nu puteai să dai drumul mâinii silfului când te aflai pe Poteci, altminteri te rătăceai pentru totdeauna în bezna infinită. Încă mai aveam coșmaruri cu mine rămânând singură acolo.

David, Lend și cu mine ne-am îndreptat cu precauție spre cealaltă încăpere, încordați, pregătiți pentru un nou atac. Dar Jack stătea jos, cât se poate de firesc, cocoțat pe speteaza canapelei.

— Jack este persoana despre care încercam să-ți vorbesc, Evie. Raquel ne-a zâmbit cu satisfacție. Mulțumită lui, te putem transporta către locurile-țintă și înapoi cu aceeași viteză precum cea a silfilor. Nu va mai fi nevoie să lucrezi niciodată cu silfii.

— Cum așa? Văzusem cu ochii mei, dar tot nu-mi venea să cred. Apoi, m-am blocat. Dă-ți jos tricoul!

— Nu sunt genul ăla de tip. S-a încrunțat, cugetând. Dar dacă stau să mă gândesc, de ce nu?

Și-a dat jos tricoul, lăsând la iveală un torace slab care, în alte circumstanțe, ar fi provocat admirație, dar azi nu crea decât confuzie. Din nou, nu strălucea absolut nimic sub pielea lui. Nu ținea deloc teoria mea că tipul ascundea ceva paranormal pe sub haine.

M-am înroșit de furie și m-am uitat la Raquel.

— Ce este el? Nu văd nimic!

— Nu este „ceva”. Doar un băiat talentat.

— Și-atunci cum a reușit să creeze ușa? Cum a mers pe Poteci?

— Stai puțin, pot să mă-mbrac acum cu tricoul? Sau vrei să-mi dau jos și pantalonii?

Lend și cu mine ne-am unit forțele într-o privire întunecată.

— Doar dacă vrei să mă faci să vomit, l-am repezit eu pe Jack.

Comunicatorul lui Raquel a emis un bip vag, iar ea l-a scos și s-a uitat la mesaj.

— Jack, trebuie să plecăm. Evie, gândește-te la oferta mea și o să vorbim din nou peste câteva zile. S-a uitat la mine și mi-a zâmbit — avea privirea aceea îndârjită care mă emoționa și care o făcea să arate surprinzător de atrăgătoare. Și... mi-a părut bine să te revăd.

Mi-am aruncat brațele în jurul ei și am îmbrățișat-o.

— Și mie.

— David..., a zis ea cu vocea crispată, întorcându-se spre el și dând din cap. A dat și el din cap, ochii lui zăbovind asupra ei puțin mai mult decât ar fi fost necesar. Lend...

Lend a dat din cap, privind frustrat într-o parte.

Jack a sărit de pe canapea, îmbrăcându-și tricoul.

— Data viitoare, dacă vrei, vin fără tricou, a spus și mi-a rânjit.

Luând-o pe Raquel de mână, s-a dus până la peretele sufrageriei și a pus o mână pe el. Pentru prima dată, chipul lui și-a pierdut expresia jucăușă de înfumurare, părând că se încordează de concentrare. Mult mai încet decât în cazul unui silf, conturul strălucitor al ușii a apărut pe perete, deschizându-se spre bezna. Raquel și Jack au trecut pragul, iar aceasta s-a închis după ei fără să lase în urma lor vreo dovadă că se aflaseră acolo.

Lend s-a întors spre mine.

— Ei bine, asta a fost interesant. Și o pierdere de vreme. Totuși, din moment ce deja mă aflu aici, ce-ai zice dacă am face ceva să-ndreptăm după-amiaza asta ratată?

Îmi doream să-l fac să înțeleagă faptul că Raquel nu era doar fosta mea angajatoare — sau, și mai rău, cea care mă ținuse captivă, așa cum părea să vadă el pe oricine lucrase pentru AISP. Iar Jack mă încurca, nu înțelegeam nimic. Dar să-mi petrec timpul liber cu Lend m-a făcut să-mi zboare imediat gândul de la aceste probleme speciale.

— La ce te gândești?

— Ce zici de mail?

— Stai puțin... te referi la mallul din DC unde sunt muzeele pe unde am putea să hoinărim, iar eu m-aș preface că înțeleg arta modernă, în timp ce de fapt mă gândesc că, la dracu', un gremlin ar fi putut picta chestiile astea și, din câte știm noi, chiar a facut-o; sau la mallul de unde ne luăm o pereche de pantofi, mâncăm ceva teribil pentru noi și inventăm povești de viață pentru toți oamenii care trec pe lângă noi?

— Îmi dau seama acum că trebuie să mă fi referit la cel de-al doilea.

— Ce băiat isteț!

Am zâmbit, iar el m-a tras mai aproape de el.

— Eu tot cred că tipul era de la CIA. Ne-a spionat tot drumul.

Am râs și m-am întors să mă uit la el în timp ce parca în fața restaurantului.

— Lend, nu părea să aibă mai mult de un metru și jumătate.

— Exact! Nu l-ai suspecta niciodată. E genul de tip liniștit, care arată atât de banal că nu ai cum să-l descrii și care nu pare deloc o amenințare până când... BUM! Poți să-ți iei adio de la toate secretele naționale pe care le aveai.

— OK, bine. Era spion.

— Ar fi trebuit totuși să mergem la film. Ți-ar fi făcut bine să te descarci, te-ar fi ajutat să te relaxezi după o zi grea.

— Nu e vina mea că nu mi s-a dat voie să intru neînsoțită de un adult și că tu ți-ai uitat permisul de conducere.

Lend și-a dat ochii peste cap. Părul lui aproape negru avea reflexe argintii și am râs, dându-i un ghiont.

— Termină! E groaznic! În plus, dacă pretinzi că ești în vârstă ca să mă strecuri înăuntru, o să fie îngrozitor dacă-ncepem să arătăm așa. Gata cu părul grizonant!

— Bine.

Pletele i s-au buclat ca niște spirale, roșietice precum cuprul.

Am râs.

— Termină! Ne vede careva.

Ochii i-au devenit gravi, iar părul i s-a transformat la loc, redevenind normal.

— Ești sigură că nu vrei să rămân? Pot să chiulesc mâine de la ore, dacă nu te simți bine.

— Nu, nu trebuie, pe bune.

Lend n-a lipsit niciodată de la ore; îmi plăcea faptul că ar fi vrut s-o facă pentru mine și o parte din mine era tentată de oferta lui... dar m-aș fi simțit prea vinovată.

A oftat.

— Am laborator de biologie. Sigur ești bine? Nu te-ai rănit deloc când ai căzut? Nu există deloc efecte secundare de la acel duh aerian?

— Sunt bine.

— În regulă. Ne vedem sâmbătă.

— Nu vineri seară?

Uram suspinul care mi se ghicea în voce. N-o să fiu niciodată genul ăla de tipă care suspină și se agață de iubitul ei și care n-are viață personală fără acesta. Chiar dacă se justifică perfect faptul că nu vrea nimic altceva decât să-și petreacă fiecare minut din viața ei cu el. Nu. Nu genul ăsta de tipă.

— Am un proiect de grup despre anatomia vertebratelor și singura dată când îl putem programa e atunci. Mă-ndoiesc c-o să terminăm destul de devreme încât să ajung aici la o oră decentă, iar dacă rămân în camera mea, unde nu există chestii distractive și mișto, pot să-mi termin temele și să fiu doar al tău tot weekendul. Deci fără nicio amânare sâmbătă dimineață.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat. Aș fi vrut să i se topească farmecul și să mă sărute având propriul lui chip, să-mi vorbească având propriul lui chip, dar nu avea cum s-o facă, să nu treacă vreun om pe-acolo și să mă vadă îmbrățișată cu o siluetă aproape invizibilă. Presupun că asta era partea neplăcută a întâlnirilor amoroase cu o ființă pe jumătate om, pe jumătate apă.

Dându-mi drumul mai curând decât aș fi vrut s-o facă (ceea ce, să recunoaștem, ar fi trebuit să dureze mai multe ore — nu oboseam niciodată să-l sărut), s-a dat jos și mi-a ținut ușa deschisă să cobor. În secunda în care am pus piciorul jos, o ciudată adiere răcoroasă m-a înconjurat. Drept

răspuns, mi s-a ridicat părul de pe mâini. Tremurând, l-am îmbrățișat strâns pe Lend, ignorând rănilor pe care le aveam.

— N-o face, da? mi-a șoptit el.

— Să nu fac ce?

— Nu mai lucra din nou pentru AISP. Pur și simplu... pur și simplu, nu face asta.

M-am uitat fix la el.

— Dar dacă pot să fac un bine?

— Faci destul bine dacă ești tu însăși. Sunt îngrijorat pentru ceea ce ți s-ar putea întâmpla.

M-am încruntat, scoțând un zgomot nedefinit, pe care el, i părut să-l ia drept o aprobare, dacă stau să judec după felul în care mi-a zâmbit.

— Ne vedem sâmbătă.

M-a sărutat din nou, după care a așteptat să urc treptele și de-abia apoi s-a suit în mașină și a plecat.

Relație de lungă durată? Aiurea! Pe bune!

Oftând, am intrat și am străbătut localul luminat strălucitor. Cu zece ani în urmă, David cumpăraseră On the Hoof ca să mascheze ocupația lui de ascundere a paranormalilor. Le oferea locuri de muncă paranormalilor aflați la ananghie și un spațiu sigur tuturor celor care voiau să se întâlnească sau să țină legătura cu ceilalți. Decorul era vesel, pe o tematică ușor banală a anilor cincizeci. Nona, managerul, mi-a făcut semn cu mâna, farmecul ei de blondă încântătoare tremurând peste pielea ei de un cafeniu-închis și părul verzui precum mușchiul de copac. Pretindea că locuiește în apartamentul de la etaj, cu mine și cu Arianna, dar în realitate noaptea se întorcea în pădure, unde stătea pe rădăcini până răsărea soarele. Spiritele copacilor — o altă specie de paranormali pe care încă n-o întâlnisem niciodată în misiunile de implantare a dispozitivelor de urmărire la distanță de la AISP. Pe-atunci eram total devotată violenței și mutilării.

Am dat tulburată din cap către cei pe care-i știam — cei mai mulți dintre ei, vampiri și vârcolaci —, observând că mai era acolo un paranormal pe care nu-l mai întâlnisem niciodată și care mi-a provocat dureri de inimă, căci arăta ca o încrucișare între Lish și o ființă umană, la care se adăugau branhii pe gât și aripioare pe picioarele goale de sub farmece. Mai târziu, aveam să vedem tot mai multe specii pe care nici eu, nici David nu le mai întâlniserăm niciodată.

Dacă stăteam să mă gândesc, o mulțime de paranormali — în afară de vârcolaci și vampiri — o vizitaseră pe Nona, dând târcoale pe-acolo în jurul prânzului sau întâlnindu-se cu ea mai târziu. Și cu siguranță că duhul aerian era nou. Poate că Nona ar fi...

Am scos un sunet strident, evitând în ultima clipă să mă împiedic de un gnom de bucătărie, un specimen deosebit de arțăgos pe nume Grnlllll. Cel puțin, asta cred că e numele lui. Sau al ei. E greu de spus când e vorba de gnomi. Poate că de-asta — ea, el? — mă ura. Totuși, privirea sa părea destul de feminină.

Dorința de a scăpa de uităturile urâcioase ale lui Grnlllll a fost mai mare decât cea de a vorbi cu Nona, așa că m-am strecurat afară pe ușa bucătăriei. Ajunsă în sfârșit la etaj, m-am prăbușit pe canapeaua cu model floral, decolorată.

— Evie?

— Da.

Arianna a intrat în cameră cu un pahar în mână. Intenționat nu m-am uitat la ce avea în el. Niciodată nu evitam să mă uit la Arianna, chiar dacă trupul ei încrețit de dincolo de farmecele ei normale (dacă pot fi numite normale o piele înfricoșător de albă și un păr roșu cu negru) mă înspăimânta la fel de mult precum cel al vampirilor. I-aș fi rănit sentimentele și, în ciuda începuturilor noastre neplăcute din primăvara trecută, eu chiar mă gândeam la ea ca la o prietenă. Nu ceruse ea să fie ceea ce era și nu bea niciodată sânge uman. În plus, putea să lie destul de amuzantă cu mine dacă nu era călcată pe nervi.

— O după-amiază grozavă?

S-a așezat pe canapeaua de două locuri și a înșfăcat telecomanda, apoi a deschis televizorul la show-ul nostru preferat.

— Poți să-i spui și-așa.

M-am frecat pe șoldul meu fragil, întrebându-mă cât de neagră sau vânătă o să fiu de dimineață.

— OK. Cine pierde spală vasele o săptămână. Pun pariu că Landon și Cheyenne se cuplează, dar, până la finalul episodului, se ceartă și se despart.

încercând să par mai entuziasmată decât mă simțeam, am contrazis-o:

— Nu, Cheyenne îl respinge din cauza unor neînțelegeri, iar el începe iar să o terorizeze.

— S-a făcut!

Arianna s-a aplecat înainte, devorând filmul care se derula pe ecranul din fața noastră.

M-am uitat disperată în tavan, încercând să ignor slabele furnicături pe care le simțeam în vârfurile degetelor. Știam că ar fi trebuit să-l ascult pe Lend și să mă țin departe de AISP, să fiu recunoscătoare pentru viața mea normală, plictisitoare. Ar fi trebuit să trăiesc cu gândul la weekenduri, când aveam să-l văd, și să ignor durerea sâcâitoare care îmi tot dădea târcoale în minte, că nu avea importanță cât de mult timp îmi petreceam cu el, că nu va putea fi niciodată cu adevărat al meu, deoarece eu eram muritoare, pe când el va trăi veșnic.

Eram OK. Era de-ajuns. În plus, Lend nu voia să-i ajut pe cei de la AISP.

Dar Lend nu se afla aici, corect?

SCLIPICIUL FACE CA TOTUL SĂ ARATE MAI BINE

Trește-te, mi-a șoptit la ureche o voce care curgea ca apă printre pietre.

Am zâmbit și am întins brațele până când am dat de gâtul lui Lend. Știam ce-o să văd când o să deschid ochii — aproape nimic. Pe Lend al meu în forma lui adevărată. Clipind iles din pricina luminii de dimineață, m-am uitat în ochii lui apoși.

— Bună dimineața, i-am zis și m-am topit.

— 'Neața.

Am încercat să-l trag în jos spre mine, dar a râs și s-a ghemuit scăpând din brațele mele.

— Scoală-te, leneșo! Doar dacă nu cumva vrei să dormi în loc să te plimbi cu mine?

— Nu știu. Am închis din nou ochii. Sunt destul de obosită.

Drept răspuns, mi-a aruncat o pernă pe față. Am râs și m-am rostogolit jos din pat, m-am spălat pe dinți și m-am schimbat de haine, timp în care el a stat la taclale cu Arianna în living. Camera mea era mică — un onorabil dulap mai încăpător, pe bune —, dar vopsisem pereții într-un „roz insuportabil”, ca s-o citez pe Arianna. Îmi era dor de posterele mele de la Centru, însă încet-încet îmi aranjam acest loc după gustul meu. Acoperisem cea mai mare parte a spațiului liber cu schițele făcute de Lend, lucru care mă făcea să simt că el era prin preajmă chiar și atunci când nu era.

— Sigur că sunt o necromantă, îmi explica Arianna lui Lend. Ea stătea la computerul ei modern, jucând jocul ei favorit. Ironia sorții! În viața reală, fac parte din grupul morților vii, iar în viața online îi controlez.

Își petrecea aproape toate orele din fiecare zi cât era lumină îndeplinind misiuni legate de cohorte digitale cu pielea violet și îmbrăcate sumar. Cu câteva săptămâni în urmă, mi-a fost teamă că n-o să mai pot să-mi verific niciodată e-mailul și m-am luat de ea că ar trebui să descopere ceva mai productiv de făcut cu timpul ei. Și-a făcut un scop din a-mi demonstra pur și simplu cât de mult timp poate un vampir să nu se miște dintr-un loc.

Și poate mult timp!

Dar chiar și mai rău, timp de vreo două zile din demonstrația ei, am auzit-o suspinând. N-am mai pomenit nimic de felul în care-și folosea timpul. Să trăiești etern pare o idee destul de mișto... dar să fii forțat s-o faci în forma asta? Nu mai e chiar așa de mișto! Nemuritorii precum Nona încearcă să fie umani din când în când, ca să se distreze, însă ei au fost construiți să dureze etern. Oamenii nu erau așa, iar trupul mort al Ariannei, sub farmecele sale, îmi amintea constant de chestia asta.

— Și de-asta a trebuit să-l omor: Cuțitul lui O'orlenthal trebuia să fie numai al meu, nemernicul! Acum trebuie să ne luptăm cu gilda lui — iar aici, abilitatea mea de a ridica armatele de morți e grozavă.

— Deci ce-mi spui este că... ai fost și ești ocupată.

Lend a rânjit la ea, iar Arianna a râs. Ea îl trata ca pe un frate mai mic. În schimb, Lend o trata ca și cum ea era absolut normală. Îmi plăcea chestia asta la el; îl lua pe fiecare paranormal așa cum era și așa putea spune că asta era important pentru lumea celor ca Arianna și cei mai mulți dintre vârcolaci, care se luptau cu ceea ce erau. Lend avea un uimitor talent de a echilibra paranormalul și normalul, făcându-i pe toți să se simtă că erau o parte din ceva.

— Extraordinar de ocupată. Am mai conceput și câteva rochii — acele reality-show-uri stupide nu mă ating în uiciun fel.

— Îți zic eu, fă-ți un website! Aici poți să faci orice și apoi să vinzi online. Arată-mi schițele cu rochiile tale, eu fac site-ul, iar tu și Evie le prezentați.

Arianna a ridicat din umeri, foindu-se pe scaun. Era la școala de design când fusese transformată. Lend tot încerca să o determine să reia lucrurile, dar, dintr-un motiv sau altul, ea nu făcuse niciodată asta.

Când m-a văzut în hol, Lend mi-a zâmbit.

— Ești gata?

— Întotdeauna. Sigur nu vrei să te plimbi cu noi, Ari? am întrebat-o.

Te rog să nu vrei să te plimbi cu noi, m-am gândit eu. Plănuiserăm să mergem la film cu ea în acea după-amiază, dar acum voiam să am câteva ore doar pentru mine și Lend.

Ea mi-a făcut cu mâna, concentrându-se apoi din nou la computer.

— Trebuie să termin atacul ăsta.

Inima mi-a fost inundată de un val de afecțiune pentru jocul acela stupid. Ura pentru rolul pe care-l juca și pentru eficiența lui în a mă lipsi de compania Ariannei!

Lend m-a luat de mână și am ieșit amândoi afară în acea dimineață rece de octombrie și, de îndată ce am pășit pe trotuar, am fost salutați de o adiere de vânt. Anul ăsta, vara fusese lungă, ezitând să predea ștafeta. Doar în ultima săptămână sau cam așa, nopțile fuseseră ciudat de friguroase. Frunzele anunțau schimbarea, pornind — aurii și roșii — pe calea lor firească. După ce trăisem atât de mult timp în climatul controlat de la Centru, eram un fan ferm al anotimpurilor.

De asemenea, eram și fânul iubitului meu. Lumina soarelui adăuga scânteii în ochii lui apoși, iar farmecul părului său aproape negru era lucios și... oh!... atât de adorabil! Ziua asta n-avea cum să fie mai grozavă de-atât!

— Am un cadou pentru tine, mi-a zis Lend.

De-abia spusese că ziua asta n-avea cum să fie mai grozavă de-atât, nu? Dar uite că putea foarte bine să fie și mai și!

— Cu ce ocazie? am scâncit eu, fără să-ncerc să-mi ascund emoția.

La centru, cadourile fuseseră puține și rare și, cum Raquel era principala persoană care le oferea, erau dureros de practice. La a douăsprezecea aniversare promisese cea dintâi trusă de prim-ajutor, infama enciclopedie de Crăciun (acum, sincer, cine mai cumpără așa ceva? doar există internetul!) și, desigur, culmea tâmpeniei: șosete. În fie-ca-re an!

Dar în cutia pe care Lend a scos-o din buzunar cu siguranță nu erau șosete.

— E ceva scânteietor?

Am venit iute foarte aproape de el în timp ce o deschidea.

A râs și a scos din ea un delicat lănișor de argint de care era prins un pandantiv în formă de inimă, gol în centru. Trei pietricele roz erau aliniată la un capăt, în contrast cu metalul întunecat al conturului inimii. Mi-am ridicat părul la ceafă și ini l-a pus, iar atingerea degetelor lui pe pielea mea mi-a dat fiori.

Am atins metalul rece.

— E frumos!

— Oh, bine. N-am mai oferit niciodată o bijuterie.

— Ei bine, ți-ai impus un standard ridicol de înalt. Ar fi trebuit să începi cu ceva mai banal.

L-am cuprins cu brațele și l-am îmbrățișat strâns, inspirând mirosul lui răcoros.

— Nu-i doar drăguț.

— Nu?

— E și practic. Inima e din fier.

Căldura m-a invadat — o tresărire de afecțiune cu care ar li trebui să mă obișnuiesc până acum, dar care încă reușea .l mă ia întotdeauna prin surprindere. Puteam să mă bazez pe Lend că va găsi o cale să mă protejeze — fierul alunga silfii. Desigur, asta însemna că și el era la fel de practic precum Raquel, însă la el obiectul practic era scânteietor și drăguț. Mi-am trecut degetele prin părul lui.

— Perfect.

— Chiar este?

— Tu ești! Dar și lăntișorul.

Ne-am sărutat până când o doamnă în vârstă care își plimba câinele a tușit tare către noi, amintindu-ne că, de fapt, ne aflam pe trotuar și nu în mica noastră lume. I-am zâmbit doamnei pe furiș și doar atunci am observat că și ea era o ființă paranormală ascunsă de farmece. Fața ei de broască, de un verde pestriț, nu prea se potrivea cu rochia ei de casă, înflorată, și cu papucii. Orășelul ăsta? Ciudat!

N-a încetat să se holbeze; nu-mi dădeam seama ce creatură era, așa că am devenit deodată neliniștită. Am aruncat o privire spre cer, să verific dacă nu cumva rătăceau pe-acolo nori, dar nu am văzut nimic. Ținându-l de mână pe Lend și continuând să mergem, m-am eliberat de apăsare.

— Ce mai avem în agendă în dimineața asta? l-am întrebat.

— Lăntișorul nu mă scutește de povara de a face planuri?

— Bine. Dar e valabil doar pentru azi. Tot trebuie să te gândești la ce să facem mâine. Iar acum, cred că ar trebui să mâncăm ceva. Mai mult. Că am uitat să iau micul dejun.

— OK, putem...

Telefonul lui Lend a sunat, iar el l-a scos din buzunar și s-a uitat încruntat la număr.

— O secundă...

A răspuns, iar eu am pus la cale ce să facem în restul orelor rămase din acel weekend. Filmul de după-amiază cu Arianna, după care plănuiam în secret s-o ducem la karaoke. Ea nega, însă eu o prinsesem fredonând Duran Duran la duș. Dacă asta nu mergea, m-am gândit să ne ducem la bowling. Nu mai fusesem niciodată și eram convinsă că era oribil, dar cu Lend cred că ar fi fost amuzant. Poate că reușeam s-o luăm și pe Carlee, cu tipul cu care se întâlnea în perioada asta.

Stomacul mi s-a strâns când am prins conversația.

— Toate? a întrebat Lend cu o voce sugrumată. Ai putea... Nu, calmează-te, e OK, nu e vina ta. Îmi pare bine că nu ești rănită. Pot să vin să recuperez datele. Ești sigură că toate informațiile au dispărut? A închis ochii, abținându-se să nu ofteze. OK, într-o oră sau două ajung acolo.

A închis și a rămas holbându-se la telefon de parcă ar fi putut șterge toată acea conversație.

Și, uite-așa, weekendul meu s-a evaporat.

— Ce este?

— Natalie, o tipă din grupul meu, a primit misiunea să strângă laolaltă toate materialele. Un tip i-a furat geanta la stația de metrou — i-a luat laptopul, notițele, tot. Am încurcat-o. Trebuie să mă duc să-i ajut să recupereze informațiile.

E vorba de trei săptămâni de muncă.

Maxilarele îi erau încleștate de supărare.

Pentru un moment foarte scurt, am fost tentată să-i spun că să-și ia o dublă licență în biologie și zoologie nu era important. Deloc. În marea schemă a vieții lui fără de sfârșit, cât conta acest stupid proiect de liceu? Nici măcar cât o picătură în ocean. Dar... dacă afla că era mai mult un spirit al naturii decât uman, ar fi lăsat baltă școala? Ar fi abandonat viața normală?

M-ar fi abandonat pe mine?

Mda, așa că era mai bine să nu-i spun. Nu chiar acum, în orice caz. Adică, dacă el era etern, ce importanță mai avea dacă îi spuneam mâine sau peste zece ani? Nu ar fi fost mai puțin nemuritor. Desigur, poate că, dacă-i spuneam, aș fi stat prin preajma lui fără să mă mai simt vinovată. Dar așteptasem asta de multă vreme, iar azi nu voiam ca lucrurile să stea chiar mai rău.

— Evie?

— Ce este?

— Îmi pare rău. Știu că e ca naiba!

— Oh, da. Adică, e ca naiba, dar trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, nu?

I-am zâmbit sugerându-i cât am putut eu de bine: Nu sunt eu o prietenă pe care te poți baza?

Ne-am grăbit înapoi la masă, iar fericirea din mersul meu săltăreț dispăruse. Și copacii își schimbau culorile. Mare lucru, biiiiip! Lend a dat mai multe telefoane, dar, în ciuda eforturilor lui mari, era clar că avea nevoie să plece acolo să rezolve problema. M-a lăsat după ce m-a sărutat lung, cu regret, fără să am ce să fac în următoarele două zile, cu excepția temelor pentru școală.

— Te-ai și întors? m-a întrebat Arianna, cu căștile pe urechi și vorbind prea tare, când am intrat.

— A trebuit să mergă înapoi la școală.

— Nasol. De-abia acum și-a ridicat privirea spre mine, încruntându-se când mi-a văzut fața. Asta înseamnă că weekendul tău s-a dus dracului, nu-i așa? Vrei să mergem... nu știu, să ne plimbăm pe vreo alee mai întunecoasă până când trece soarele?

M-am chinuit să râd.

— Nu-ți face griji. Continuă să fii atentă la răzbunarea ta virtuală. Rămâne valabil filmul de după-amiază.

— Bine, dar nu te țin de mână.

— Mulțumesc cerului pentru asta.

Și-a pus la loc căștile. Eu m-am târât în camera mea și m-am prăbușit pe pat.

Am țipat când cineva a închis ușa trântind-o. O siluetă s-a îndreptat spre mine.

— Tot roz e și-aici, nu?

O VIAȚĂ DE NIMIC

Inima mi s-a oprit. Pentru un moment oribil, m-am gândit că în camera mea intrase Reth. Apoi am pus mâna pe primul obiect aflat la îndemână — un pantof — și l-am aruncat drept în capul lui Jack.

— Ce cauți aici, spionule?

A ridicat pantoful din locul în care căzuse cu zgomot pe podea după ce lovise ușa în spatele lui.

— Cum de poți să mergi cu tocurile astea?

S-a așezat și și-a scos un pantof, încercând să-și înghesuie apoi piciorul în pantoful meu roz, având curelușă la spate. M-am repezit la el și i l-am smuls din mână.

— Câți ani ai, cinci? Răspunde-mi la întrebare.

S-a uitat nevinovat la mine, cu ochii lui imposibil de mari și de albaștri.

— Am crezut că suntem prieteni după ce am făcut striptease pentru tine și toate celelalte.

— O chem pe Raquel!

— Bine, bine. N-am făcut altceva decât să vin un pic în recunoaștere.

— Recunoaștere?

— Oh, scuză-mă, e un cuvânt mare, nu-i așa? Înseamnă că studiam scena, ca să...

— Știu ce înseamnă! Și ce, acum AISP mă investighează? La naiba cu ei, pot să uite de faptul că voiam să-i ajut să...

— Lași vreodată pe cineva să-și termine fraza? A zâmbit când a văzut cum îl priveam uluită, arătându-și pentru puțin timp gropițele din obraji. E mai bine așa. Ești mult mai drăguță când nu vorbești. Am ajuns la concluzia că asta e adevărat în cazul celor mai mulți oameni. Oricum, trebuia să văd adresa pe care mi-a dat-o Raquel, ca s-o pot găsi din nou la nevoie.

— De ce?

— Așa cum cu grație ai subliniat și tu ieri, nu sunt silf. Am nevoie să văd un loc înainte de a putea deschide o ușă acolo. Sau, cel puțin, să deschid cu precizie o ușă acolo. Altminteri, nu se știe cât de aproape reușesc s-o fac.

M-am așezat pe marginea patului. Atâta timp cât ciudatul ala încă stătea acolo, poate că aveam să primesc niște răspunsuri. Era o chestie care mă săcăia: cum de putea să facă tot ceea ce făcea? N-ar fi trebuit să fie posibil!

— Cum ai învățat să faci asta? Vreau să spun, să folosești Potecile.

Și-a strâmbat gura într-un zâmbet drăcesc.

— Nu lăsa aparențele să te înșele. Sunt teribil de isteț.

Mi-am dat ochii peste cap.

— În mod clar! Dar tot n-ar trebui să fii capabil să folosești Potecile.

A ridicat din umeri, rămânând în picioare.

— Privește și așteaptă destul timp, dorește-ți ceva suficient de tare și vei găsi o cale să faci ca lucrurile să se întâmple. Eu fac o mulțime de lucruri să se întâmple. Zâmbind enigmatic, a întins mâna spre perete. Vin mai târziu să te iau?

— N-am fost de acord cu nimic, mi-am mijit eu ochii.

— Desigur, mi-a răspuns el, fără să mai fie atent la mine, ci concentrat la liniile albe care apăruseră conturând o ușă. Deci, rămâne că vin să te iau mai târziu.

— Nu! Nu ascuți nimic din ce-ți spun? Transmite-i lui Raquel că nu merg la.

N-am apucat să-mi termin fraza, că el a și pășit prin ușa silfilor, mormăind ceva care aducea a suspiciune, de genul „Fetele-s enervante”.

Peretele s-a închis la loc în urma lui, redevenind punctul nevinovat la care mă holbam eu, devastată. Poate că Jack părea să fie de vârsta mea, dar se comporta ca un copil mic care a făcut exces de dulciuri — avea nevoie de multă mișcare.

Dumnezeule, asta suna bizar! M-am lungit în pat și am închis ochii. Ce nebunie! M-am concentrat să mă eliberez de stres și să mă las purtată într-o stare de relaxare, de imponderabilitate. Părea că, dacă mi-aș fi găsit liniștea înainte de a lua o decizie importantă, totul va fi bine în viața mea, cu Lend și cu mine. Trebuia să descopăr o modalitate să-i spun adevărul într-un mod atât de potrivit, încât nici măcar să nu-i treacă prin minte să renunțe la stilul de viață al unui muritor.

Trebuia să descopăr pentru noi o soluție să muncim, iar pentru mine, o cale de a-i avea pe toți oamenii importanți din viața mea în viața mea, atâta vreme cât îmi doream asta.

Cineva a ciocănit la ușa mea rapid și zgomotos făcându-mă să tresar, distrugând epifania — oricare-ar fi fost aceea — pe care nu mă îndoiam că aveam s-o ating.

— EVELYN, MIȘCĂ-ȚI IMEDIAT DIN PAT FUN- DU-ĂLA MIC ȘI LENEȘ!

Am deschis ochii și mi i-am dat peste cap, apoi am ieșit pe hol, simțindu-mă justificat de prost-dispusă.

— Poți să controlezi volumul sunetelor care-ți ies pe gură?

Arianna a ridicat din umeri.

— Dormi de parc-ai fi moartă. Nona are nevoie de ajutor, jos.

— Grozav! Exact așa intenționez să-mi petrec weekendul.

Lend plecat, iar eu plină de unsoare.

— Amuzant, eu aș alege să dorm și să merg la cumpărături, dar fiecare cu ce-i place. Coboară!

— Cum rămâne cu filmul nostru? am suspinat eu, sperând că Arianna mă va ajuta să scap de muncă.

— Creatură a nopții și toate celelalte. Sunt de acord cu un spectacol târziu.

— Bine.

Am coborât scara, luându-mi supărată șorțul din cuierul ile pe perete și legându-mi-l la mijloc. Era minunat că aveam un venit acum, când rămăsesem fără contul de cheltuielă de la AISP (și, credeți-mă, duceam extrem de tare dorul aceluia cont), dar să lucrez într-o sală de mese era mai puțin interesant decât să merg în misiunile de implantare a dispozitivelor de urmărire la distanță.

Și când spun „mai puțin” înseamnă „foarte mult”. Ca să respectăm fermecătoarea tematică a vacii, din restaurant, trebuia să purtăm fuste — cloș, imprimate cu vaci. Cu vaci. Există numeroase modele de animale care sunt fabuloase în orice stil. Vaca nu este unul dintre ele. E insultător, pe bune. Din motivul ăsta m-am încăpățânat să port jeanșii mei mulați. Nu era tura mea, nu aveam de gând să mă îmbrac în bovină.

Norocul meu, Grnlllll (sau o fi cu patru de „l” sau cu doi de „r” și trei de „1”?) dacă vi se pare că limba galeză e ciudată, încercați să citiți în limba gnomoză) era în bucătărie. Gnomii sunt spirite ale naturii terestre și de regulă trăiesc în pământ, unde-și sapă tuneluri. Chiar arată într-un fel ca niște cârțițe, având părul de pe cap ca o blană, ochi mici, scânteietori, și nasul mai ascuțit decât

oricare altă creatură. Cei mai fericiți sunt atunci când scormonesc prin întuneric și umezeală. Ce naiba făcea GrnlIII în bucătărie, unde era lumină, încă nu-mi puteam imagina, însă indiferent despre ce era vorba, cu siguranță nu era ceva care să-l facă fericit.

Și cartofii săi franțuzești? Nu era bine.

GrnlIII a mormăit ceva spre mine, lucru pe care nu m-am deranjat să-l încerc să-l înțeleg, așa că m-am dus să-mi iau în primire sarcinile. Treburile de după-amiază erau destul de tipice — cele mai multe pentru paranormali locali, ceea ce însemna o mulțime de fripturi atât de nerumenite, încât cu greu mă puteam uita la ele fără să-mi vină rău, și shake-uri la ale căror ingrediente nici nu voiam să mă gândesc.

Lucrurile se agitau de îndată ce seara începea să se infiltreze pe ferestre, cu răcoarea ei insistentă. Mă dureau picioarele și spatel, iar dacă trebuia să mai zâmbesc încă o dată și să mă prefac că nu observ cum vampirul din colț își lungea buzele de câte ori treceam pe lângă el, eram aproape sigură că aveam să țip. Și-așa era suficient de rău că jumătate dintre vampirii ilin local încercau să se folosească de puterile lor de a controla mintea cuiva ca să mă convingă să nu accept bacșiș.

Întotdeauna vreau bacșiș, ciudaților ne-morți ce sunteți!

Și totuși, era oarecum amuzant să mă uit cum vampirii erau din ce în ce mai frustrați că nu reușeau să mă convingă.

David și Arianna păstrasera secretul privind abilitățile mele ile a vedea dincolo de farmece, lucru pe care-l apreciam.

Facea ca lucrurile să fie mai puțin complicate.

Am tăiat chitanță și am trântit-o pe masa lui Buze-linse.

— Cînșpe la sută, ca de obicei!

S-a încruntat, apoi chipul i s-a înseninat într-un zâmbet (le uimire. Uimire dacă nu puteai să vezi dincolo de farmecele sale, ca să observi că rânjea la mine ițindu-și toți colții, cu obrazii lui putrezi. S-a întins încercând să mă ia de mână, dar m-am smucit înapoi.

— Pe bune! Cînșpe la sută, că dacă nu, data viitoare îți strecur niște pudră de usturoi în paharul de Bloody Mary.

M-a privit fix, cu o încruntătură care ar fi putut lansa o inie de romane horror. I-am zâmbit. Mormăind diverse înjurături ucigătoare, și-a scos portofelul și mi-a întins banii.

Pe curând! am ciripit eu radiind și îndreptându-mă spre casa de marcat.

Poate că nu-l aveam tot timpul pe Tasey la mine, dar tot reușeam să-i pun la punct și pe cei mai tari vampiri.

Nona se foia pe lângă mine. Până și felul în care mergea semăna cu foșnetele unui copac bătut de vânt. Tipii locului care nu erau paranormali veneau pe-acolo uneori să ia masa de prânz doar ca s-o vadă. Dacă ar fi reușit să-i zărească spatel precum scorbura unui copac și coada, probabil că n-ar mai fi fost de aceeași părere.

Pe de altă parte, nu știai niciodată cu tipii ăștia. Iar ea era un copac destul de sexy.

S-a oprit în fața mea și a zâmbit.

— Mulțumesc pentru că lucrezi în seara asta.

— Cu plăcere. Oh, stai, am spus amintindu-mi de întrebarea mea de mai devreme. Am văzut din ce în ce mai mulți paranormali pe care nu-i recunosc. David știe de ei?

Mă întâlneam cu el și cu Arianna destul de regulat ca să punem la punct documentele și detaliile micii noastre operațiuni, dar eu nu știam totul.

Nona a făcut un semn grațios cu mâna în aer.

— Nu e niciun pericol. Te deranjează dacă o ajuți pe GrnlIII la bucătărie? Nu poate să se descurce singură cu gunoiul.

Mi s-a făcut stomacul ghem. Sarcini legate de gunoi. Grozav! Gnomul era mai scund decât sacii de gunoi, dar desigur că nu puteam să luăm saci mai mici, oh nu, așa că eram chemată la datorie de fiecare dată când sacii erau plini. Iar să scot afară gunoiul însemna să-l duc la tomberon, pe care trebuia să-l ating ca să-l deschid, și era lipicios. LIPICIOS.

Pe bune, nu sunt o persoană leneșă, dar în ultimii opt ani din viața mea tot ce trebuise să fac fusese să-mi strâng lucrurile. Nu puteam pur și simplu să scot afară gunoiul de la Centru lângă

bordură, deoarece se considera că era un complex subteran sigilat. Gunoii din local era suficient ca să mă facă să fiu nostalgică după holurile acelea albe și sterile. Mai bine sterile decât lipicios și urât mirositor.

Când m-am întors în bucătărie, GrnlIII mi-a arătat în il irecția gunoiului — pe care-l lăsase săse-mprăștiepepodea. Încercând să ignor nodul care tocmai mi se punea în gât, am săltat sacul din coșul de gunoi. Mi-a căzut pe picior, lăsându-mi o pată dezgustătoare, întunecată pe jeansi. Minunat!

Vocea lui GrnlIII se auzi supărată, în timp ce ea îmi arăta nervoasă spre dâra pe care o faceam trăgând sacul pe podea, ilar în acel moment nu-mi păsa. Ar fi trebuit să am liber tot acest weekend. Ar fi trebuit să mă ghemuiesc lângă Lend chiar acum, amuzându-ne de un film prost, împreună cu Arianna. Nu cerusem eu să mă aflu aici.

Mai mult decât atât, poate că era prea scundă ca să ajungă la container, dar nu era prea scundă ca să dea cu mopul.

Am deschis cu o lovitură ușa de metal care ducea pe aleea întunecoasă din spate, inspirând cu nesaț aerul nopții, iar iluhoarea de mâncare stricată mi-a asaltat nările. Am simțit-o instalându-se în sinusuri și m-am întrebat dacă o să mai fiu v i codată capabilă să miros altceva.

Singura luminiță de deasupra ușii a pâlpâit. Probabil că lot eu ar fi trebuit să înlocuiesc și becul. Gnom stupid! Am inspirat adânc și m-am îndreptat către tomberonul aflat între / ului nostru de cărămidă și zidul clădirii vecine, am smucit capacul și am aruncat sacul de gunoi — când mi-a căzut drept pe pantof o bucată mare de ceva.

— Biiiiip! am țipat către zidul aflat în fața mea. Biiiiip, biiiiip, biiiiip!

Am izbit tomberonul, apoi m-am apucat de picior. Acum eram murdară, degetele de la picior mă dureau și mă simțeam ca o idioată. Am închis ochii și m-am ținut de nas. Era OK. Așa era OK. O să urc la mine, o să fac un duș și o să mă bag în pat. Pentru tot restul weekendului.

Lumina a pâlpâit și s-a stins, după care a revenit. Prea strălucitoare. Într-un fel, prea strălucitoare. Am deschis ochii ca să văd din nou liniile unei alte uși de silfi conturându-se pe peretele de lângă tomberon.

— Pleacă! m-am repezit. N-am chef de asta!

Dacă Raquel credea că trimițându-l în mod repetat pe idiotul de Jack după mine o să fie de ajutor cauzei, atunci se înșela.

O siluetă — mai înaltă decât Jack și cu un chip de departe mai frumos decât al oricui altcuiva pe care-l știam eu — a pășit pe ușă.

— Acum pe bune, a zis el cu o voce de aur lichid, cu greu aș zice că-s întâmpinat așa cum mă așteptam, dragostea mea.

UN EX CARE-ȘI ATINGE ȚINTA ¹

Reth. În fața mea. Pe aleea din spatele restaurantului. Nu puteam să-mi dau seama dacă fiorul din stomac era de spaimă sau de iritare. Cum de uitasem ce creatură frumoasă, frumoasă este? Uitându-mă acum la el, cum lucea vag și cald în întunericul rece, toate sentimentele pentru el care mă copleșiseră vreodată m-au invadat din nou.

Inclusiv toată teroarea și durerea pe care mi le provocase, așa că da, nu aveam de gând să-i sar în brațe sau ceva de genul ășla. Totuși, era plăcut să te uiți la el. Și-n același timp, era ultimul lucru pe care-aș fi vrut să-l văd acum. Sau vreodată, pe bune! Am ridicat o mână, cu palma spre el.

— Nu merg nicăieri cu tine!

Reth a ridicat din sprânceană.

— Nu e nevoie de amenințări grosolane. Nu vreau să te duc nicăieri. Poate doar mai departe de aleea asta, ca să mai putem scăpa de duhoarea asta.

S-a uitat cu subînțele la șorțul meu pătat.

— Oh!

Am lăsat mâna-n jos, dezumflată și confuză, și mi-am dus pe furiș nasul spre umăr. Chiar

¹ Ex Marks The Spot, single al formației A Skylit Drive

miroseam urât? Și de când nu mă mai voia Reth? Întotdeauna mă dorise. Dar nu tânjeam ca el să mă vrea — așa că de ce eram dezamăgită? Reușea să mă facă să trec de la mânie la confuzie în fix cinci secunde.

— Faci doi pași cu mine? Ți-aș oferi brațul meu, ca un gentleman ce sunt, dar mâna ta pare lipicioasă.

M-am încruntat.

— De ce naiba aș face doi pași cu tine?

A arătat cu mâna lui perfectă și zveltă spre ușa de la bucătărie.

— Scuzele mele; firește, du-te înapoi. Fără îndoială că mai este gunoi care te așteaptă.

M-am uitat înspre ușă, în mine dându-se o luptă. Pe de o parte, uram să fac ce voia Reth, indiferent despre ce era vorba. Pe de altă parte, mopul mă aștepta înăuntru...

— Bine, dar dacă încerci să faci ceva...

— Pe bune, Evelyn, ce dor mi-a fost de compania ta încântătoare!

Stând cu un ochi atent la silf, l-am urmat pe alee. Am luat-o spre strada pe care erau aliniate felinare, pasul lui ușor părând ca un dans. Lângă el, mă simțeam ca un ghemotoc lipsit de grație. Apoi mai era și frumusețea lui eterică, aproape angelică, comparativ cu mine, care... ei bine, de dragul respectului de sine, probabil că era mai bine să nu fac comparații.

M-am cuprins cu brațele, ignorând în sinea mea frigul, adierea ușoară și rece a vântului, în timp ce vedeam în fața mea forma difuză a respirației mele. Nu aveam nicio îndoială că o să regret că mersesem cu el, dar o parte din mine se bucura de această întâmplare nouă și ciudată. Îmi aducea aminte de faptul că nu eram doar o fată care juca prost fotbal. Deși tot nu-i știam numele adevărat, motiv pentru care nu puteam să-l controlez, mă simțeam aproape egală cu Reth. Faptul că știam că puteam să-l rănesc dacă era nevoie — sau ilacă voiam s-o fac — îmi dădea o senzație impetuoasă de putere.

Probabil că nu era o chestie sănătoasă.

Totuși, dacă facea ceva stupid și mă obliga să-i absorb sufletul, ei bine, nu mi-ar fi părut rău.

— Așadar, plimbarea asta are vreun sens? Pentru că mi-e i am frig.

Reth a râs — hohotele alea ale lui, ca de clopoțel de. Ugint — și, inconștient, m-am aplecat mai aproape de el. Când din cap, am apucat-o cu pas ferm spre stradă. Ne apropiam de copacii groși care înconjurau micul oraș. M-am uitat l. I el și am observat pentru prima oară că avea activate farmecele. Nu că ar fi avut un chip mai minunat decât avea de obicei, dar m-a surprins. Când era la AISP și era obligat să poarte un farmec, n-o făcea aproape niciodată; nu puteam să-mi dau seama de ce îi păsa acum, când era liber. (Ceea ce ci. I mai ales din cauza mea, dar, pe bune, o fată nu poate să se aștepte să fie mai înțeleaptă decât un silf când fuge de propria-i moarte, nu?)

— Încă-ți mai este frig, dragostea mea? Pot să am grijă de asta.

— Mda, îmi aduc aminte. Cred că mă lipsesc.

Mi-am frecat încheietura mâinii, acolo unde se mai vedea încă o pată de un roz vag, imprimată pentru totdeauna. Primisem de la el suficientă căldură cât să-mi ajungă pentru o viață.

Reth s-a oprit și m-am oprit și eu, evitând să-l privesc. O mânie latentă se ridica din mine. Aș fi vrut să țip la el, să-l atac. Era vina lui că Lish murise — el fusese cel care o lăsase pe Viv să intre în Centru. Dar dacă n-ar fi făcut-o, n-aș fi scăpat niciodată de la AISP. Și, cu siguranță, n-aș fi fost niciodată capabilă să-l salvez pe Lend. Știam sigur că ar fi fost și-n ziua de azi închis într-o celulă de la Centru, iar Vivian ar fi ucis și-acum — încet, dar sigur — orice ființă paranormală care-i ieșea în cale. Îmi venea rău când mă gândeam la asta.

Nimic nu era simplu niciodată — niciodată! — cu Reth.

— De ce ai venit aici? l-am întrebat, toată mânia mea crescândă începând să se domolească.

A întins un deget, aproape atingându-mi fața, dar lovind în schimb aerul din fața lui.

— Poți să crezi că pur și simplu am vrut să te văd?

— Nu!

A zâmbit.

— Nu, cred că nu. Inițial, m-am gândit să te iau cu mine. Aș putea s-o fac, știi. Dar am fost întotdeauna atât de blând cu tine!

— Blând?

M-am uitat la el nevenindu-mi să cred.

— Da, și nu pot să-mi explic de ce. Alte metode ar fi fost cu mult mai simple. Dar, din cine știe ce motiv, am fost întotdeauna fermecat de tine și am ținut cont de ce era cel mai bine pentru tine.

— Pur și simplu, nu poți să te-abții să nu arăți cât ești de nebun, nu-i așa? Ce era cel mai bine pentru mine? M-ai răpit! M-ai secătuit! Ai încercat să mă forțezi să devin ceea ce nu mi-am dorit niciodată!

— Evelyn, draga mea copilă, doar pentru că nu poți să înțelegi ce este cel mai bine pentru tine nu înseamnă că nici eu nu știu. Iar în cazul în care ceea ce e cel mai bine pentru tine te rănește, ei bine, asta nu schimbă necesitatea de a deveni ceea ce trebuie să devii.

— Ești... Eu... AHHH! N-ai idee cât ești de nebun!

Dacă ți-ar fi păsat cu adevărat de mine, nu m-ai fi rănit. Dar nu-ți pasă, pentru că nu ești în stare de așa ceva. Ție nu poate sa-ți pese de nimeni, ci doar de tine.

Ochii i-au scânteiat, auriul i s-a întunecat.

— Îmi pasă de tine mai mult decât oricui altcuiva din această lume tristă și amețitoare. Nu mi-aș fi revărsat sufletul într-al tău dacă nu ar fi fost adevărat.

Îmi părea bine că mă eliberasem de sufletul pe care Reth mi-l dăduse odată cu celelalte. Știind că aveam în mine o prirte din sufletul lui m-ar fi făcut să mă simt, ei bine, să mă simt îngreșată. Am ridicat bărbia, sfidându-l.

— Lend mă iubește. Nu m-a rănit niciodată.

— Și fără îndoială că ar face orice pentru tine.

— Da!

— Ar face orice ca să te protejeze.

— Da!

— Iar dacă singura cale să te protejeze și să-ți salveze viața ar fi să te rănească?

Am strâns buzele în loc să spun da-ul pe care era cât pe ce să-l spun. Puteam să dau în Reth? Puteam, vă rog, să dau în el pur și simplu?

Mi-a zâmbit, știind că m-a încuiat!

— Lend nu poate să te iubească, deoarece nu te cunoaște cu adevărat. Nu contează cât de mult îți dorești modul ăsta de viață — nu este al tău! Nu a fost niciodată. Asta nu este casa ta, Evelyn.

Lacrimi de furie mi-au țâșnit din ochi.

— Pleacă!

— Vino cu mine!

— Niciodată! Și n-ai cum să mă convingi! Dacă ai fi putut într-adevăr să mă iei cu tine, ai fi făcut-o până acum!

A plescăit de nerăbdare.

— Metodele mele anterioare... au fost dezaprobatе de regina mea. Uneori mă întreb dacă fac alegeri corecte când e vorba să fiu la fel cu cei de la Curte.

— Ce vrei să spui? Ești de la Curtea Silfilor Luminii sau ai întunericului?

Nu știam eu despre silfi atâtea câte așa fi vrut, însă știam că ei aparțineau unei Curți sau alteia: silfii Luminii erau cei buni — sau, mai degrabă, oarecum buni, din moment ce nu existau silfi cu adevărat buni; iar cei ai întunericului erau cu adevărat — cu adevărat — răi.

Zâmbetul i s-a schimbat, iar sub trăsăturile lui rafinate am văzut ceva sălbatic, primar.

— Nimeni nu este rău sau bun, dragostea mea. Cu toții avem câte ceva din ambele; pur și simplu, alegem dacă să ne situăm de partea care ne atrage cel mai tare. Alegerea mea să mă implic a fost motivată de o față foarte tristă și pustie, cu ochii precum șuvoaie de gheață ce se topeau.

Acum ce voia să spună Reth? Că se dăduse de partea Curții celor buni de dragul meu? Sau voia să spună cu totul altceva? Numai el putea să-mi facă una ca asta — să mă facă să mă simt atât de îngrozitor și de confuză. Când eram cu Reth, toată singurătatea și tristețea care erau în mine păreau să țâșnească la suprafață, implorându-mă să-l las să le înlăture.

— Te urăsc, am șoptit cu vocea frântă.

M-a privit fix, trăgându-mă mai aproape de el, vocea alunecându-i împrejurul meu precum o

plasă aurie.

— Prostii! Regina mea mi-a interzis să te forțez să vii din nou cu mine, dar nu pot să înțeleg de ce aş avea nevoie s-o lac. Nu trebuie să fie asta calea. Poate fi ușor, sigur, cald. Iar i And vii acasă, nimic din toate astea n-o să mai conteze — va dispărea; întunericul și frigul nu vor mai fi decât un vis. N-a mai trebuia să niciodată să-ți faci griji sau să-ți pui întrebări. Fă această alegere, Evelyn. Încetează să te mai agăți de h i-astă lume a pierzaniei și vino cu mine. Pot umple toată pustietatea ta de-acum. Transformă-te în ceea ce trebuie să In, ajută-ne să ne întoarcem în acel loc de care aparținem. Trăiește cu mine!

Am oftat, respirând adânc, cu obrazul lipit de pieptul lui. Bătăile inimii lui erau ciudate, prea încete, dar el era cald, iar brațele lui împrejurul meu erau minunate — dar cum de ajunsese iar aici? Nu voiam ca brațele lui să mă înconjoare. Voiam? Era cineva... ceva... un anumit motiv. Conta?

Reth a sărit înapoi, strâmbând din nas.

— Oh, lăntșorul ăsta e monstruos. De unde ai un asemenea obiect dezgustător?

Am clipit amețită, ducând-mi degetele la pandantiv. Când am atins fierul rece, realitatea m-a izbit, trezindu-mă.

— Glumești? Vii aici și îți folosești puterea ta stupidă de silf, după care tot tu dai înapoi? E ceva în capul ăla auriu al tău care să aibă sens? Ce — te-ai gândit tu —, hei, probabil că Evie a avut o noapte proastă, de ce să nu o bulversez eu și mai și? Dacă tot te-ai apucat de asta, ai putea să chinui și niște animăluțe!

M-am rotit rapid în loc și m-am îndreptat țațoșă spre local. Ar fi trebuit să știu — și știusem — că era o idee proastă. Evie fraiera!

Am cotit și m-am oprit pe dată, văzându-l pe Reth sprijinit relaxat de stâlpul unui felinar, înconjurat de o baie de lumină și arătând ca o reclamă dintr-o realitate imposibil de perfectă.

— Trebuie să vii cu mine. Lucrurile au fost puse în mișcare și nu pot controla toate variabilele. Nu te pot ascunde veșnic. Totuși, pot să te țin în siguranță și să te fac fericită. Dă-mi mâna.

A întins brațul; aproape că am putut să văd valurile de căldură pe care le radia.

M-am încruntat, gândindu-mă la duhul aerian. În mod clar, el aflase unde eram. Dacă stăteam să cuget la asta, cine a spus că nu l-a pus el pe silf pe urmele mele, să mă păcălească și să mă facă să cred că eram în pericol? Era tipic pentru el. Toată treaba asta mirosea a ispravă de silfi.

— La naiba cu tine! Măinile mele magice și cu mine vom fi în regulă, mulțumesc foarte mult. Rămân exact unde mă aflu.

Mi-a zâmbit, venind drept în fața mea.

— Foarte bine. E limpede că viața asta după care tânjești cu disperare este tot ceea ce ai sperat să fie. Mă încălzește să te văd atât de împlinită și de — s-a aplecat spre mine, șoptindu-mi la ureche — fericită.

Am închis ochii, cu maxilarele încleștate. Dacă-și imagina că putea să se năpustească aici și să-mi dea din nou viața peste cap, se înșela.

— Uite, doar pentru că...

Am deschis ochii și m-am trezit că sunt absolut singură. Lumina felinarului care părea mai devreme să se împrăștie era acum vagă, aruncând umbre și linii drepte, dar nu ilumina nimic. Întunericul nopții mă apăsa din toate direcțiile, iar ilinții au început să-mi clănțanească.

— Ce caut eu aici? am șoptit. După care, rapid, m-am corectat: Aici, afară. Vreau să zic, afară.

M-am întors în local. Ignorând-o pe GrnlIII, am pornit direct pe scări, scoțându-mi hainele murdare și stând la duș până când apa fierbinte a început să curgă. Simțindu-mă oribil și nespuse de tristă, aş fi vrut să-l sun pe Lend. Niciodată iui mă simțisem pustie când eram lângă el. Dar ar fi trebuit să-i povestesc despre ce se petrecuse în seara asta, iar el ar fi fost îngrijorat că Reth ar fi putut să apară din nou, or nu voiam să-l stresez cu asta. În schimb, i-am spus Arianei că mă simt rău, m-am suit în pat și mi-am dorit să adorm.

Lucrurile aveau să mi se pară mai bune dimineață. Trebuia să fie așa.

Creierul și trupul meu s-au deconectat într-un târziu și am reușit să alunec în binecuvântatul somn.

- Salut, fraiero! a zis Vivian.
— Oh, Viv! Am izbucnit în lacrimi. Mă bucur așa de mult că ești aici!

VISUL CONTINUĂ

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Vivian.

Ne aflam pe un deal cu vedere spre ocean, iar stelele de pe cerul întunecat al nopții se reflectau în apă. M-a cuprins stângace cu brațul, iar eu mi-am lăsat capul pe umărul ei.

Când începuse să mi se arate din nou în vis, după aprilie trecut, mă speriasem ca naiba. Era însă atât de singură, că nu puteam să mă abțin să nu vorbesc cu ea. Încă nu o iertasem că o omorâse pe Lish — nici nu cred că o s-o iert vreodată —, dar era un subiect pe care îl evitam amândouă, astfel încât să ne putem cunoaște mai bine una pe cealaltă. Acum înțelegeam un pic mai bine de unde venea ea și întotdeauna Imi părea rău pentru cât de îngrozitor de singură fusese. În plus, fiind crescută de silfi, înclina să facă alegeri proaste. Am il.it târcoale subiectelor grele și undeva, pe acest drum, ne simțeam de parcă deveniserăm surori, așa cum ne doriserăm mereu să fim.

Cu excepția faptului că nu-mi lua niciodată lucrurile, ceea i o era drăguț.

Mi-am șters lacrimile.

— Nu știu ce să mă fac. Sunt tristă și nu știu de ce și n-ar trebui să fiu așa — și iată-mă plângându-mă la tine, când tu nici măcar nu ești...

M-am oprit, incapabilă să termin. Vivian nu avea să se mai trezească niciodată. Când luasem sufletele de la ea, nu-i mai rămăsese suficient suflet pentru ea însăși ca să ducă o viață normală. Era vina mea.

— Hei, șșș... nu-ți face griji pentru mine. Sunt bine.

— Nu m-ai mai vizitat de ceva vreme.

— Nu? S-a uitat gânditoare spre apă. Sunt aici, sau nu sunt nicăieri, sau sunt în cu totul altă parte. Asta înseamnă că am mult timp la dispoziție să mă gândesc. Dar nu mi s-a părut niciodată că ajung undeva.

— Îmi pare rău.

— Știu. Și mie. În mintea mea, încerc să fac ca viața mea să fie altfel, să fie viața cuiva suficient de puternic cât să se elibereze.

— Ai reușit totuși. I-am dat un ghiont cu cotul. Mie nu mi-ai luat sufletul.

— Da, e ceva, dar asta nu schimbă lucrurile cu cele pe care le-am luat, nu?

Nu. Nu, nu schimba lucrurile.

— Uneori... uneori îmi doresc să mă fi alungat și pe mine odată cu ele.

Mi-a luat mâna între palmele ei, trasând conturul unei porți printre stelele unde trimisesem sufletele. Niciuna dintre noi nu a înțeles cu adevărat ce se întâmplase în acea noapte. Poate că amândouă eram printre Cele Pustii, capabile să deschidem porți între lumi, dar asta nu înseamnă că aveam vreo idee cum funcționa.

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă silfii nu m-ar fi trimis după tine, dacă ar fi realizat că aveam suficientă energie să deschid singură o poartă. Din fericire pentru noi, silfii sunt ulioți, dar tot nu mă pot abține să nu-mi imaginez. Cred că mi-ar plăcea să văd ce este acolo, dincolo.

Am oftat adânc.

— Într-o bună zi, vom afla amândouă.

Ea a râs din nou.

— Hei, fraiero, nu e un lucru rău.

— E o altă cale de a-i pierde pe oameni, am șoptit. Mă simt de parcă aș fi condamnată să-i pierd pe toți, întotdeauna. Nu par în stare să-i păstrez pe oamenii pe care îi iubesc.

M-a strâns de mână.

— Știu. Partea bună a lucrurilor este că eu nu plec nicăieri.

Vocea ei friza ironia de care-mi aminteam atât de bine; era ciudat că tot ceea ce mă speria de obicei la ea era acum plăcut, la miliar. Să fim împreună semăna puțin cu a fi acasă — un concept

străin pentru amândouă. S-a uitat în jos, la mâna mea; mi s-a părut că văd scânteia unei lumini însoțită de un țuit.

— Ce-a fost asta?

Uitasem de stupidul duh aerian. Cu greu se putea spune că ăsta era locul în care să apară. Un alt lucru demn de îngrijorare.

— Eu n-am văzut nimic, am spus.

— Dacă tot ai de gând să minți, trebuie să te străduiești s-o faci mai bine. S-a lungit pe iarbă, ca să admire cerul. Vasăzică, ești tristă. Care este problema?

Oftând adânc, m-am lungit și eu pe spate.

— Nu știu. În sfârșit, am viața pe care mi-o doream de multă vreme. Și e grozav, serios, iar Lend...

— Îmi face plăcere să aud de el.

— Iar mie-mi place să vorbesc despre el. E un tip minunat! Dar nu am... Încă nu i-am spus.

— Mda, mi-am imaginat. Nu stai prea bine la capitolul onestitate.

— Tu vorbești?

— Hei, am fost întotdeauna cinstită în legătură cu ceea ce făceam. A schițat un zâmbet răutăcios, reamintindu-mi că nu era atât de nevinovată pe cât îmi plăcea mie să cred. Dar în cazul acestei potriviri nemaipomenite nu despre asta e vorba, pentru că știai de ceva timp că Lend avea un suflet nemuritor.

M-am foit, incomodată.

— Reth m-a vizitat în seara asta.

— Serios? Mi-aș fi dorit să mă fi vizitat pe mine...

— Vivian!

— Ce este? O fată se simte singură când e în comă, iar el, fie că este silf sau nu, e drăguț. Nu înțelegeam clar dacă ea voia ca el să dea târcoale pe-acolo sau dacă voia să-l secătuiască — și la fel de neclar îmi era care dintre cele două variante mă speria mai tare. Zi mai departe!

— Nu știu. Insinuează că nu sunt cu adevărat fericită cu viața pe care mi-am ales-o.

Uram felul în care părea întotdeauna să vadă prin mine. Daucă tot nu avea de-a face cu emoțiile imprevizibile și jenante ale muritorilor, atunci de ce era atât de bun când era vorba să le citească?

— Ei bine, ești fericită?

— Da! Sunt! Sigur că sunt. Asta mi-am dorit dintotdeauna.

— Dar...

— Nimic. E stupid.

— Ei bine, hm... Draga mea soră, ești fraieră în multe privințe.

M-am holbat la ea.

— Dumnezeuule, dar știu că ești tăioasă.

A ridicat din umeri.

— După cum am zis, sunt sinceră. Continuă! Este ceea ce ți ai dorit dintotdeauna și...?

Și nu e, înțelegi? Lend e plecat atât de mult timp și chiar și-atunci când e aici, nu pot să nu mă îngrijorez că nu este viața pe care și-ar alege-o dacă ar afla că e ca mama lui. Apoi mai e și Raquel, care a apărut săptămâna asta, iar asta tini amintește de lucrurile de altădată. Nu erau grozave, dar într-un fel mi-e dor de ele...

M-am gândit la cum fusese viața mea la AISP, la cât visam pe at nnci să am o viață normală, precum cea pe care o aveam acum. Ce-mi lipsea? Nu misiunile, restricțiile, stilul de viață.

Era nevoia de a fi importantă.

Îmi lipsește faptul de a fi specială. La AISP eram speciala Aveau nevoie de mine. Iar în lumea reală... nu sunt așa.

Lacrimile au început din nou să-mi curgă șiroaie și mi le-am șters, stânjenită. Îmi pare rău. Ce lamentabilă sunt, toată viața m-am văicărit că sunt diferită, iar acum urăsc să fiu la fel ca toți ceilalți.

Viv s-a ridicat sprijinindu-se în coate și s-a încruntat la mine.

— Dar nu ești. Nu ai fost niciodată precum ceilalți. Așa că nu înțeleg... nu te-ai schimbat. Care e

problema?

— Nu știu.

— Treci peste asta atunci. Fă ceva!

— Ce?

A fluturat din mână minimalizând subiectul.

— Orice vrei, la naiba! Țasta e avantajul să fii tu însăși, Evie. Ai avut de ales. Totuși, nu ți-aș recomanda să mergi într-o misiune de ucidere masivă a paranormalilor. Pentru mine nu s-a dovedit a fi așa de grozav.

Am râs chinuit.

— Ești groaznică!

— Mie-mi spui?

Am tăcut apoi o vreme, pierdute fiecare în problemele ei. Într-un târziu, Vivian mi-a luat mâna într-a ei — era și mai rece de data asta —, trăgându-mă spre ea, să mă așez alături.

— Ei bine, gata cu petrecerea asta la care ne plângem de milă. Dacă o să plec pentru o vreme, e nevoie să discutăm despre niște lucruri.

— Despre ce anume?

— Hmm... alo! Trebuie să mă pui la curent cu Easton Heights. N-am stat s-ascult rezumatul primelor trei sezoane de dragul tău pentru ca acum să mă lași baltă.

Am râs.

— Important, nu? Bine.

Și i-am împărtășit puținul pe care-l știam din lumea ile-afară aici, în lumea întunecată a visului, unde eu și Vivian ne întâlniserăm.

Uneori părea mai reală decât orice altceva.

C lând m-am trezit dimineață, mâna-mi era strânsă de parcă încă aș fi ținut-o pe-a lui Vivian. Am oftat. Noaptea cu Vivian mă lăsau întotdeauna într-o stare de bună-dispoziție combinată cu regret. Iar în plus, desigur, cu un sentiment de vinovăție că eram prietenă cu fata care o omorâse pe Lish a mea — dar Lish ar fi înțeles. Speram.

Silfii care o crescuseră pe Vivian n-o lăsaseră niciodată să creadă că ea ar fi avut de ales. Se simțise dintotdeauna de parcă viața ei fusese deja hotărâtă. Cred că și-a dat seama că nu era așa acum, când era prea târziu. Asta mă făcea să ma-ntreb: dacă m-aș fi legat de ea mai demult, aș fi reușit să împiedic toate astea?

E suficient să te gândești la asemenea lucruri ca să înnebunești.

În cele din urmă, Vivian făcuse propriile alegeri și plătitese pentru ele. Din pricina silfilor, rămăsese fără opțiuni. Dar eu, nu. O să-mi fac viața așa cum voiam eu să fie. La naiba cu Reth — o să fiu fericită! Și-o să am imposibilul.

Sau mai degrabă, o să fiu normală și o să fiu și paranormală. Eram specială; de ce să mă prefac că nu e așa? Trebuia să-i trimit un e-mail lui Raquel. Eram pe cale să-i fac o bucurie.

CA O AFRODITĂ CARE IA STEROIZI

— Taci din gură, am râs încuindu-mi dulăpiorul.

— Nu, pe bune, a continuat Lend. Foarte serios! Tipul e spiriduș leprechaun.

— Profesorul tău de scrieri tehnice nu este spiriduș.

— De unde știi? De-asta trebuie să lași totul baltă săptămâna viitoare și să vii la curs cu mine. Poți să te convingi. Acum, tot ce știu este că are părul roșu, pielea roșcovană, are cam un metru douăzeci înălțime și nu poartă decât haine verzi.

Mi-am dat ochii peste cap, știind că nu poate să mă vadă făcând asta prin telefonul meu roz și lucios.

— Și de ce ar fi un spiriduș doctor în științe?

— Nu știu. Probabil că s-a plictisit să tot stea la capătul curcubeului, s-a săturat de huzurit, aurul și-a pierdut strălucirea pentru el... n-ai decât să crezi ce vrei. Dar am dreptate. De fapt, ți-am spus

că asistentul meu de laborator s-ar putea să fie driadă?

— Stai așa... driadele nu sunt celebre pentru desfrânare? La celălalt capăt al liniei a urmat o pauză.

— Oh, să nu te mai duci la laborator.

Lend a răs, iar eu am închis ochii, imaginându-mi că era în fața mea.

— Crede-mă, nu există decât o creatură paranormală care ini-ar plăcea să fie extrem de desfrânată cu mine.

Am oftat.

— OK, dar nu cred că pot să găesc așa de rapid o vrăjitoare.

A răs din nou, aproape acoperind sunetul clopoțelului. M-am uitat speriată în jurul meu. O coală de hârtie rățicită a zburat pe holul acum pustiu.

— La naiba, o să-ntârzii! Vorbim mai târziu, OK?

Am închis telefonul și-am fugit la vestiar. Măcar aveam oră de sport — aveam mai multă libertate.

Sau cel puțin așa credeam eu. Domnișoara Lynn, o creaturi bidoasă, aștepta afară lângă ușă, notându-și ce fete intrau. Și-a ridicat privirea spre mine și mi-a zâmbit, făcându-i plăcere că mă prinsese în mod evident pe picior greșit.

— Azi ești prezentă doar la jumătate de curs, Green. Încă o întârziere și cred că te califici pentru o suspendare.

Unde era Tasey când aveam nevoie de el? Mi-am încordat toată voința ca să mă abțin să-mi dau ochii peste cap în timp ce mă furișam spre vestiar. M-a întâmpinat mirosul vag de sudoare și mucegai; am trecut pe lângă fetele care erau în diverse stadii de echipare și am ajuns la dulăpiorul meu. Nu eram așa pasionată de el.

Carlee și-a încălțat tenișii, gata de plecare. Sincer, nu reușeam să-nțeleg cum de puteau sânii ei să stea așa obraznici în tricoul de sport. Și nici nu puteam să m-abțin să n-o invidiez.

A clătinat din cap.

— Ar trebui să fii mai atentă. Domnișoara Lynn chiar nu te place.

Am oftat, scoțându-mi costumul de sport. Ce școală-i asta care-și alege drept culori specifice galben și maro? Oribil. Pur și simplu, oribil.

— Sentimentul e reciproc.

— Cum a fost în weekend?

— Fantastic de scârbos! Lend a trebuit să se-ntoarcă la școală.

— Groaznic. Îmi pare rău.

— Pentru tine cum a fost?

Fața i s-a luminat.

— Grozav! Știi că m-am împăcat cu John, nu? La început a fost... minunat! Numai că trebuia să mă sune vineri seară, dar pur și simplu n-a făcut-o, așa că am fost...

Mi se lăsau pleoapele în timp ce mă străduiam să fiu atentă la ea. Îmi plăcea de Carlee și apreciam faptul că aveam o prietenă nemuritoare, dar uneori efortul de a păstra prietenia cu o fată mi se pare prea mare.

— ... și apoi el s-a purtat de parcă mi-ar fi spus „Dacă nu vrei să...”

Dinspre celălalt interval aflat între dulăpioare s-a auzit un țipăt. Nu știam dacă să fiu recunoscătoare pentru întrerupere sau să-mi fie frică de ce se întâmplase. Carlee și cu mine am fugit într-acolo și am dat colțul, descoperind o grămadă de fete îngrămădindu-se și țipând.

— Ce s-a-ntâmpilat? am zberat, promițându-mi că n-o să-l mai las pe Tasey acasă.

Una dintre fete a arătat către următorul interval dintre dulăpioare și m-am strecurat spre el, cu fiecare mușchi încordat, cu spatele lipit de zid. Intervalul se deschidea în fața mea și am strigat, gata să mă năpustesc asupra lui...

... Jack.

Stupidul, stupidul de Jack stătea în picioare pe una din- Ire băncile de lemn, în mijlocul intervalului, cu mâinile în șolduri, de parcă ar fi supravegheat rândul gol, ca un soi de cuceritor bizar.

— Ce cauți aici? l-am întrebat oripilată.

S-a uitat în jos la mine.

— Oh, iată-te! Trebuia să-ți dau ceva.

— Și nu puteai să-mi dai în altă parte?

M-am uitat împrejur, exasperată și neliniștită. Fetele iucepuseră să apară, trecând de șocul inițial și fiind acum curioase.

— Dar aici ce-are? Mie mi se pare cât se poate de drăguț. Și. I pipăit buzunarele, mormăind într-un târziu: Aha!

După care a scos un dispozitiv obișnuit, alb, care semăna ni un telefon. Un comunicator AISP. Uitasem cât de plictisitoare erau comparativ cu telefonul meu super simpatic. A zâmbit și l-a lăsat să-i scape printre degete. Am suspinat și m-am întins înainte, dar el l-a lovit cu piciorul și l-a prins în aer. Rânjind, mi l-a întins cu emfază.

— Raquel vrea s-o suni când poți să vorbești — nu vrea să te deranjeze într-un moment nepotrivit.

— Ce biiiiip crezi că faci acum?

Cineva și-a dres glasul lângă mine și am observat-o pe Carlee alături. Își trăsesese umerii înapoi și avea o privire ciudată pironită asupra lui Jack. Nu, nu ciudată... ci parc-ar fi zis: Salut, puișor, ce excentric să te văd aici!

— Cine e prietenul tău? s-a interesat, chicotind după ce-mi pusese întrebarea.

— Nu e prietenul meu! Nu e deloc prietenul meu!

— Cum ai intrat? l-a întrebat Fata-Depravată-cu-Părul-Roșu-din-Echipa-de-Fotbal. Se uita la el cu un amestec de interes și suspiciune. Ai fost chemat aici?

Ce era în neregulă cu fetele astea? Un tip psihotic își face apariția în mijlocul vestiarului, iar ele se-apucă să flirteze cu el? N-au văzut nicio comedie cu liceeni? în momentul ăsta ar fi trebuit să-l biciuim cu prosoape ude în furia noastră de a apăra sfințenia vestiarului fetelor. În schimb, ele se concentrau asupra pozițiilor strategice pentru punerea în evidență a decolteurilor.

Sincer, tipul nu era chiar așa de drăguț. Cu părul blond ca un mop ondulat și cu ochii ăia mari și albaștri, mă călca pe nervi. Oh, uitați-vă la mine, sunt atât de adorabil și de nevinovat, pot să apar unde am eu chef și să-mi bat joc de viața lui Evie!

— OK, am șuiertat nervoasă spre grămada de fete care se adunau.

Domnișoara Lynn o să-și imagineze că se petrece ceva aici când o să vadă că nimeni nu se grăbește să-și facă exercițiile. Cele mai zeloase fete ieșeau mai devreme la încălzire.

— Mersi pentru livrare, acum pleacă! Pleacă! Acum!

— Dar de-abia am ajuns.

S-a prefăcut că se bosumflă.

— Repede, înainte ca domnișoara Lynn...

— Înainte ca eu să ce? am auzit o voce familiară de tenor în spatele meu.

Am înlemnit de spaimă. Nu era vina mea! Nu puteam să intru în belele din cauza asta. Domnișoara Lynn și-a pus mâna ei vânjoasă pe umărul meu și am făcut tot posibilul să rămân în picioare sub greutatea ei.

Jack jubila, studiind-o din cap până-n picioare, ochii lui zăbovind asupra corpului ei musculos.

Tipa a mormăit:

— Cine e prietenul tău, Green?

Eram terminată! Eram cât se poate de terminată! O să fiu exmatriculată și n-o să mai intru niciodată în Georgetown, o să lucrez la restaurant tot restul vieții mele, iar Lend o să se însoare cu driada care era asistent de laborator și o să aibă copii pe-jumătate-copaci-și-o-pătrime-apă, fără ca nimeni să știe exact ce creaturi sunt, dar o să fie totuși frumoși. Iar eu o să le servesc cartofi prăjiți când vor veni în vizită acasă.

Jack mă privea, pe fața lui plutind o confuzie exagerată.

— N-o cunosc.

— O, serios?

Domnișoara Lynn se străduia să nu pară amuzată, dar eu îmi dădeam seama de satisfacția din

vocea ei. Era mai bine așa decât să mă consemneze că întârziaseam.

— Nu. Am venit aici ca să te văd pe tine. Nu cred în zvonuri, dar după tot ce am auzit pe atâtea continente, a trebuit să vin să văd cu ochii mei.

— Să vezi ce?

Ochii i s-au mărit de admirație, iar vocea lui avea un ton de respect:

— Să văd dacă era adevărat că Elena din Troia... dar ce zic eu aici?... Afrodita însăși s-a reîncarnat într-o profesoară de sport.

Toată încăperea era pe deplin tăcută. Cu excepția faptului că s-a auzit un vag poc când falca Depravatei-cu-Părul-Roșu a căzut pe podea. Sau poate că doar mi-am imaginat eu asta. Iar apoi, clasa a făcut cel mai rău lucru posibil: toate fetele au început să chicotească. Domnișoara Lynn avea să mă omoare.

Jack s-a lăsat în genunchi pe bancă, dându-și ochii peste cap de extaz în timp ce-și împreuna mâinile în dreptul inimii.

— Oh, Ceruri, să văd o asemenea frumusețe cu propriii mei ochi! E mai mult decât am sperat vreodată. Dar cum mai pot acum să trăiesc știind că nu ești a mea? Te implor! S-a târât înainte, pe marginea băncii. Mărită-te cu mine! Dar ce spun eu aici? Căsătoria ar însemna să pierdem clipe prețioase. Hai să facem dragoste aici, cu pasiune, cu ardoare. Lasă-mă să fiu tatăl copiilor tăi!

Un prim mormăit a fost indiciul că domnișoara Lynn își revenise din șocul că i se adresa cineva astfel. S-a întins înainte; Jack s-a rostogolit cu îndemănare de pe bancă, sărind mai departe decât putea ea să-l ajungă.

— Dumnezeule, nu mă așteptam să fii chiar așa de entuziasmată de avansurile mele. Dacă nu joc tare ca să te câștig, de unde o să știu eu vreodată dacă mă respecti sau nu?

Un alt mormăit, de data asta sunând ca un „tu!”. Sau poate doar ca un „ptiu!” deoarece, cu siguranță, așa de dezgustată mă simțeam după toată treaba asta. Au încetat toate cu râsul și priveau cu ochii larg deschiși de oroare, neștiind dacă să se țină la distanță de inevitabila reacție care urma și care ar fi putut să însemne chiar ologirea lui Jack.

Nu știam pe care dintre ei să-l ajut.

Evitând o nouă tentativă de a fi înhățat, Jack a folosit banca precum un punct de lansare și s-a năpustit sus pe rândul de dulăpioare. Dacă n-aș fi știut sigur că era om, aș fi bănuit existența a ceva paranormal în acrobația sa. Avea un viitor asigurat la Olimpiadă, dar mai întâi trebuia ca domnișoara Lynn să nu-l ucidă.

— Ce zici dac-o să-ți dau un telefon? Luăm prânzul împreună?

I-a trimis o beza domnișoarei Lynn, care era tot mai roșie la față, și a sărit pe următorul rând de dulăpioare. Am observat un mic fulger. Panica mi s-a ridicat în piept, dar toată clasa so adunase acolo. Nu mai văzuse nimeni altcineva.

Domnișoara Lynn a trecut pe lângă mine, alergând să blocheze ieșirea.

— Păziți ușa sălii de sport! a strigat ea, cu ochii arzând în timp ce lua poziție și aștepta.

Și a așteptat.

Și a așteptat.

Dar Jack plecase de mult, fentând-o atât pe domnișoara Lynn, cât și orice repercusiune a acțiunilor lui stupide. Ea și-a pironit asupra mea ochii ca două mărgelile negre, iar stomacul mi s-a prăbușit știind că eu n-o să fiu prea norocoasă. Mulțumesc foarte mult, Raquel.

NICĂIERI NU-I CA ACASĂ

— La ce te-ai gândit când l-ai trimis pe caraghiosul ăla nebun la mine la școală? am țipat în comunicator.

— Poftim? m-a întrebat Raquel.

— Jack! La mine la școală. Tipa din vestiar. Nu-ți sună cunoscut? Dacă nu s-ar fi jurat Carlee la căpcăuna de profesoară de sport că Jack nu e nici iubitul meu, nici fratele meu, probabil că aș fi fost suspendată.

— Profa ta de sport e căpcăună?

— Concentrează-te! Dacă eram suspendată, notele ineale aveau de suferit. Iar dacă notele mele aveau de suferit, nu mai puteam să merg la Georgetown. Iar eu o să intru la Georgetown.

— Îmi face plăcere să observ că ieii în sfârșit educația în serios. Și-mi pare pentru Jack — îi cerusem să te contacteze discret.

— Băiatul ăsta n-ar ști ce-i discreția nici dacă discreția ar dansa step pe capul lui blond și stupid.

— Totuși, dacă discreția ar dansa step, n-ar mai fi discreție, nu?

— Taci, am zis, încercând să nu zâmbesc. Eram nervoasă. Fără zâmbete. Când ai devenit așa de amuzantă?

— O să vorbesc cu Jack să nu te mai contacteze niciodată la școală.

— Care-i treaba cu el? E cea mai bizară persoană pe care o cunosc, iar asta spune multe.

— Jack a fost crescut într-un mod foarte, foarte... neconventional. Voi doi aveți mai multe în comun decât crezi. Și viața lui a fost distrusă de silfi. E un băiat remarcabil totuși și un mare câștig. Suntem norocoși că a dat de noi.

M-am încruntat. Era limpede că silfii aveau legătură cu abilitățile lui Jack.

— Bine. Dar fără vizite la școală de-acum înainte. Și spune-i să nu mai vină neanunțat în camera mea.

— Deci ești sigură că vrei să ne ajuți?

Am ezitat, mușcându-mi buzele. Mă simțeam de parcă mergeam pe muchie de cuțit. Balanța înclina mai mult într-o parte — să spun nu — și știam exact cum o să fie când urma să cad.

O să fie la fel.

Dacă spuneam da și balanța înclina către cealaltă parte... n-aveam idee.

Dar cuțitul urma să rămână mereu acolo, deci puteam oricând să mă răzgândesc. Corect?

— Cu două condiții, am spus, simțind practic ușurarea și neliniștea ei prin intermediul comunicatorului. Prima: Nu aparțin de Nivelul șapte și nici de altul, în niciun sistem.

Nu aparțin AISP-ului. Dacă nu-mi place o misiune, nu mă implic. Este numai alegerea mea.

— De acord. Și a doua?

— Vreau înapoi cârdul meu bancar.

În mod clar, aventura necunoscută în care aveam să mă arunc necesita o garderobă nouă.

— Foarte bine. Atâta vreme cât îl rezervi urgențelor.

— Serios, Raquel, când ai devenit așa de amuzantă?

A tăcut.

— Evie, sunt... sunt foarte bucuroasă că o să ne ajuți din nou.

— Și mie mi-e dor de tine.

Voiam să fiu deschisă, dar am fost surprinsă de iritația Deranj antă din gât și de lacrimile care-mi veneau în ochi. Dumnezeuule, era cât pe ce să plâng în timp ce vorbeam cu Raquel. La urma urmei, se apropia a șaptesprezecea mea aniversare, trăiam pe cont propriu, independentă, puternică. Făceam asta pentru că așa voiam — și nu pentru că îmi era dor de ea. Suna stupid.

După ce, în mod suspect, Raquel și-a dres glasul, vocea ei a revenit la tonul oficial, energic.

— Excelent! O să-l trimit pe Jack diseară pe la opt.

— Poftim? Diseară? Așa de curând?

— N-am glumit când spuneam că avem nevoie de ajutor.

În ultima vreme, se pare că tot ce putea s-o ia razna a și luat-o.

Plus că au fost tot felul de schimbări ciudate în lumea paranormalilor — nu se compară cu ce a fost în aprilie, dar a fost destul cât să ne oblige să folosim forța umană pe care să nu trebuiască s-o testăm și s-o urmărim.

— Presupun că pot să-mi schimb programul, atunci. O noapte liberă, fără materiale imprimare cu modele de vacă și fără murdărie? Biiiiip, da, puteam să-mi schimb programul. Și deci unde va fi? Italia? Islanda? O, aș putea să plec și-n Japonia.

— De fapt, e ceva mai puțin exotic. La Centru.

Și uite-așa, într-o clipită, entuziasmul meu a fost înlocuit de o mohorâre rece.

Nu mă puteam întoarce acolo. Centrul era un mormânt, în mintea mea, nu se schimbase din

ultima noapte în care fusesem acolo. Vampirii fără viață aliniați pe hol, iluminați sinistru de luminile de alarmă care rataseră s-o salveze pe sirena pe care o iubeam cel mai mult. Nu puteam face față gândului că aveam să vizitez ceea ce fusese casa noastră.

— Raquel, eu...

— Ne vedem la opt!

Legătura s-a întrerupt, iar eu am rămas uitându-mă aiurea la comunicator.

Două ore mai târziu, încă eram în patul meu, privind țintă tavanul. Nici forma familiară a lui Tasey în mâna mea nu m-ar fi făcut să mă simt mai bine.

Ar fi trebuit să-i spun lui Raquel că aranjamentul nostru pica. Nu exista cale să mă-ntorc acolo. De îndată ce o să fiu capabilă să-mi folosesc degetele și s-o contactez, o să-i spun. Dar nu suportam să aud dezamăgirea din vocea ei. Fusese entuziasmată, sincer fericită că o să lucrăm din nou împreună.

Și nu era prea des fericită. Iar acum trebuia să-i spun că n-o să vin, deoarece eram prea speriată.

Lamentabil.

M-am întors pe o parte. Pandantivul de la Lend a strălucit în noapte și am întins mâna spre el, conturând inima cu degetul.

De ce lucrurile nu sunt niciodată mai simple? Uneori aș vrea să iau o amintire — una perfectă —, să mă cuibăresc în i-a și să adorm. Cum ar fi primul meu sărut cu Lend. Aș putea trăi veșnic în această amintire. Doar noi și buzele noastre și gândul că ele se potrivesc atât de bine. Dacă lucrurile ar fi mereu așa, viața ar fi mai bună.

— Pe bune, Evie, m-am înfuriat eu, întorcându-mă iar pe mijlocul patului și privind în tavan. De ce nu te mai văicărești tu un pic, în loc să faci ceva concret?

— Să vorbești cu tine însăși este primul semn de nebunie, a îndrăznit Arianna să remarce, aplecându-se pe fereastra deschisă.

— Mda, așa se-ntâmplă când vezi lucruri pe care nimeni altcineva nu poate să le vadă, dar oamenilor pare să le placă asta la mine.

— Bine zis. Ce e ciudat e că ești nebună de ani de zile.

Eu probabil că nu sunt nimic mai mult decât o născocire a imaginației tale.

— Dacă era adevărat, mi te-aș fi imaginat mai puțin nătângă.

A oftat.

— Nu e trist că te urăști atât de tare pe tine însăși, încât nici măcar nu visezi că ai o colegă de cameră plăcută?

— Nu e tot atât de trist ca faptul că tu recunoști cât de lipitoare ești în această calitate?

Afișând rapid un rânjel, și-a mijit ochii.

— Aș folosi cu prudență termenul de „lipitoare” în preajma mea. Nu cred că vrei să semeni idei în creierul meu drăguț și lipsit de viață.

Am aruncat cu perna în ea.

— Oricum, a zis ea, aranjându-și părul roșu înspicat cu negru (de departe mai drăguț decât şuvițele de pe capul ei veștejit, de sub farnece — nu te mai uita, mi-am amintit din nou mie însămi), afară e întuneric. Hai să mergem la un film. M-am plictisit de-mi vine să mor.

— Prea târziu.

A aruncat înapoi cu perna în mine și s-a dus în camera principală. M-am ridicat pe marginea patului și am oftat. Comunicatorul arunca spre mine unde de vinovăție din poziția lui de lângă pernă, dar nu puteam s-o sun pe Raquel. Își imagina că n-aveam cum să revin în circa — m-am uitat la ceas — zece minute.

Așa era probabil cel mai bine.

Oh, biiiiip, de parcă aș mai fi știut eu ce era cel mai bine. Clătinând din cap, l-am luat pe Tasey și m-am îndreptat spre dulap, deschizând sertarul cu șosete.

— Îmi pare rău, colega, am șoptit. Poate altă dată.

Am auzit ușa de la intrare, apoi pe Arianna strigând:

— Am plecat. Ne vedem acolo dacă vrei să vii.

— Da, stai să-mi iau...

Apărut o lumină rapidă și din zid s-a ivit o mână care m-a înșfăcat de braț, după care m-a tras în întunericul infinit.

VECHI OBSESII

Am țipat în timp ce micul dreptunghi ce reprezenta o ușă spre camera mea — viața mea — s-a închis rapid, lăsându-mă într-un întuneric atât de dens și de absolut, încât îl puteam simți pe piele.

— Hei, calmează-te...

Am dat din mâini împrejurul meu, lovind cu palma deschisă drept în... pieptul lui Jack. Din nou. Pe bune, odată și odată aveam să-l omor ca din întâmplare. Sau dinadins. Și n-avea să-mi pară rău.

— Ce e-n neregulă cu tine? Dă-mi drumul!

A ridicat din sprâncene și și-a slăbit strânsoarea pe încheietura mea.

— Serios? OK, dacă insiști.

Dacă mi-ar fi dat drumul, m-aș fi pierdut în întuneric. Mgură. Pentru totdeauna. Singurul lucru pe care-l puteai vedea pe Poteci era persoana care te însoțea — nu era nimic altceva acolo. N-aș mai fi vrut să folosesc vreodată Potecile Silfilor, iar acum, că mă aflam aici, tot trupul mi-era plin de o spaimă bine cunoscută. L-am apucat de braț cu mâna liberă.

— Termină! De ce m-ai înșfăcat așa? N-a fost suficient cât m-ai te rorizat la școală?

A ridicat din umeri.

— Raquel mi-a zis să te duc la ea la opt.

— Se cheamă că trebuie să bați la ușă, fraiere!

— Știu că fac să pară că nu depun niciun efort, însă să crezi uși între lumi nu e chiar așa de ușor. Mi-a fost mai ușor să te trag spre mine decât să intru să fac vreo conversație politicoasă și eventual pentru un strop de ceai, lucru pentru care ar fi trebuit să fac o altă ușă. De unde era să știu că o să țipi ca o puștoaică?

— Nu am țipat ca o puștoaică!

Arătându-și rapid gropițele din obraji, luând o gură uriașă de aer și umplându-și plămâni, a izbucnit într-un asurzitor — și, clar, ușor feminin — strigăt.

— Uite-așa. Doar că aveai ochi mai înnebuniți și a fost mai strident.

— Taci!

— Bucuros. O să-ntârziem. Mâna i-a alunecat pe încheietura mea și am pornit. Dumnezeu, ce mâini reci ai!

N-aș fi crezut niciodată că o să prefer tăcerea Potecilor Silfilor față de orice altceva, dar era mai bine decât să-l ascult pe idiotul ăsta. Și n-aveam nevoie să-mi amintească nimeni că aveam mâinile reci. Mâini reci, muritoare.

— Putem să nu mai vorbim?

— Dar ești așa de fermecătoare în conversație! Totuși, dacă preferi să te încălzească pur și simplu prezența mea, înțeleg. Probabil că ești copleșită că mă ții de mână și vrei să le bucuri de moment.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Fac tot ce pot ca să nu leșin, dar o să-ncerc să mă stăpânesc.

— Cred că leșinul e subestimat. Ai putea să-l aduci din nou în atenție.

Am întors capul spre el să-l privesc, ca să nu mă concentrez la negrul ca de cerneală din jurul nostru. Jack și cu mine eram singurele creaturi vii, din câte puteai spune. Ce gând oribil!

— De unde naiba vii? l-am întrebat.

Mi-a rânjit, dar chipul îi era, în mod bizar, oarecum crispat.

— Ca să-ți spun povestea mea ar însemna să vorbesc, ceea ce, dacă-mi amintesc bine, ar însemna că nu-ți îndeplinesc rugămintea. Și iată-ne ajunși!

Zâmbind, a făcut un semn cu mâna... către nimic.

M-am uitat la el, în așteptare. Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu simți? m-a întrebat el, mijindu-și ochii.

— Să simt ce?

— Haide! Ai mers până aici la fel de bine cum am mers și eu. N-ai încercat niciodată să-ți imaginezi cum e?

Am făcut greșeala să mă uit la picioarele mele cum stăteau în gol și imediat aproape că mi-a venit să vomit.

— Putem, te rog, să plecăm de-aici?

— Sincer, Evie, nu știi deloc să te distrezi, nu-i așa?

A întins o mână în lateral și și-a mijit ochii, a concentrat întunericul a făcut valuri, lumina sfâșiindu-l, dar fără să scoată nimic la iveală în timp ce ușa s-a conturat, deschizându-se către un hol alb, dureros de familiar.

— Casă, dulce casă, a ciripit Jack, trăgându-mă înainte odată cu el.

Ușa s-a închis în spatele nostru.

Mă simțeam de parcă aș fi pășit într-un vis. Când îl lăsasem în urma mea, am permis ca o parte din mine să creadă că încetase să existe. Luminile fluorescente care bâzâiau deasupra capetelor noastre m-au condus la concluzia că singura diferită eram eu.

Ne-am întors amândoi și ne-am uitat pe hol. O femeie pe care nu o cunoșteam, îmbrăcată într-un costum cu dungii subțiri, a alergat pe lângă noi țipând din toți rărunchii și agitându-și mâinile în aer, deasupra capului.

Am oftat.

— Mda, casă, dulce casă, cu cele mai comune aspecte ale sale.

M-am uitat înapoi pe hol, atenția fiindu-mi atrasă de țcăniturile ușoare ale pantofilor. De data asta, femeia în costum nu era nebună — sau, cel puțin, nu era genul care să se distreze țipând.

— Evie, a zis Raquel, strângând din buze ca să nu zâmbească.

Din depărtare s-a auzit un nou țipăt; cu coada ochiului, am văzut pe cineva alergând pe unul dintre holurile perpendiculare. Semăna suspect de mult cu Bud, fostul meu profesor de autoapărare, dur și aspru.

— Plec pentru câteva luni, iar locul ăsta se face bucăți.

Raquel a clătinat din cap aruncând o privire enervată în direcția țipetelor care continuau.

— Ei bine, din moment ce ești plătită să lucrezi, o să-ți arăt care este zona-problemă.

— Sună bine pentru mine.

Să mă aflu aici era ca un dejă-vu. Cu cât rezolvam mai repede problema, cu atât puteam să plec mai curând și să lialucinez de una singură.

— Bine-ai venit!

Jack mi-a făcut vesel semn cu mâna, a luat-o la fugă și a executat de câteva ori roata pe hol.

M-am întors spre Raquel.

— Cred că Jack e sărit de pe fix.

Ea a oftat de parc-ar fi spus știu și eu.

— Trecutul lui Jack nu e unul care să fi contribuit la echilibrarea lui. Dar e un băiat bun.

Din cauza lui, profa mea de sport fusese cât pe ce să mă eviscereze. Nu era un băiat bun.

Mai multe țipete au răsunit pe hol.

— Serios, ce se-ntâmplă aici?

— E o stafie. Se pare că am reperat cu precizie locul în care se află acum.

— Lupi!

— Dacă puteam avea grijă de această mică problemă, sunt sigură că problema cealaltă e mai ușor de rezolvat. Nu doar că e aproape imposibil să facem ca angajații să funcționeze, dar dosare importante continuă să dispară.

Am urmat-o pe hol, încercând să nu mă gândesc de câte ori alergasem sălbatic pe-aici. Aceasta nu mai era casa mea.

Venisem aici să muncesc. Un loc de muncă. Puteam să fiu detașată aici profesional. Atâta vreme cât nu trebuia să mergem să...

Centrul de Procesare. Raquel s-a oprit fix în fața ușilor glisante. Desigur. Pentru că nimic nu putea să fie simplu în seara asta.

— Aici? am întrebat-o, știind deja răspunsul.

Dintre toate locurile din Centru, poltergeistul nu putea să se instaleze decât aici. Am închis ochii, imaginându-mi acvariul ei, așa cum fusese — apa albastru-verzuie; peștii tropicali; reciful de corali; iar în mijlocul a toate acestea, Lish, fericită, amuzantă, destoinică, manevrând computerele și zicând biiiiiip.

Indiferent cât de mult am încercat să rețin această imagine, nu am putut să nu-mi amintesc de spărtura din sticlă, de corpul lipsit de viață al lui Lish, iridescent în lumină, întins pe podea.

Am deschis ochii, dându-mi seama că Raquel vorbise cu mine în tot acest timp.

— ... Înțelegi de ce nu pot să intru cu tine.

M-am încruntat.

— Oh, desigur.

Am ridicat mâna pentru amprenta palmei dar... nu s-a întâmplat nimic. În mine s-a ridicat cel mai ciudat sentiment de trădare și de abandon. Schimbaseră încuietorile?

— Îmi pare rău pentru asta, a zis Raquel, așteptându-mă să mă dau la o parte ca să-și pună ea palma pe ușă.

S-a deschis cu un fâsâit, iar ea s-a dat înapoi.

— O să las neîncuiat.

Inspirând adânc, am intrat. Pustietatea camerei mari, albe, circulare, m-a izbit ca o pală de vânt. Acvariul dispăruse. Nu mai rămăsese nicio urmă din el, cu excepția unui cerc în mijlocul podelei. Parcă Lish n-ar fi existat niciodată. {Jșa s-a închis în spatele meu, iar eu am alunecat spre podea, sprijinindu-mă de ea.

În mod clar, nu eram pregătită pentru asta.

Am simțit pe ceafă o adiere aspră și rece. Ceva întunecat a țâșnit și am văzut cu colțul ochiului. Am întors capul, dar nu c'î a nimic acolo.

Lumina a pâlpâit, apoi s-a stins, cu excepția unui bec chior.

— Te așteptam, am auzit o voce joasă șuierându-mi la ureche.

O gădilătură pe braț mi-a atras atenția spre păianjenul negru cu burtă roșie, în formă de clepsidră, care urca. Ultima lumină s-a stins și un țipăt de moarte a străpuns camera în I imp ce eu am plonjat în întuneric.

REUNIUNI MORTALE

În întunericul de smoală, cele opt picioare sinistre ale păianjenului pe brațul meu erau singura senzație pe care o aveam.

— O să mori în această încăpere, mi-a șoptit un glas la ureche.

N-aș fi fost prima. Am simțit un junghi în piept gândindu-mă la Lish în ultimele ei momente. Fusese speriată? O duruse?

Luminile s-au aprins din nou, dezvăluindu-mi întregul meu corp acoperit de masa mișcătoare de văduve negre.

— Oh, scutește-mă! m-am stropșit ridicându-mă.

Sunt sigură că aș fi fost înfricoșată, chiar terifiată, dacă n-aș fi putut să văd direct prin micile arahnide mișcătoare. Proiecțiile unei stafii sunt o combinație de farmece și manipulare a curenților de aer, pentru a crea iluzia de senzație. O păcăleală sigură, pe bune!

A urmat o pauză, apoi păianjenii au dispărut, înlocuiți de un vânt urlător. Sângele a început să se prelingă pe la îmbinarea dintre perete și tavan, picurând în jos, chiar în fața mea. Am întins mâna și am lăsat iluzia sângelui să treacă prin ea.

— Data viitoare, poate încerci cu amidon și vopsea roșie!

Un mormăit grav s-a auzit în cameră și a continuat cu o izbucnire de flăcări, trosnind în timp ce devorau pereții și mă înconjurau.

— Tot n-ai terminat încă? Pentru că toate astea-s foarte impresionante, dar mâine trebuie să merg la școală și trebuie să mă întorc acasă ca să-mi fac temele.

Flăcările s-au stins, lăsând camera la fel de imaculată și de goală cum era mai înainte.

— Te omor, a croncănit o voce și ceva din ea mi-a adus în minte o amintire.

— Steve!

Aerul a tremurat în fața mea, dezvăluindu-mi imaginea translucidă a... mda, a vampirului Steve. Sau, cel puțin, a ceea ce obișnuia să fie vampirul Steve. Având în vedere că acum era mort mort, și nu ne-mort, tehnic nu era vampir.

S-a încruntat la mine.

— Nu ești deloc amuzantă.

— Spărgătoarea de petreceri — asta-s eu. Ce faci aici?

— Ce ți se pare că fac?

A ridicat brațele, iar ele au izbucnit în flăcări.

— Arată ca o scamatorie. Totuși, serios, ultima dată când te-am văzut...

Ultima dată când îl văzusem, era atât de înnebunit că lusesse adus la Centru, încât o mușcase pe Raquel, știind că ea o să-i facă o injecție cu apă sfințită și îl va ucide. Din nou. Dar de data asta permanent.

Ochii i-au scăpărat de mânie.

— Mă bucur să văd că-ți amintești de mine.

— Sigur că da. Dar de ce ești încă aici?

— Sunt gata să-i fac să plătească. Pe toți. O să regrete ziua în care m-au adus în închisoarea asta. Steve avusese dintotdeauna talent pentru situațiile dramatice. Totuși, ar fi trebuit să ridice un pumn fantomatic în aer în timp ce spunea asta, pentru efect deplin.

M-am așezat înapoi pe jos, sprijinită de ușă.

— Presupun că e destul de corect.

— N-o să încerci să mă exorcizezi?

— Nu. Nu intră în preocupările mele.

— Oh! Și-a mușcat buzele — sau cel puțin a încercat s-o facă, dar a ratat din pricină că era atât de necorporal. Ei bine, și-acum ce urmează?

— Ooo, n-ai putea să faci să-mi explodeze gândaci pe piele?

Plutind, a mai coborât câțiva centimetri.

— Serios?

— Ar putea fi distractiv, nu? Dacă vrei, pot chiar să mă prefac că mi-e frică.

— Nu-i tot aia dacă te prefaci.

A coborât până la nivelul ochilor mei; asta însemna că mai bine de jumătate din el era sub podea, dar nu părea să bage de seamă.

— Îmi pare rău. Nu pot să mă abțin.

Am stat acolo pentru o vreme, Steve schimbându-și poziția de parcă nu se simțea chiar confortabil în acel corp eteric.

— Am o întrebare, i-am zis într-un târziu, întrerupând liniștea.

Și-a revenit.

— Ce anume?

— Nu pricep. Adică, urai acest loc, corect? Ți-ai făcut liarachiri tocmai ca să eviți să fii închis aici, chiar și numai pentru câteva zile.

— Da. Și?

— Nu înțeleg de ce, după toate astea, ai ales să-ți petreci eternitatea aici.

Ochii lui au părut să-și piardă din concentrare, iar conturul neclar al corpului său a devenit mai difuz ca niciodată.

— Eu... Ei au nevoie de... Îi fac să plătească.

— Sigur că da, asta am înțeles. Dar lăsând la o parte faptul că le dai coșmaruri și ești nociv pentru ei, nu poți face nimic, nu? N-ai reușit să faci altceva decât să te închizi și mai și în capcană, mai eficient decât ar fi reușit ei s-o facă vreodată.

Umerii i s-au lăsat. Dumnezeuule, bietul de el! Continuam s. I-i distrug viața de apoi. Am întins mâna să-l bat pe umăr, dar m-am oprit brusc. Probabil că l-aș face să se simtă și mai rău dacă aș

trece drept prin el.

— Hmm... Nu-ți face griji din cauza asta. Nu ești chiar l>locat aici, la urma urmei.

Am dat din mână lângă brațul său, sperând că asta era o modalitate prin care îl făceam să se simtă mai bine.

Începuse deja să-și piardă conturul. Nu e ușor să stai într-un loc odată ce ai murit, iar dacă te hotărăști să-i alungi, de regulă apar chiar acolo unde se presupune că sunt.

Întotdeauna e așa.

Dar cei mai mulți oameni nu se descurcă să stea prin preajmă suficient de mult cât să stabilească locul pentru o exorcizare sau, în acest caz, pentru o partidă grozavă de conversație de modă veche. Iar aici intervin eu, cu îndatoririle mele privind strigoii de la AISP.

Steve a încuviințat din cap. Extremitățile sale dispăruseră deja.

— Ai dreptate. Ar cam fi timpul să încerc să fiu mort.

— Asta am vrut să spun! i-am zâmbit încurajator.

— Mulțumesc. Cel puțin, unul dintre noi se va elibera în cele din urmă din acest coșmar.

— Oh, eu...

Eram pe cale să-i explic că eu eram liberă acum și că în seara asta mă aflam aici pentru că asta era alegerea mea — sau, cel puțin, într-un fel, din moment ce Jack nu-mi dăduse nicio șansă reală să-l fac să se răzgândească — și, sincer, aveam niște sentimente atât de amestecate despre toată treaba asta, încât nu prea știam ce să-i spun lui Steve, doar că eu nu eram prizonieră și nici angajată, așa că el nu trebuia să-și asume faptul că el era...

Înainte de a putea formula totuși un gând coerent, el dispăruse. Era de bine, de data asta. Speram eu.

— La revedere, Steve, am șoptit în camera goală.

Am rămas acolo pentru câteva secunde, dar să stau singură în acel loc era de departe mult mai înspăimântător decât ar fi fost orice bântuire. Camera asta nu avea nevoie de înscenări dramatice ca să-mi dea coșmaruri. M-am ridicat clătănându-mă, am așteptat să se deschidă ușa și am pășit împiedicat pe hol.

— Raquel!

Holul se întindea alb, pustiu. Grozav!

M-am îndreptat spre birou, pierdută în gândurile legate ile Lish și de bietul Steve, precum și de celelalte suflete pe care le expediasem din această viață, pe unele chiar literalmente. Unde plecaseră? Plecase Steve în același loc ca Lish? Și era vorba de Steve vampirul sau de Steve cel normal? Ce se întâmplase exact cu sufletele acestea când corpul lor omenesc murise și devenise vampiresc? Și apoi, când mureau trupurile vampirilor?

Salut, durere de cap!

Am oftat și am pus mâna pe ușă. Văzând că nu se deschide, am ridicat privirea și mi-am dat seama că, inconștient, mă întorsesem în vechea mea unitate.

M-am holbat perplexă la ușă. Mă simțeam de parcă o parte din mine, vechea Evie, trebuia s-o termine cu tot restul, să zâmbească și să-și fluture mâna, apoi să treacă de ușă și să se prăbușească pe canapeaua purpurie. În schimb, întreaga mea ființă stătea în picioare în prag, despărțită de o viață cu care spusesem că terminasem.

Mă gândisem de nenumărate ori la lucrurile — cele palpabile, fizice — pe care le lăsasem în urma mea. Mă chinuia în mod special gândul la o pereche de pantofi decupați, roșii, cu toc înalt. Acum, când efectiv aveam toate motivele să-i port, ei erau închiși în unitatea mea. Chiar compusesem rapid o listă în mintea mea cu toate obiectele pe care să mă reped să le iau din camera mea dacă aş fi avut vreodată ocazia.

Dar nu puteam să intru acolo, nu puteam să mă întorc. Nici nu cred că voiam s-o fac. Acea unitate fusese un mormânt pentru Evie care trăise acolo, oarbă la complexitatea lumii din jurul ei, ignorantă referitor la ceea ce era ea, Evie, cu adevărat. Nu voiam nimic de la ea.

M-am întors și am pornit precaută spre biroul lui Raquel. Simțeam nevoia să plec de-acolo. Acum. Claustrofobia se instala răzbunătoare, iar panica subită — realizând că nu puteam să ies decât dacă mă lăsau ei s-o fac — mi-a tăiat respirația. Am dat colțul și aproape că am intrat în Jack,

care părea la fel de uimit să mă vadă.

— Evie, de ce arăți de parcă ai fi văzut o stafie?

— Ha-ha! Mă simțeam apăsată, goală. Voiam să plec acasă. Raquel e la ea în birou?

— De unde să știu eu?

— Nu vii de-acolo?

— Nu.

— OOOK.

— Evie! Ușurată că-i aud vocea lui Raquel, m-am întors — venea din spatele meu. Cum a mers?

— Centrul este Oficial Nebântuit.

Cel puțin, nu de strigoi. Dacă amintirile ar fi fost fantome, ar fi fost plin de ele. Și așa eram și eu acum.

— Acum pot să plec? Sunt cam obosită.

— Sigur. Jack, dac-ai vrea să...

Am fost întrerupte de faptul că o ușă se contura pe perete chiar lângă noi. O silfidă înaltă, cu părul de un alb imaculat și cu pielea de culoarea piersicii coapte a pășit prin ea.

— Voi!

Vocea ei a sunat pe hol ca metalul rece.

Am sărit înapoi.

— N-o să...

— Nu fac așa ceva! a strigat Jack întrerupându-mă.

M-am uitat încurcată la el. Credea cumva că silfida venise după el?

Silfida a făcut un pas spre noi. Jack s-a întors, a plecat în grabă pe hol, s-a strecurat după colț, lăsându-ne pe Raquel și pe mine cu silfida. După felul în care ochii ei de cobalt l-au urmărit, m-am întrebat dacă nu cumva chiar venise după el.

Pe cine-ncerc eu să păcălesc? Când e vorba de silfi, întotdeauna au treabă cu mine.

Raquel și-a revenit mai repede decât mine. S-a scotocit în jacheta de la costum și a scos un mic cilindru de fier. Cu o mișcare rapidă din încheietura mâinii, l-a transformat într-un baston oarecare.

— Îți sugerez să pleci.

Silfida s-a uitat la ea cu răceală, apoi s-a întors spre perete și a dispărut din Centru. M-am uitat cu ochii măriți la Raquel.

— Sfinte biiiiip, Raquel, ai fost totalmente rea...

— Te rog, nu continua fraza. A făcut ca bastonul să devină iar mic și l-a ascuns în jachetă. Acum, ai idee ce-a fost asta?

Am clătinat din cap.

— Nu. Reth m-a vizitat alaltăseară, dar nu a încercat să mă ia din nou cu el.

Mă rog, aproape că nu încercase. Sau încercase? Reth stupidul!

— Cu asta, se fac trei, am continuat eu. Duhul aerian, Reth și silfida de-acum. Și pare că sunt mult mai mulți paranormali care și-au facu apariția în oraș.

Mi-am adus aminte de femeia-broască, îmbrăcată în halat de casă. Nu era doar faptul că erau ființe ciudate; ci și că mă remarcău. Interesate de mine. Mi-am mușcat buzele, brusc iritată. Era prea de tot să fie doar o coincidență. Ceva se întâmpla.

— Chestiile astea complică totul. Am crezut că am trecut de faza în care silfii sunt interesați de tine. M-aș simți mai liniștită dacă ai rămâne aici peste noapte.

— Eu... oh, nu. Nu. Nu vreau să rămân aici. Jack poate să mă ducă acasă.

M-am întors, dar Jack nu se vedea pe nicăieri. Raquel a zâmbit, iar eu m-am trezit blocată la Centru.

Din nou.

MI-AM MUSCAT LIMBA CA SĂ TAC

Uite! s-a stropșit Arianna. A oprit brusc la un semafor il în fața școlii mele, atât de rapid, încât aproape că m-am sufocat cu centura de siguranță. Dacă nu vrei să hoinărești cu mine, bine. Dar nu mă lăsa baltă pur și simplu și stai două zile cu o prietenă fără ca măcar să te deranjezi să mă suni.

Umbre uriașe îi acopereau jumătate din față, dar până acum învățasem s-o citesc destul de bine. Se simțea jigănită.

— Ți-am trimis un e-mail, am spus, lamentabil.

— Mda. Grozav! Pur și simplu... În fine! Dă-te jos!

Am deschis portiera și am pășit pe trotuar.

— Mulțumesc pentru...

A demarat cu scârțâit de roți, impulsul către înainte făcând ca ușa mașinii să se trântescă.

Fabulos! Ce mod minunat de a începe prima dimineață în care mă întorsesem! Nu intenționasem s-o abandonez, pe bune! Nu fusese deloc vina mea. Practic, fusesem răpită de Jack, la urma urmei.

— Evie, ești OK?

Am ridicat privirea spre Carlee, al cărei chip era plin de îngrijorare. Nu-mi dădusem seama că rămăsesem în loc pe trotuar, cu umerii lăsați, cu bărbia în piept.

— Sunt doar obosită.

Era pe jumătate adevărat. Cu greu reușisem să dorm în ultimele două nopți, pe canapeaua lui Raquel. Nu doar că eram speriată de faptul că eram blocată în Centru, dar în ciuda faptului că Raquel era o femeie atât de mică, sforăia ca un hipopotam. Nu pricep! Jack, micul netrebnic, apăruse în sfârșit azi-dimineață și cu greu mă întorsesem la timp pentru prima oră de curs. O misiune stupidă și deja mă simțeam complet absorbită de AISP — ba chiar Raquel mă rugase să îndosariesc rapoartele despre spiritele naturii neînregistrate cât timp l-am așteptat pe Jack să hoinărească, până să se întoarcă. Se strecurase în mine bănuiala că se bucura de fiecare minut pe care-l petreceam acolo și că, dacă ar fi fost după ea, m-aș fi putut muta înapoi.

Aș fi vrut să biiiip.

— Azi avem test de fitness la sport... nu uita!

Carlee o luase înaintea mea, cu pasul ei ușor și săltăreț.

Mi-am croit calea prin mulțimea de elevi. Spaima de silfi, paranoia legată de duhurile aeriene și sentimentul tot mai pregnant de vinovăție că nu-i spuneam lui Lend că era nemuritor făceau să mi se strângă stomacul. Acum puteam să adaug la asta și faptul că-l mințeam că nu lucram iar pentru AISP. Asta înrăutățea și mai mult lucrurile — nu eram capabilă să discut orice cu cel mai bun prieten al meu.

Stăteam în fața dulăpiorului meu, cu mâna pe încuietoare. Și, pentru prima dată de când îl aveam, nu-mi aduceam .1 minte cifrul.

— Biiiiip, am mormăit.

Până și dulăpiorul meu își pierdea farmecul.

Nu cred că domnișoara Lynn o să te lase din nou în pace pentru că ți-e rău. Te urăște, mi-a zis Carlee.

— Știu.

— Nu, chiar pare să te urască de-adevăratele.

— Nu, chiar știu de-adevăratele. Crede-mă!

S-a așezat pe bancă lângă mine, unde eu încă stăteam contemplând mormanul urât mirositor, galben cu maro, care era echipamentul meu de sport.

— Ești sigură că ești OK?

Carlee era prietena mea. De ce să nu încerc o dată să fiu sinceră cu ea?

— Mi-e teamă că mor, silfii trebuie să lansează o nouă ofensivă ca să mă răpească și, de asemenea, nu pot scăpa de senzația asta de furnicăături din mâini de când am absorbit un pic de suflet de la un duh aerian, chestie pe care e absolut clar că n-ar fi trebuit s-o fac.

A clipit. Încet.

— Glumesc! Am făcut rapid către ea o grimasă care speram să treacă drept zâmbet. N-am dormit

suficient!

— Oh! E simplu. Bea niște ceai de mușețel înainte de culcare. Maică-mea se bazează sută la sută pe el.

— Ceai de mușețel. Așa o să fac.

Fără îndoială că așa îmi rezolvam toate problemele.

— Așadar, în ceea ce privește ziua de alaltăieri...

Oh, Jack! Nu discutaserăm deloc de când mă ajutase.

— Mulțumesc încă o dată, că veni vorba. Mi-ai salvat pielea în chestia cu domnișoara Lynn.

— Desigur! Dar cine era tipul?

Mi-am dat ochii peste cap.

— O belea.

— Pentru că, ei bine, m-am certat iar cu John, iar tipul ăsta e destul de drăguț, așa că mă gândeam că poate...

— NU!

A făcut ochii mari, șocată.

— Îmi pare rău, am...

— Nu, pe bune, vorbesc serios, e cam nebun, știi? Aș zice chiar dereglat. Și refuză să-și ia medicamentele.

— Serios? Nașpa. Gropițele alea...

— Totalmente psihotic.

A ridicat din umeri, zâmbind în timp ce se scula.

— Mai bine îmbracă-te!

— Green!

— Prea târziu! mi-a șoptit Carlee.

Domnișoara Lynn a apărut de după rândul de dulăpioare, holbându-se supărată. Nu, supărată ar fi un cuvânt prea delicat pentru ea. Holbându-se furioasă — probabil că ar fi mult mai potrivit.

— Ce este? am spus oftând.

Mi-a arătat cu un gest repezit, cu degetul mare, spre ușă.

— În birou!

M-am ridicat bolborosind.

— N-am întârziat! Azi n-am greșit cu nimic!

— Urgență de familie! a mormăit. Pleacă de-aici!

— Eu... oh! OK!

Iar verificare? Ce tot făcea Raquel? Aveam comunicatorul în geantă. Cu siguranță, nu încercase să mă contacteze în cele câteva ore de când plecasem.

Totuși, momentul nici că putea fi mai potrivit. Am aruncat în dulăpior echipamentul de sport și am încercat să par nervoasă în timp ce treceam pe lângă domnișoara Lynn. Serios, asta era tot ce puteam face ca să nu țopăi. Nu-mi mai păsa nici dacă era să fiu răpită din nou, atâta vreme cât asta se întâmpla la ora de sport.

Am deschis rapid ușa de la birou și m-am oprit în loc. Nici urmă de Raquel de data asta. Era tatăl lui Lend.

Sau cel puțin în ceea ce o privea pe secretara asistentă — căreia-i plăcea să flirteze —, era tutorele meu legal, David. Ea nu putea vedea prin farmece fața limpede-ca-apa-care-de-abia-era-cu-adevărat-acolo aparținându-i lui Lend.

S-a întors spre mine și a zâmbit având chipul tatălui său și, după câteva secunde, am fost capabilă să înlocuiesc expresia mea șocată cu ceea ce speram să fie zâmbetul unei fiice adoptate.

— Hmm... Salut!

— Mulțumesc încă o dată, Sheila, a zis Lend-cu-chipul-lui-David zâmbindu-i.

Nu știam dacă să fiu geloasă, ofensată sau amuzată de rânjetul ei și de ochii cât cepele.

Am mers țeapănă alături de el afară, în parcare, plăcându-mi faptul că se afla acolo, nevrând altceva decât să-mi arunc brațele în jurul lui, ca să capăt îmbrățișarea de care aveam nevoie cu disperare astăzi, dar n-aveam cum să fac asta atâta vreme cât arăta ca tatăl lui.

Ne-am urcat în mașină și m-am uitat la el, încercând să-l văd doar pe el dincolo de farmece.

— Care este problema de familie urgentă?

— Eram îngrijorat. N-ai răspuns la telefon de două zile.

Asta pentru că în Centru, fiind subteran, nu era deloc semnal pentru telefonul mobil.

— L-am pierdut, am mințit, urându-mă pentru asta.

— Mi-am imaginat. Faptul că sunt îngrijorat era doar o scuză ca să te scot de-acolo. A rânjit rapid, ieșind din parcare și conducând pe străzile mărginite de copaci, către autostradă. Cursurile mele de după-amiază au fost anulate și am avut o bănuială furișă că nu o să te deranjeze să chiulești de la sport.

— Încântător și inteligent! Sunt o fată norocoasă. Dar... hmmm... e al naibii de ciudat să mă simt atrasă de tine când arăți exact ca tatăl tău. Nu-ți schimbi farmecele?

A răs, iar chipul tatălui său a scânteiat devenind cel standard pentru Lend: tipul sexy cu ochi negri și păr brunet.

— E mai bine așa?

— Categorie! Acum nu mai am nevoie de terapie. Ei bine, de prea multă.

A răs din nou, întinzând brațul și luându-mă de mână.

— Totuși, e o șmecherie drăguță, ca s-o salvez pe iubita mea de la tortură.

— Nu mă plâng.

M-am rezemat de scaun, plăcându-mi atingerea pielii lui Lend. Nu mă săturam niciodată de contururile palmei sale, de felul în care degetele lui se împleteau cu ale mele, de parcă erau destinate să se potrivească laolaltă, sau de cum îmi mângâia inconștient degetul mare cu al său. Acestei vieți îi aparțineam.

A tras într-un loc necunoscut, parcând în fața unui restaurant thailandez modest.

— Ce facem?

— Mergem să vedem dacă putem în sfârșit să găsim ceva prea iute pentru tine.

De când aflate — cu câteva luni în urmă — că puteam să mâncăm mâncare iute — ridicol de iute — fără să clipesc, tăcuse o misiune personală din a găsi ceva prea iute pentru gustul meu.

— Doar pentru că tu ai o limbă incapabilă nu înseamnă că am și eu la fel, am spus eu.

Mi-a zâmbit cu viclenie.

— Limbă incapabilă, da? O să fiu nevoit ca mai târziu să-ți arăt ce poate.

I-am dat un ghiont în umăr, neputând să mă abțin să nu râd.

— Oh, sunt un fan al limbii tale, dinspre partea asta nicio grijă.

— Mi-ar plăcea să imprim chestia asta pe un tricou.

— Măcar știu ce să-ți iau de Crăciun.

Am intrat în restaurant, iar o oră mai târziu ieșeam. Lend s-a încruntat frustrat.

— Într-una din zilele astea o să găsec ceva prea condimentat pentru tine.

— Ce păcat că va trebui să ne întâlnim de-atâtea ori în timp ce vei căuta.

— Oh, toate cauzele nobile cer sacrificii.

Ne-am întors cu mașina spre casă, dar în loc să mă ducă la apartament, Lend a cotit pe un drum îngust, care ducea către copaci și poteci șerpuite până se înfunda.

Comunicatorul meu a scos un bip puternic în rucsac, iar eu am tresărit. Lend s-a uitat la mine, ridicând din sprânceană. Oh, la dracu! Oh, la dracu! Oh, la dracu! Eram nimicică.

— Se pare că ți-ai găsit telefonul.

Am răs nervos.

— Mda. A fost în rucsac în tot acest timp. Ups!

A zâmbit și a parcat, în timp ce eu încercam să-mi potolesc bătăile inimii. Să țin secrete avea să mă omoare într-una din aceste zile.

A oprit motorul.

— Asta-i destinația noastră.

M-am uitat împrejur, dar n-am văzut nimic, doar copaci. A scos două pături aflate în spate, după care mi-a deschis ușa să cobor.

Am mers prin pădure și ne-am oprit lângă un iaz liniștit. Frunzele toamnei se reflectau în apa de

pe margine, făcând-o să arate de parcă ardea. Lend a întins pe jos una dintre pături și s-a lungit pe spate pe ea, bătând cu palma pe locul de alături. Am dat să mă ghemuiesc pe ea, dar apoi m-am ridicat, uitându-mă precaută spre apă.

— Mama ta nu e aici, da?

A râs.

— Nu. A trecut foarte mult timp de când n-am mai stat pe malul apei.

M-am încruntat tulburată. Acum îl chema apa sau ce? Sau pur și simplu i se păruse că era un loc alinător datorită copilăriei sale? M-am întins și eu cuibărindu-mă lângă el, cu capul pe pieptul lui. Mâna care mă mângâia pe păr își pierduse pigmentul; am expirat și am zâmbit, chiar dacă nu puteam să-i văd fața. Era tot Lend al meu. Lend pe care nu-l putea zări nimeni altcineva.

— N-am mai văzut-o pe mama mea de ceva vreme, a spus el, cu o urmă de îngrijorare în glas.

— Nu?

— Nu. Cred că asta e cea mai lungă perioadă în care nu a apărut.

Mi-am adus aminte de un formular pe care-l îndosariasem — ceva despre imposibilitatea de a distruge spiritele naturii locale. Mi-am notat în gând s-o întreb pe Raquel despre asta, din moment ce nu prea aveam cum să aduc asta în discuție cu Lend. Vrând să-l fac să vorbească, l-am întrebat:

— Cum este să ai o astfel de mamă?

A dat din umeri, iar capul mi s-a ridicat pe pieptul lui odată cu gestul pe care l-a făcut.

— Nu știu... nu am ceva cu care să pot face o comparație. Cerd că tata a compensat cât de bine a putut, iar când eram copil, nu știam să existe altceva mai bun. A trebuit să mă țină izolat, așa că mi-am imaginat că mare parte dintre mame erau câteodată prezente, câteodată nu, vorbeau amuzant și le dădeau copiilor lor în dar peștișori tropicali, în mijlocul unui iaz din Virginia.

— Cred că sună bine.

— Așa era. O iubesc pe mama. A fost greu o vreme, când mi-am dat seama că noi nu vom sta niciodată împreună, dar asta e. Și știu că și ea mă iubește.

— Cum ar putea să nu te iubească?

Am simțit în piept un junghi bine cunoscut. Chiar și Lend, cu mama lui care aparținea elementelor apei, avea parte de așa ceva: de faptul că știa că îl iubise cineva dintotdeauna și îl iubea. Și așa va fi mereu, din moment ce și el va trăi veșnic, la fel precum Cresseda.

— Te-ai întrebat vreodată dacă ai tăi sunt încă..., m-a întrebat el, întrerupându-se, dar știam cum ar fi terminat.

Acolo. Dacă părinții mei locuiau undeva (dacă aveam părinți) și dacă își trăiau viețile lor normale. Fără mine.

— Nu știu. Nu-mi place să mă gândesc la asta. Ce-ar fi dacă pur și simplu m-au abandonat, m-au dat silfilor? Sau ce-ar fi dacă am fost făcută — dacă silfii au fost... sunt... nu știu. Nu merită să mă gândesc la asta.

A ridicat mâna și m-a mângâiat pe păr. Mai vorbisem despre familia mea înainte, dar ce rost avea? Nu puteam să obțin niște răspunsuri și nu-mi plăceau întrebările. Nu avusesem niciodată un cămin adevărat sau o mamă care să-mi aducă peștișori ca să mă amuze și n-avea să fie niciodată așa. Era în regulă. Eram în regulă.

— A trecut prea mult timp de când n-am mai fost împreună așa, ca acum, a spus Lend după câteva minute de tăcere.

Vocea lui adevărată era ca o cascadă, caldă și lichidă și așa de delicios de sexy, încât aș fi putut s-o ascult doar pe ea tot restul vieții mele și să fiu perfect mulțumită. Am lăsat-o să-și facă efectul asupra mea, alungând tensiunea pe care o acumulasem în umeri. Lucrurile acelea nu contau. Asta conta.

— Hmmm... hmmm...

Am închis ochii și l-am inspirat în mine. O pală rece de vânt a venit peste noi și, ca urmare, mi-am simțit părul ridicându-se și toate membrele mele mai ușoare, deconectate și în același timp mai conectate. Era ca și cum trupul meu îi răspundea vântului.

Asta era ceva nou. Am aruncat o privire rapidă spre cer, dar nu era nicio urmă de duhuri aeriene. Lend a tras cealaltă pătură peste noi și n-am mai simțit vântul. Am fost ușurată și totodată ciudat de

dezamăgită că pierdusem această nouă senzație.

— Povestește-mi despre școală, am spus, alungând toate gândurile despre paranormali.

În afară de cele despre noi, desigur.

Am ascultat, acordând atenție doar pe jumătate poveștilor lui entuziaste despre profesori și cursuri în timp ce mă bucuram de mișcarea pieptului său care se ridica și cobora. Ira întotdeauna atât de animat, vorbind despre planurile legate de anul viitor, despre seminarii și practică. Ținta lui ora să-și ia licența în biologie și zoologie, apoi să facă un masterat în zoologie, iar la final să facă studii intense despre criptozoologie, să cerceteze creaturile de la limita științei. Având în vedere ce știa, avea un avantaj natural. Și într-adevăr, era perfect pentru el. Putea să fie normal și totuși să-i ajute pe paranormali, pe care-i iubea foarte mult. Principala lui aspirație de-acum era să studieze vârcolacii și să încerce să izoleze cauza — eventual, chiar să-i vindece.

Îi plăcea să se gândească la asta, să facă planuri și să lucreze pentru viitor. Mă facea să mă doară inima. M-am întrebat din nou în ce fel se vor schimba lucrurile când va afla că nu era muritor. Va mai fi așa de canalizat pe acest fel de viitor pe care și-l trasase? Sau se va simți lipsit de rost, în lumina faptului că avea la dispoziție eternitatea? Se va schimba adoptând țelurile nemuritorilor, ca de pildă... hm... să locuiască într-un iaz și să dea sfaturi de neînțeleș?

Mă întrebam și ce era în neregulă cu mine. Nu aveam niciun fel de scopuri. De câte ori încercam să mă gândesc la ceva care m-ar fi făcut fericită pentru tot restul vieții mele, nu puteam decât să fiu îngrijorată că restul vieții mele nu avea să fie suficient de lung ca să fac ceva, indiferent ce. Voiam cu disperare să merg la Georgetown, dar asta doar pentru că așa puteam să fiu cu Lend. Viitorul meu părea să fie un uriaș gol, depinzând de variabile pe care nu puteam să le controlez.

— Încă nu m-am hotărât dacă să dau sau nu la medicină. Dar unde în altă parte să studiez biologia celulară? A oftat, apoi a râs. OK, de ajuns cu asta. Ce ai făcut în ultimele două zile?

Mi-am mușcat buzele. Toată chestia cu strigoii nu merita menționată. Sau cu silfii. Sau cu acceptarea stupidului angajament cu AISP și blocarea în Centru. L-aș fi enervat și, serios, n-ar fi trebuit să fie așa mare scofală. Dar ce bine-ar fi fost să pot discuta cu el despre cât de dor îmi era de Lish în ultima vreme, cât de ciudat era să nu pot să intru în fosta mea unitate, cât de fericită eram să fiu cu Raquel și, în același timp, stresată.

Cu atât mai rău că nu puteam.

— Oh, știi. Chestiile obișnuite. Cu tine plecat și cu Easton Heights în reluare, viața mea este o gaură neagră — plictiseală și disperare.

— Deci, în mare, ți-ai făcut temele.

— Cum spuneam, o gaură neagră.

M-a mângâiat pe păr în timp ce încercam să nu mă gândesc la toate lucrurile pe care nu i le spuneam.

— Cum te simți?

— Confortabil.

— Nu, vreau să spun, după chestia cu duhul aerian. Nimic ciudat?

Era discutabil dacă furnicăturile pe care le simțeam chiar în clipa asta, sub adierea vântului, puteau proveni de la un anumit număr de surse, dintre care niciuna nu era legată de faptul că iubitul meu incredibil de sexy își facea de lucru cu părul meu.

— Nu.

— Și altceva?

Era o întrebare deschisă, dar știam la ce se referea. Reth și Vivian, singurii care înțelegeau cine eram eu — Cea Pustie —, mă preveniseră că puteam să ard rapid prin intermediul sufletului meu. Am oftat, ridicându-mă pe coate. Am I ras de gâtul tricoului și m-am uitat în zona inimii.

Flăcări de aur topit se întortocheau leneș, suficient de strălucitoare ca să le văd doar atunci când mă uitam direct la ele.

— Nicio schimbare, serios.

Nu știam dacă asta era sau nu un lucru bun. Mă uitam la ele atât de des, încât era greu de spus dacă deveneau mai estompate sau mai strălucitoare. Apoi, o scânteie intensă s-a aprins chiar în mijloc, făcându-mă să mă strâmb. Asta era ceva nou.

Lend s-a ridicat în capul oaselor, lungindu-și gâtul să se uite sub tricoul meu, dar eu l-am așezat în grabă la loc.

— Ultima dată când am verificat, nu puteai să vezi suflete.

A ridicat din umeri, având întipărită pe față o expresie de exagerată nevinovăție.

— Totuși, nu mi-ar face rău dacă aș încerca, nu-i așa?

— Trebuie că ești cel mai altruist iubit în viață.

— După cum am mai spus, orice lucru de valoare merită sacrificii.

— Că tot ai adus vorba, nu rămăsese că-mi faci o demonstrație cu limba?

Mai curând decât aș fi vrut, Lend a trebuit să mă ducă înapoi la școală, la timp pentru ora de engleză. Înainte de a ne întoarce pe drumul principal, și-a afixat din nou farmecele. Mi-am reținut un zâmbet ambiguu, amintindu-mi cât de ciudat fusese să-l văd deghizat în tatăl lui. Și-apoi, am avut revelația: soluția la întreaga problemă a nemuririi.

Lend nu trebuia să știe niciodată.

ACTIVITĂȚI EXTRACURICULARE

Am fredonat la duș; nu era comportamentul meu obișnuit pentru o dimineată de luni, dar lucrurile erau fantastice. Chiar și față de săptămâna trecută, mă simțeam mai bine în legătură cu toate.

Nu trebuia să-i spun lui Lend!

Cum de nu-mi dădusem seama până acum? Farmecele lui puteau să-l arate cum voia el — ceea ce însemna că putea să mi bătrânească (sau cel puțin să pară bătrân) odată cu mine. În el nu putea să vadă niciodată cu adevărat cum arăta, deci nu avea să știe că nu îmbătrâneam. Ne puteam duce împreună viața, iar el nu ar fi avut niciodată nevoie să afle că a lui nu. I avea un sfârșit.

La urma urmei, Lend făcea planuri de viitor. Un viitor Inarte uman. Dacă i-aș fi spus acum, l-aș fi buimăcit, punându-i deciziile sub semnul întrebării. Nu avea nevoie de așa ceva. Am să-i spun într-o bună zi, asta în mod sigur. Când o să avem vreo optzeci de ani, iar eu o să fiu pe patul de moarte. Presupunând că sufletul meu avea să dureze așa de mult timp.

Dar furnicăturile din degetele mele mi-au adus aminte că existau căi prin care să-l fac să dureze. Căi nevinovate. La urma urmei, duhul aerian nu murise și nici nu fusese grav rănit. De fapt, eram sigură că duhul aerian ar fi fericit să știe cum contribuise la abilitatea mea de a trăi o viață lungă, fericită, împreună cu Lend.

— Salut! Arianna și-a strecurat capul în camera mea în timp ce eu tocmai terminam să-mi usuc părul. Vrei să faci ceva după școală?

O spusese pe tonul ei plictisit pe care-l avea întotdeauna, dar fusese în el și o urmă de ezitare. Cu greu băga de seamă că existam de când ratasem întâlnirea cu ea, să mergem la film; parcă un nor negru plutea deasupra întregului nostru apartament.

— Sigur! De la șapte încep lucrul, dar sunt liberă după școală și până atunci. Ce vrei să facem?

Umerii i s-au relaxat.

— Mail? De multă vreme n-am mai fost în preajma răului adevărat!

— Și mallul este cel mai bun loc pentru așa ceva?

— Ai văzut ce poartă majoritatea celor din mulțime? Cred c-o s-o omor pe următoarea persoană pe care o văd purtând pantaloni cu fermoare sub genunchi, pentru scurtare. Și tot așa, cizmele Ugg și colanții sunt o crimă împotriva umanității. Nimeni care are puls n-ar trebui să poarte asemenea chestii. Mie nu mi-a bătut inima nici măcar o singură dată în douăzeci de ani și tot pot spune asta.

— Dar dacă sunt cizme Ugg roz? Cu siguranță... Mi-a sunat comunicatorul, aflat pe noptieră, iar stomacul mi s-a strâns. Biiiiip. Uitasem că Jack venea în după-amiaza asta pentru o mică misiune de urmărire a unui vampir. Oh... eu... tocmai mi-am adus aminte că trebuie să... am de învățat. După ore. Cu Carlee. Pentru un curs.

Arianna și-a mijit ochii, iar umerii i s-au crispat, adoptând acea ciudată poziție de apărare.

— Bine. Nu-i mare lucru.

— Dar după muncă am putea să...

Mi-a întors spatele fluturând din mână.

— Nu contează. Nu-ți face griji din cauza asta.

Grozav! Tocmai mă descotorosisem de prietena mea vampir, ca să merg să electrocutez un vampir. Arianna și Lend nu s-ar fi cutremurat dacă ar fi știut? Totuși, nu faceam nimic ce i-ar fi putut înfuria pe cei din grupul tatălui lui. Nu era vorba de persecutarea vreunui vârcolac, ci doar de neutralizarea unui vampir violent. Indiferent ce gândeau David și grupul lui, Arianna nu era tipică.

Am oftat adânc, coborând scările să iau autobuzul. O să înțeleg toate astea — o să le echilibrez: școala, Lend, să fiu prezentă pentru Arianna, joburile suplimentare pentru AISP. La urma urmei, pentru a candida la facultate nu erau obligatorii activitățile extracuriculare? Călătoria de sâmbăta viitoare în Suedia, ca să dau de urma unei colonii de troli și să-i salvez pe oamenii pe care-i răpiseră părea să fie un punct destul de impresionant pe aplicația mea pentru Georgetown.

Mda, poate-ar fi mai bine să mă alătur clubului de șah.

După o zi lungă, nici măcar nu mă deranja umiliința de a mă urca într-un autobuz vechi, galben, cu scaune rupte. Eram singura dintr-a doispea care nu avea mașină și niciunul dintre ei nu mergea după școală în misiuni internaționale de salvare a oamenilor. Niște netrebnici! În plus, mi-am evaluat plata curentă pe care mi-o făcea AISP și, în opt ani de plată retroactivă (stipulată de Raquel, binecuvântat fie sufletul ei), aș fi fost capabilă să-mi plătesc facultatea și să-mi cumpăr o mașină la sfârșitul anului școlar.

— Arianna! am țipat, aruncându-mi rucsacul lângă ușă.

Speram să fie acasă, ca să putem discuta, dar nu era nici urmă de ea. Aș fi vrut să ies cu ea în acea seară, poate-i cumpăram ceva drăguț. Sau, ei bine, ceva deprimant și negru. Asta i-ar fi plăcut. Ar fi reparat lucrurile.

Dacă aveam un plan, mă simțeam mai bine, așa că atunci când m-am dus în camera mea și l-am găsit pe Jack stând pe patul meu și răsfoindu-mi jurnalul roz, nici măcar n-am țipat la el.

Mult.

După ce l-am lovit peste față cu jurnalul de care vorbeam, mi-am scos chestiile de școală și am îmbrăcat o jachetă mai călduroasă.

— Deci.

Mi-am tras fermoarul la jachetă și mi-am dorit să am o pălărie drăguță, pufoasă, care să se asorteze cu ea.

— Misiune cu vampiri. Știi unde mergi, da?

A sărit din patul meu (literalmente, luându-și un avânt așa de mare, că aproape a atins tavanul) și a încuviințat din cap.

— Sigur că da!

Șapca lui albastru-închis, tricotată, făcea ca ochii să-i arate incredibil de mari și de luminoși, iar părul blond buclat îi u-șea de dedesubt. Presupun că înțelegeam ce vedea Carlee la el. Cu atât mai rău că era un lunatic; ar fi format un cuplu drăguț. Îmi imaginam că era posibil să ne întâlnim în patru...

Nu, în mod sigur nu era posibil.

Am așteptat până când a conturat ușa pe peretele meu, aipoi am ridicat brațul și l-am luat de mână. El a pășit înainte, iar eu l-am urmat — dar de îndată ce am dat de marginea dintre camera mea și Potecile Silfilor, m-am simțit apăsată pe piept de o greutate oribilă, arzătoare, care m-a doborât pe podea.

Am suspinat, holbându-mă amețită la tavan.

— Ce s-a întâmplat?

Chipul lui Jack a apărut în raza mea vizuală; s-a încruntat, uitându-se în jos spre mine.

— Ce-ai făcut?

— Nimic! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum!

Mi-a deschis fermoarul la geacă, ajungând la tricoul meu înainte ca eu să apuc să mă feresc.

— Înapoi, perversule!

— Aha!

Mi-a tras lăntişorul de sub tricou.

— Fier!

L-am lovit cu palmele peste mâini și i-am smuls pandantivul.

— Și?

— Și... cât timp ai lucrat cu silfii? Dumnezeu, nu știi nimic, nu-i așa? Motivul pentru care silfilor nu le place fierul este că îi leagă prea puternic de lumea asta. Potecile nu sunt parte a acestei lumi — nu poți lua fier aici. Nu te vor lăsa.

M-am încruntat.

— Îți dai și tu seama că nu are niciun sens.

— Spre deosebire de faptul că-s capabil să deschid o ușă în perete, să te iau și să te duc în altă emisferă în câteva minute? Ce ciudat! Totul legat de silfi este de regulă atât de rațional!

N-am putut să-mi rețin zâmbetul, iar el și-a dat ochii peste cap.

— Scoate-ți-l, ca să putem pleca. E enervant.

Mi-am dus mâinile la spate ca să-mi desfac închizătoarea, ezitând. Parcă era o mică trădare — să scot lăntişorul pe care mi-l dăduse Lend știam că era ceva ce el nu ar fi aprobat. Totuși, procedam corect. Erau oameni care aveau nevoie de mine. Și aveam să mi-l pun la loc de îndată ce mă întorceam acasă.

M-am dus și l-am ascuns în sertarul cu ciorapi, atingând inimioara cu degetele pentru ultima dată înainte de a mă întoarce lângă Jack.

— Mai ai ceva de fier pe tine? m-a întrebat el nerăbdător.

— Doar cercelul din limbă.

Privirea lui era un amestec de curiozitate și oroare.

— Glumesc, fraiere! Hai să mergem!

A deschis ușa, m-a luat de mână și am pășit prin ea. Am încercat să ignor opresiunea întunericului.

— Și-atunci cum se face că pot să-l iau pe Tasey pe Poteci?

Jack a ridicat din umeri.

— Toată tehnologia AISP s-a dezvoltat special ca să fie compatibilă cu magia silfică.

— Cum de știi toate astea?

— Pur și simplu se întâmplă să fiu mai isteț decât tine, asta-i tot.

L-am ciupit de mână cât de tare am putut, apoi m-am hotărât să schimb subiectul. Mă cam deranja într-un fel că Jack știa mai multe decât mine despre chestiile astea — n-ar li trebuit ca eu să fiu expertul?

— Unde ziceai că e vampirul ăsta?

Am fost surprinsă un pic că Raquel mă adusese pentru obișnuita plasare a unui dispozitiv de urmărire la distanță unui vampir. Aveau cu siguranță o imperioasă nevoie de ajutor. Sigur, eram de o mie de ori mai eficientă pentru că nu trebuia să mă mai deranjez cu oglinzi și apă sfințită, dar oricine care știa ce căutau ei putea conduce o eficientă punere sub supraveghere.

O, îmi venea să mor.

Pe fața lui Jack a părut un zâmbet larg, ironic.

— Vampir? Cine a pomenit ceva despre vampiri?

— Hmm... tu? Am crezut că Raquel vrea să depisteze un vampir și să-i pun dispozitivul de urmărire la distanță.

— Cine a pomenit de Raquel?

— Despre ce tot vorbești? Unde mergi?

— Cred că eu și cu tine merităm să ne distrăm un pic. Jack s-a oprit, rânjetul devenindu-i mai larg în timp ce deschidea o ușă. M-am uitat, mai neliniștită decât eram dispusă să recunosc, ca să descopăr ce anume, mai exact, considera acest tip lunatic că era distractiv.

WISE VIRGINE

Am clătinat neîncrezătoare din cap către creatura care stătea în mijlocul unei pajiști pestrițe, luminate de soare, și care se holba la mine cu ochii săi căprui, triști. Unul dintre lucrurile cele mai îmbucurătoare din copilărie (cum fusesem adoptată, nu aveam multe asemenea lucruri) fusese un poster de catifea, care trebuia colorat cu carioci, pe care eu însămi îl colorasem: un unicorn înălțându-se în fața unui curcubeu și a unei cascade. Îi făcusem o coamă multicoloră, dar îi păstrasem trupul de un alb imaculat, așa cum aveau toți unicornii. Visam cu ochii deschiși — mai des decât era firesc — că eram transportată și eu în acea fantezie de catifea, că unicornul era al meu și, împreună, călătoream spre casa aflată în spatele curcubeului, fericiți și puternici, fără să mai fim vreodată singuri. Unicornul era incarnarea puterii, magiei, frumuseții.

În aparență, unicornul de față nu părea să fie la fel. Era urât. Adică, urât-urât. Corpul îi era acoperit cu pete maronii și cenușii; cornul său era o chestie grosolană și murdară; părul, o încâlceală. Semăna mai mult cu o capră decât cu orice altceva, având o barbă mică și murdară și pupile pătrate.

Oh, și duhoarea? Sconșii sunt nimic pe lângă unicorni.

Chestia asta afurisită tot încerca să-și bage botul în mine, în timp ce eu făceam tot posibilul să mă feresc. Adio imagini spectaculoase ale cavalerilor pe unicorni-armăsar! Creatura asta n-ar fi putut să care în spinare nici măcar un copil, darămite un bărbat în armură. Capul de-abia-i ajungea până la pieptul meu, ceea ce adăuga un întreg val nou de disconfort încercărilor lui continue de a-și băga botul în mine.

Jack atârna cu capul în jos de creanga unuia dintre copacii care ne înconjurau. Nu-mi dădeam seama unde ne aflam, dar era destul de cald încât să mă simt inconfortabil cu jacheta pe mine, iar razele soarelui se strecurau printre frunze, rezultând o lumină cețoasă verde și aurie. Pe bune, însăși pajiștea era aproape magică, dacă unicornul ăsta biiiiip n-ar fi stricat decorul ăsta idilic.

Jack râdea de încercările mele de a evita să fiu atinsă dubios de o bestie mitică.

— Se pare că ești virgină.

— Gura! Nu-i treaba ta!

A ridicat din umeri — o mișcare lipsită de eficacitate când stai cu susul în jos.

— Unicornilor le plac fecioarele. N-ai cercetat deloc problema asta?

— De ce, tu ai făcut-o?

A sărit rapid de pe creangă, sperându-l pe unicorn atât de tare, încât acesta a fugit de pe pajiște. Mulțumesc cerului!

— Dulapurile de metal în care sunt dosarele la Centru? Nu e mare lucru atunci când poți deschide uși în orice perete, fără să trebuiască să fii silf.

— Și ce, ai citit dosare secrete?

— Printre alte chestii. Cineva chiar ar trebui să-i spună lui Raquel să mai facă și ea niște modernizări. Hârtia e o treabă medievală. Acum! Și mi-a oferit brațul făcând un gest calculat, de gentleman. Ce-ar fi dacă am merge să ne distrăm un pic de-adevăratelea?

— Ce, să distrugi singura fantezie care-mi mai rămăsese nu a fost destul?

Silfii nu aveau aripi și erau aproape diabolici; pixii erau murdari, sălbatici și aveau tendința să muște; iar sirenele nu aveau nici păr spectaculos, nici soutien de scoici. Iar acum, chestia asta cu unicornii. Uneori, realitatea era oribilă.

— Poți oricând să vânezii unicornul, dacă vrei. Să-l iei la o plimbare.

M-am cutremurat la acest gând și m-am așezat jos, cu spatele sprijinit de un copac, cu fermoarul tras la jachetă.

— Nu, mulțumesc. Dar hai să stăm aici un pic. E cald.

Jack a aterizat cu greutate lângă mine, lungindu-se cu brațele sub cap.

— Eu pot întotdeauna să găsesc căldura.

— Asta trebuie că e tare drăguț.

A râs.

— Pică destul de bine.

— De unde ești tu, mai exact?

— Dintr-un fel de rezervație supranaturală pentru animale sălbatice paranormale care erau amenințate de extincție.

Unicornii sunt cele mai comune. Și care duhnesc cel mai tare, totodată.

— Fără glumă! Deci, ce alte secrete mai știi?

— Dacă ți-aș spune, aș distruge toată distracția. Îmi place să-i surprind pe oameni.

În ciuda figurii lui nevinovate, ceva din expresia lui mă neliniștează. Eram atât de plină de secrete, încât puteam să explodez și aceeași chestie o recunoșteam și la Jack.

— Te rog, nu-mi spune că următoarea noastră excursie este să-l vizităm pe bigfoot.

— Nu, dacă e să ne luăm după informațiile deținute de Raquel, creaturile astea au dispărut la începutul secolului.

— Care secol?

S-a încruntat.

— Bună întrebare! Cu atât mai rău că nu-ți pot răspunde la ea, ca să clarificăm lucrurile, având în vedere că se presupune că eu nu știu.

Mi-am mișcat spatele ca să mă așez mai comod și am închis ochii, încercând să mă îmbib cu soare.

— Vii des aici?

— Câteodată.

— Și unde mergi când nu ești la Centru?

— Acasă.

— Unde este asta?

A oftat.

— Asta e întrebarea. Unde e casa ta?

— Hmm... Camera în care te-ai obișnuit să vii neanunțat.

— Nu, gândește-te! Când spun „casă”, care este primul lucru care-ți vine în minte?

M-am încruntat, imagini derulându-se rapid prin fața ochilor mei. Cândva fusese Centrul, dar vizita mea recentă ștersese orice legătură care mai exista cu sensul de „casă” pe care l-ar mai fi putut avea pentru mine. Cămăruța mea roz era mai mult un depozit — un loc în care stătusem înainte de a pleca în altă parte. Casa lui Lend părea să fie o casă. Dar nu a mea.

— Sincer, nu știu. De fapt, nicăieri.

— O chestie pe care o avem în comun, pe lângă faptul că avem cea mai grozavă culoare de păr din lume. Noi nu am fost crescuți de nimeni și nu am locuit nicăieri.

M-am agitat, deschizând ochii. Știa el ceva, dar nu ceva care să-mi prea placă. Eram legată de oameni, de locuri. Nu eram? Jack avea însă în el ceva de care mă simțeam legată la un nivel pe care nu prea îl înțelegeam. Uneori, când nu era un idiot, era un fel de... disperare. De parcă încerca să descopere ceva, dar încă nu știa ce anume. Era un sentiment pe care și eu îl cunoșteam foarte bine. Și Vivian îl înțelegea. Lend însă nu l-ar fi putut pricepe niciodată. Dar când eram cu Lend, acest sentiment își pierdea din intensitate, de parcă această problemă necunoscută nu mai era la fel de importantă ca de obicei, și poate că într-o bună zi nu avea să mai fie o problemă.

Totuși, Jack tot nu-mi răspunsese la niciuna dintre întrebările concrete.

— Dar ce ai făcut înainte de a începe să lucrezi pentru AISP?

— Am supraviețuit.

Am smuls un pumn de iarbă și am aruncat-o în el.

— Ce-ar fi să-mi dai un răspuns adevărat?

Mi-a zâmbit.

— Sunt din Oregon, sau cel puțin asta cred că-mi amintesc. Dar, vai, nu mai contează că ești un copilăș frumos când prin oraș rătăcesc ocazional silfi. Acum sunt din întunericul unui vis suprarealist, în care frumusețea și teroarea se îmbină permanent, bla, bla, bla.

M-am încruntat încurcată.

— Hei, e nevoie de amuzament și de sclavi chiar și pe Tărâmurile Silfilor.

— Stai puțin... tu... tu locuiești pe Tărâmurile Silfilor?

— Deocamdată.

Nu era posibil! Silfii aveau prostul obicei de a răpi muritori și de a-i duce pe Tărâmurile lor. Era o călătorie într-un singur sens. Odată ce erai luat și dus acolo și gustai din mâncarea silfilor, nu mai puteai să te întorci niciodată. Chiar dacă, cine știe cum, dădeai de vreun silf dornic să te aducă înapoi pe Pământ, mâncarea omenească nu te mai satisfacea nicicând și te risipeai până când nu mai rămânea nimic din tine. Ah... de-asta scuipase Jack mărunț la Lend acasă.

— Deci ai fost crescut de silfi?

A râs de parc-ar fi lătrat.

— N-aș spune chiar așa, nu.

Vivian fusese crescută de silfi, dar din câte știam eu, ei nu o duseseră niciodată pe Tărâmurile lor. Vorbea uneori despre asta, despre cum silfii o duceau unde aveau ei chef, fără să le pese cum se simțea ea. Odată, înghețase de frig ca naiba, pentru că ei hotărâseră să țină un bal pe un ghețar. Foarte grijulii, silfii ăștia.

Eu fusesem în Tărâmurile Silfilor doar de două ori, de fiecare dată forțată de Reth, și era atât de ciudat și de străin, încât nu mi-aș fi putut imagina cum aș fi putut să cresc acolo. Cum putea Jack să navigheze între cele două lumi, ba chiar să supraviețuiască pe Tărâmurile Silfilor... asta nu puteam să pricep. Era un soi de servitor special de-al silfilor? Poate că avea un fel de contract de angajare cu silfii, cum avusesem eu cu AISP, iar ei îl învățaseră cum să folosească Potecile.

Aflând mai multe despre Jack, acum era o enigmă și mai mare pentru mine.

— Cum, totuși? Vreau să spun, îmi pare rău, dar numeroși oameni sunt răpiți și duși pe Tărâmuri, dar n-am auzit ca ei să se mai întoarcă. Tu cum ai făcut? Te-au învățat ei?

— Dacă trăiești acolo, ei bine, te schimbi. Și, mai mult decât atât, dacă ești lăsat constant în diverse locuri de unul singur și nu mai ai cum să pleci de-acolo decât dacă se-ntâmplă să treacă pe-acolo un silf și să dea de tine — ceea ce, uneori, durează într-adevăr foarte mult timp —, vei deveni un pic mai inovativ, nu-i așa? E uimitor câte poți învăța ca să nu mori de foame. Silfii nu-s atât de mistici pe cât le place lor să te facă să crezi. O să te învăț câteva trucuri într-una din zilele astea.

Mi-am sprijinit capul de trunchiul copacului.

— Mă lipsesc de asta, mulțumesc. Am avut suficient de-a face cu silfii cât să-mi ajungă pentru o viață. Pentru mai multe, de fapt.

Stomacul lui Jack a ghiorțait tare.

— Mi-e foame.

— Diseară sunt de serviciu la restaurant. Probabil că aș putea să te strecur acolo, să mănânci gratis.

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să-mi dau seama că asta însemna să-l duc pe Jack de la jobul meu secret la jobul meu adevărat. Nu era o idee bună. Pe lângă asta, nu știam sigur cât de mult îmi doream ca el să facă parte din viața mea, oricum. Exista o legătură între noi, da, dar mă făcea să mă simt mai incomfortabil decât orice altceva. Simțeam că în Jack erau atâtea lucruri care la mine nu-mi plăceau... minciuni, momente evazive, egoism. Totuși, el părea să se împace perfect cu lucrurile astea.

— Da, a spus el, și probabil că aș putea să vomit mâncarea stricată pe tine. Trăiesc în Tărâmurile Silfilor, ai uitat?

M-am strâmbat.

— Oh, bleah! îmi pare rău!

— Mă duc să iau iute ceva. Vrei să vii cu mine?

— Nicio celulă din mine nu simte nevoia să mai pună vreodată piciorul pe Tărâmurile Silfilor.

— Plictisitor! Atunci, mă întorc imediat.

A țâșnit și a dispărut înainte de a-mi mai da ocazia să-i spun că putea, mai întâi, să mă lase și pe mine la restaurant. M-am uitat precaută pe pajiște de jur împrejur, sperând ca unicornul să rămână în spațiul lui personal, departe de mine. Era oarecum cert că fecioara din mine era în siguranță; am închis ochii. Poate că Jack nu era așa de rău, la urma urmei. Lăsând la o parte sentimentele ciudate, în după-amiaza asta fusese chiar destul de amuzant. Părea chiar prea bun când era vorba de distracție. Asta-mi plăcea.

Până s-a întors Jack, am tras un pui de somn.

— Ce facem acum? m-a întrebat el, zbârnâind de energie pozitivă, cu stomacul plin.

— Acum, am spus, frecându-mi ceafa, care-mi amortise ilin pricina poziției, ar trebui să mă duci înapoi, ca să pot să mă duc la schimbul de lucru, la restaurant.

— Cui îi pasă de restaurant? Oricine poate să plimbe farfurii de colo-colo și să fie morocănos cu clienții. Ce-ar fi să căutăm niște dragoni? Sau scuișă de pe Empire State Building? Oooh, sau trebuie să fie pe undeva premiera unui film, unde să aterizăm și noi.

— Oh, taci! Trebuie să merg la lucru.

— De ce?

Am ridicat din umeri, întinzând mâna.

— Face parte din viața mea.

— Și întreb din nou: de ce?

Pentru că nu puteam să recunosc că aveam o altă sursă de venit și că nu mai aveam nevoie de slujba asta. Pentru că trebuia să salvez aparențele că AISP nu intrase iar în viața mea. Pentru că mă simțeam de parcă-i datoram asta lui avid, pentru că mă ținea la el.

— Pentru că asta e! Hai să mergem!

— Recunoaște! Îți place să porți uniformele astea pline de stil.

Am râs, dându-i un ghiont în umăr.

— Nimic nu e mai sexy decât o vacă. Dar, stai, când m-ai văzut tu în uniformă?

A ridicat mâna liberă și s-a concentrat să deschidă o ușă în trunchiul unui copac mare. Avea un talent să nu răspundă la întrebări! A apărut o ușă și ne-am înghesuit pe ea. Jack avea întotdeauna nevoie de o suprafață ca să deschidă o ușă, dar cândva îl văzusem pe Reth deschizând uși în plin aer. Mă întrebam dacă era mai greu.

— Grăbește pasul, Evie! Dacă vrei să ajungi la timp la lucru, trebuie să mergem muuuuult mai repede.

M-am văicărit și-am început să râd.

— Asta trebuie să fie cel mai prost joc de cuvinte pe care l-am auzit în viața mea.

Încă mai râdeam când Jack a deschis ușa și am pășit amândoi în camera mea — aproape intrând în Lend, ai cărui ochi ne-au cuprins dintr-o singură privire: ușa silfică, Jack și mâinile noastre, cum ne țineam strâns.

Biiiiip.

OH, AI ÎNCURCAT-O!

Am rămas cu gura căscată, holbându-mă la Lend. Ce puteam să spun? Cum puteam să-l conving, ca să ies din situația asta?

— Salut... Oh! îmi pare bine că în seara asta nu există tigăi la îndemână. Jack a rânjit, apoi s-a uitat de la Lend la mine și înapoi, înfundându-și mâinile în buzunare și apucând-o înapoi spre ușă. Ei bine, succes cu asta, atunci, a spus el drept încheiere.

Aproape că mă așteptam ca Lend să înceapă să țipe, ceea ce nu-mi mai făcuse niciodată; dar pur și simplu stătea acolo. Pe față se putea citi că era furios și rănit adânc, în același timp, iar chestia asta mă omora.

— Uite, Lend, pot să-ți explic. Noi...

— De cât timp?

— Ce?

— De cât timp lucrezi pentru AISP?

— Nu lucrez de mult, sincer! Am avut o misiune cu un strigoi, la Centru. Iar în clipa asta chiar nu lucram pentru ei.

— Și-atunci ce? Voi doi hoinăreați pe-aici?

— Eu... nu... m-am gândit... Jack a spus ceva despre o misiune, dar până la urmă nu a fost niciuna.

Lend nu putea să fie gelos pe Jack. Poate că lucrurile păreau să arate rău, dar trebuia să înțeleagă că nu exista nimeni altcineva pentru mine. Jack era amuzant, chiar drăguț, dar nicio părțică din mine nu era atrasă de acest mic maniac.

Jack a clătinat din cap și s-a uitat spre tavan, evitându-mi privirea.

— Cele două zile în care n-am putut să dau de tine... Nu ți-ai pierdut telefonul, nu-i așa?

— Nu, am șoptit.

— Unde ai fost?

— Am fost blocată la Centru după ce acel strigoi... n-a fost mare lucru!

S-a uitat spre ușă.

— Am vrut să-ți fac o surpriză, să vin aici când lucrezi. Dar trebuie să... acum trebuie să plec.

— Lend, stai! I-am înșfacat eu de braț. Ascultă-mă! Îmi era dor de Raquel, iar ea avea nevoie de ajutorul meu, și nu fac nimic care să fie periculos sau care să rănească vreo ființă paranormală. Pe lângă asta, ei mă plătesc, ceea ce înseamnă că acum o să am destui bani pentru școală, așa că tatăl tău nu trebuie să se străduiască să mă mai ajute. Serios, nu e mare lucru!

— Este mare lucru! M-ai mințit! M-ai mințit în tot acest timp. Cum să nu fie asta mare lucru?

Am simțit că-mi vin lacrimi în ochi și m-am străduit să mi le rețin.

— N-am vrut să te supăr!

A râs chinuit și a început să-mi spună ceva, apoi a clătinat din cap și a ieșit. Disperată, m-am luat după el pe scări.

— Nu putem să vorbim despre asta?

S-a oprit în fața ușii de la bucătăria restaurantului și a inspirat adânc.

— Da. Dar nu chiar acum. Eu am fost întotdeauna sincer cu tine și mă omoară faptul că nu ai și tu destulă încredere în mine. Chiar dacă ți se pare că e ceva care mă deranjează. Mai iilcs dacă ți se pare că e ceva care mă deranjează.

— Lend, eu...

A clătinat din cap.

— Sunt prea furios ca să vorbim acum și te iubesc prea mult ca să spun ceva ce o să regret.

— OK, am fost de acord, cu voce tremurătoare.

Nu voiam să forțez lucrurile, dar simțeam nevoia să știu că vom fi în regulă și că vom trece peste asta. El a ezitat, apoi s-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe frunte.

— O să te sun mai târziu. A deschis ușa și s-a uitat înapoi, la mine. Îmi mai ascunzi și altceva?

— Nu!

A dat din cap și a intrat în bucătărie. Și a înjurat tare. M-am agățat de el.

Reth stătea cu Nona și Grnlilll lângă sobe, umplând bucătăria cu strălucirea lui. A ridicat ochii spre noi și a sclipit.

Am arătat spre el și m-am uitat la Lend, iar vocea mea a țâșnit mai sus cu cel puțin o octavă.

— Nu am știut că e aici!

— Nona? a rostit Lend tensionat de parcă nu era sigur dacă trebuia să se lupte cu Reth sau era mai bine să se întoarcă și să plece, să lase totul în urma lui.

— Calmează-te, copile! Treaba cu silfii îl privește pe el.

— E periculos.

— Eu tocmai plecăm. Reth s-a aplecat, mimând în batjocură o reverență, apoi i-a făcut cu ochiul iubitelui meu, care era livid. Îmi pare bine că ne-am întâlnit, ca întotdeauna.

A ieșit pe o ușă conturată pe perete, iar după plecarea lui, bucătăria a explodat efectiv de atâta liniște.

Lend i-a întors privirea încruntată Nonei.

— Tatăl meu știe cu lucrezi cu silfii?

Nona i-a zâmbit lui Lend, strecurându-se pe lângă el și bătându-l pe umăr în timp ce se mișca să iasă în față.

— Nu-ți face griji. Ea va fi întotdeauna în siguranță aici. Evie? Avem nevoie de tine la tejghea diseară.

— Eu... serios? După toate astea, cu el aici, vă mai așteptați să lucrez pentru voi?

Nona își păstra pe chip același zâmbet calm și nefiresc. M-am uitat la ea; întotdeauna avusesem încredere în ea, dar s-o văd stând de vorbă cu Reth de parcă făcea asta în fiecare zi... Nu știu. Poate că doar îi spunea să plece. Iar el a plecat, la urma urmei. M-am întors spre Lend.

— Mă aștepti? l-am întrebat, disperată să rezolv acest lucru.

— Chiar nu știai că Reth e aici?

— Nu! Glumești? îl urăsc pe Reth! Știi asta.

Lend s-a frecat la ochi, obosit.

— Am nevoie să mă obișnuiesc cu asta. Acum plec. Ne vedem în weekend.

Am încuviințat din cap, reprimându-mi tot ce voiam să-i spun. Avea nevoie de timp să proceseze. Aveam să vorbim curând. O să fie OK.

Trei ore mai târziu, mă dureau picioarele; m-am uitat încruntată la Kari și Donna, o pereche de silkii care încă zăboveau într-un separeu din colț, petrecându-și timpul plăcut, mâncând sandviciuri cu năsturel. Kari și Donna nu erau numele lor adevărate și oricum nu știam niciodată sigur care era una și care cealaltă, dar fiindcă numele lor adevărate erau ca niște lătrături, zbierăte și zgomote precum cele pe care le fac săruturile grozave, era mai ușor pentru toată lumea să folosească pseudonimele lor. Ochii lor căprui, apoși, rotunzi și uriași erau reprezentați aproape în întregime de irisuri, lăsând foarte puțin loc pentru alb. Cele două erau ciudate pentru că nu-și puneau farmece, ca să arate ca oamenii — ba chiar își dăduseră jos pielea de focă. Dar pe lângă o ușoară ceață care le însoțea întotdeauna (și pe care doar eu o vedeam), mai era ceva. Felul în care își foloseau degetele era stângaci și râdeau adeseori când încercau să ridice diverse obiecte, recurgând la utilizarea întregii mâini, ca pe o aripioară. Cred că erau nou-venite în zonă — David nici nu știa că erau aici până când nu i le-am arătat eu.

În mod normal, silkiile nu mă deranjau, căci erau plăcute, jucăușe și absolut inofensive, arătându-mi mereu noi trucuri despre cum să-mi aranjez părul, dar în seara asta aș fi vrut să se grăbească. Ce era cu paranormalii de nu acordau atenție timpului?

Un lux pe care și-l permiteau nemuritorii, presupun.

Într-un târziu, au terminat și am închis, târându-mă pe scări în sus, să mă ghemuiesc într-o bilă de nefericire și să mă holbez la telefonul meu, dorindu-mi ca Lend să-mi trimită un SMS.

Nu mi-a trimis.

Mi-am lăsat capul să se odihnească sprijinit de geamul sălii de mese, uitându-mă la mașinile care treceau și dorindu-mi ca Lend să fie acolo. Alegeam un număr, să zicem patru, iar a patra mașină care trecea era a noastră. Într-un fel sau altul, eu întotdeauna mă alegeam cu rablele. Lend, de obicei, avea minifurgonetele; astfel încât asta mai compensa un pic.

Dar el nu era aici.

— OK, deci avem nevoie de certificate de naștere pentru Stephanie și Carrie, Patrick are nevoie de alt permis, pentru că arată cumva prea tânăr pentru data nașterii de acum, iar noua familie a vârcolacului are nevoie de cuști instalate în subsol.

David și-a ridicat privirea din agendă.

Arianna continua să stea aplecată, pe bancă, lângă mine.

— Am aici documentele oficiale. Sunt tipi noi înregistrați la biroul regional. Unul dintre ei s-a uitat în ochii mei hipnotici și, în mod ciudat, acum face orice-i cer...

A lovit ușor solnița, plictisită, de parcă vorbind de abilitatea ei de vampir era același lucru cu oricare alte talente care privesc un job. Dactilografă excelentă, concentrată la sarcinile pe care le are de îndeplinit, îi poate obliga pe ceilalți să-i asculte ordinele.

— Excelent! Evie, mă întrebam dacă n-ai putea să te întâlnești cu un cuplu de vampiri care vrea să subînchirieze apartamentul de alături, doar ca să te asiguri că totul este corect. Ei nu te pot influența, așa că vei putea spune foarte repede clacă mint în legătură cu ceva.

— Sigur că da. Am tăiat morocănoasă ouăle. În mod normal, îmi plăceau întâlnirile mele săptămânale cu David și Arianna. De când paranormalii nu mai erau speriați de Viv, lucrurile se calmaseră, dar întotdeauna mai era ceva de făcut, mici operațiuni. Totuși, azi părea fără sens. Toți păreau fără sens. Lend tot nu mă sunase încă. Trecuseră doar două zile, dar mie mi se părea că trecuse o viață. Nu se mai întâmplase niciodată să treacă atâta timp fără să vorbim.

De asemenea, m-am întrebat dacă îi spusese sau nu tatălui său că mă întorsesem la AISP. David nu suflase o vorbă, mă salutase cu același zâmbet cald și mă îmbrățișase. Altfel, nu c-ar fi fost treaba lui. Era tutorele meu legal, dar, așa cum sublimase și Raquel, nu era nimic cu adevărat legal în treaba, ista. Totuși, mă luase la el când Lend și cu mine scăpaserăm de la Centru, avusese încredere în mine că n-aveam să le trădez secretele și făcuse mereu tot posibilul să mă ajute. Nu-mi plăcea să mă simt de parcă-l trădasem.

Nu-mi plăcea nimic din treaba asta.

Am privit din nou încruntată pe fereastră, canalizându-mi proasta-dispoziție către spectatorii care treceau pe trotuar. O mamă cu un tătic treceau pe-acolo, cu o fetiță între ei, ținându-se cu toții de mână. Din cine știe ce motiv, îmi venea să plâng.

O mașină a claxonat tare, abătându-mi atenția de la acea familie către o femeie care mergea calmă pe mijlocul străzii, de parcă ar fi fost stăpâna locului. Era îmbrăcată cu o rochie roșie înflorată, avea părul castaniu strălucitor și...

Suspînând, m-am ghemuit sub masă.

— Ce...? Evie! m-a strigat David.

— O silfidă! am șuierat. Afară!

Arianna s-a aplecat spre fereastră.

— Unde?

— Femeia în roșu! Nu, nu te uita! Adică, n-o să poți să-ți dai seama... are farmece! Dar nu-i atrage atenția încoace.

După un minut de tensiune, care a părut mai lung decât o oră, Arianna mi-a tras una. Nu foarte blând.

— A plecat. Gata, poți să te ridici.

Ezitănd, m-am uitat afară pe furiș, cercetând strada în sus și-n jos, ca să mă asigur că silfida chiar plecase, apoi m-am așezat. Inima îmi bubuia în piept.

— O cunoșteai? m-a întrebat David încruntându-se.

— Nu. N-am mai văzut-o niciodată în viața mea.

— Mă întreb ce facea aici.

Prin minte mi-a fulgerat avertismentul lui Reth privind siguranța mea.

— Mă căuta pe mine?

— Nu știu, a zis Arianna, trasând linii pe o pată mică de ketchup pe care o făcuse pe masă.

— Nu prea părea să caute ceva. Doar mergea pe stradă, ca din întâmplare, fără ca măcar să se uite într-o parte și-ntr-alta.

— Nu poate fi o coincidență. Câte silfide sunt aici?

David a ridicat din umeri.

— De fapt, n-am deloc idee. Din câte știam noi — Arianna și cu mine —, putea să stea acolo în mod constant. Mi se părea o persoană normală.

— Sexy, totuși, a adăugat Arianna. Deci ar trebui să-ți spunem de fiecare dată când vedem pe cineva cu-adevărat sexy?

M-am uitat urât la ea.

— Mda, asta mi-ar fi de un real folos, mersi.

— Totuși, ai dreptate. E neobișnuit. David s-a încruntat gânditor. Am s-o-ntreb pe Nona despre asta.

— Nu va fi de niciun ajutor.

— De ce?

Am ridicat din umeri.

— În ultima vreme, au fost o mulțime de paranormali aici. Iar Lend și cu mine am prins-o vorbind cu Reth în bucătărie alaltăseară.

— Serios? Asta e... asta e ciudat. Scărpinându-se în barbă, s-a ridicat în picioare. Mă duc chiar acum să vorbesc cu ea. Oricum, aveam de gând s-o fac. Încă n-am reușit s-o văd pe Cresseda, iar Raquel a zis ceva cum că ar lipsi elementele de foc și de pământ. S-a uitat fix la o pată de pe perete, pierdut în propriile-i gânduri, apoi a clătinat din cap și mi-a zâmbit liniștitor. Întotdeauna vreau să te

simți în siguranță aici, Evie, și știi că o să fac tot ce pot ca să mă asigur că așa va fi.

— Mulțumesc.

Strălucitor! Exact ce-mi trebuia... o nouă confirmare că se întâmpla ceva. Și nu aveam nici cea mai mică idee ce anume.

M-am ridicat în picioare și m-am întors s-o pornesc în sus spre apartament, dar am dat de Grnllll stând lângă teighea, uitându-se atentă la mine cu ochii ei negri. Apoi, a făcut cel mai bizar lucru pe care am văzut-o vreodată făcându-l.

A zâmbit.

Era clar că se întâmpla ceva.

PERSPECTIVE SUMBRE

Au sunt sigură că ar trebui să merg.

Jack și-a dat ochii peste cap, intrând în camera mea și închizând ușa în urma lui.

— Din pricina prietenului tău enervant?

Lend îmi trimisese câteva SMS-uri de luni încoace, dar nu avea să ajungă aici decât mâine-seară. Mă simțeam de parcă iar îl trădam — să plec în misiune vineri după-amiază. Pe de altă parte, știa că lucrez cu AISP. Că nu-i spusese că încetasem.

— Nu știi, am mormăit.

— Uite, dacă nu vrei să vii, nu-i mare lucru. Sunt sigur că familiile alea care-s captive și sclave ale trolilor vor înțelege perfect că ești într-o dispoziție proastă din pricina stupidelor tale probleme amoroase.

M-am uitat supărată la el.

— Bine.

Fusesem de acord încă de la început cu misiunea care-i privea pe trolii, încă de când Raquel îmi ceruse să mă întorc, iar ei scotociseră orașul, unde credeau că se ascundeau trolii. Jack fusese acolo cu un silf, cu o zi în urmă, ca să examineze cu atenție locul, să facă o ușă. Să aibă impact slab asupra mea și la intrare, și la ieșire. Nu trebuia să mă confrunt cu nimeni și cu nimic, trebuia doar să văd un trol, să notez amplasamentul și să raportez apoi la AISP. Îi ajutam pe oameni. Era important.

Simțindu-mă capricioasă și fiindu-mi rău de la stomac, m-am ridicat în picioare și l-am luat pe Jack de mână. Am rezistat tentației de a închide ochii în timp ce intram pe Poteci. Poate că dacă mă prefaceam că nu mi-era frică, treceam peste asta. Jack părea mai nerăbdător ca niciodată, trăgându-mă după el.

— Ai mâna transpirată, m-am văicărit, dorindu-mi să fi putut să-mi retrag palma dintr-a lui și să mi-o șterg pe pantaloni. Ești neliniștit sau ceva de genul ăsta?

A chicotit rapid și strident, dar nu mi-a răspuns. După câteva minute, a încetinit, încrunțat de concentrare în timp ce a întins mâna în jur, fără să simtă nimic.

— Ne-am rătăcit?

Un zâmbet a făcut să-i dispară aerul de concentrare.

— Nu. Am ajuns. Iată-ne în Trollhättan, Suedia.

În fața noastră s-a deschis o ușă și am zărit un petic de copaci verzi și cer noros. I-am dat drumul și am pășit peste prag.

Exact în cădere liberă.

Țipătul meu s-a stins când am aterizat într-o apă întunecoasă, îngrozitor de rece. Mi-a inundat simțurile, intrându-mi în ochi, nas, urechi, gură. Totul era cenușiu, verde și rece.

Zbătându-mă, m-am luptat să țâșnesc la suprafață. Haina mi-era plină de apă și cu greu puteam să mă trag în sus prin lichidul fetid. M-am uitat rapid prin obscuritate după Jack, dar el nu se scufundase lângă mine sau poate, șocată, nu-l observam eu. Putea să fie chiar lângă mine, iar eu să nu am habar vreodată.

Plămânii mă ardeau, dar m-a atras o lucire luminoasă deasupra capului meu. Doar câțiva centimetri și ajungeam la suprafață, să respir aer cu nesaț, recunoscătoare și disperată. Eram la circa

șase metri de malurile întunecate ale râului mărginit de verdeață. Am întors capul și am văzut, spre oroarea mea, un fel de poartă, la un capăt strâmt, ca un zid, de apă care se înălța. Se înălța și inunda porțiunea de râu în care mă aflam eu, ca un torent care mă învârtea în loc și mă rostogolea înapoi în apă, fără nicio direcție.

M-am luptat, lovind sălbatic apa, dar fără să am habar încotro era suprafața. Aveam să mă înece — oh, biiiiip, aveam să mă înece, singură, în Suedia —, când o mână s-a întins spre mine și m-a înșfăcat de braț.

Jack! Dacă aș fi avut cum, aș fi țipat de ușurare. M-am întors cu fața spre el și m-am trezit uitându-mă la o persoană straniu de frumoasă. Se potrivea cu cenușiul și verdele apei dimprejurul nostru, iar ochii-i se-ntindeau pe aproape jumătate din față.

Ochi lipsiți de suflet. Ochi înfometăți. Buzele sale pline erau întredeschise și zâmbeau, iar eu i-am zâmbit înapoi.

Vocea-i se mișca prin apă, dureros de dulce și de minunată. Am închis ochii, pierzându-mă în armonia ei. N-am auzit niciodată o muzică așa de puternică, de atrăgătoare. M-a tras spre el și și-a lipit buzele reci de ale mele, cântecul său continuând cumva în timp ce, cu blândețe, îmi deschidea gura să mă sărute, trăgându-mi răsuflarea în gura lui.

Ne-am scufundat împreună, învârtindu-ne încet, până când picioarele-mi au ajuns să se odihnească pe fundul moale și nămolos-mișcător al râului. Cu buzele și cântecul lui, arsura din plămâni mei era undeva la distanță, de-abia observabilă. Am deschis ochii, somnoroasă și delicios de mulțumită, și i-am văzut privirea holbată la mine.

L-am împins înapoi în timp ce din gât am eliberat un strigăt bolborosit. Pentru că acum, când mă uitam la el, vedeam în același timp un bărbat frumos și un cal — un cal cu ochii ca niște lame, cu dinții precum acele, cu părul ca ierburile sălbatice. Părul îi era adus înainte, încolăcindu-se pe încheietura mâinii mele, în timp ce el mă trăgea din nou mai aproape de sine.

Melodia se schimbase, devenind un cântec de leagăn obsedant, plin de așteptare, tristețe, finalitate. Somn. Frig, îmbibare, somn etern. Am clătinat terifiată din cap, dar frumosul bărbat-cal mi-a zâmbit din nou, cuibărindu-mă la pieptul său.

Greșeala lui!

L-am lovit cu palma, între noi deschizându-se un canal mai puternic decât fusese râul vreodată. Acum, ochii lui erau deschiși și plini de teroare, în timp ce-mi dădea drumul și se lupta să dea înapoi. Mi-am ținut în continuare mâna pe pieptul lui, zumzetul din urechile mele având ecou în întregul meu corp, într-un copleșitor potop.

Un curent răătăcit m-a izbit și ne-a separat. Într-o clipită, el a dispărut, iar eu am fost foarte enervată. Mi-am strigat mânia în apă. Încercase să mă omoare — să fac și eu asta mi se părea cinstit, în ceea ce mă privește. Ce distracție amară!

Apa nu mă mai deranja. Curenții nu mai erau forțe care să lucreze împotriva mea, ci mai degrabă lucrurile adevărate pe care le puteam citi și înțelege. I-am lăsat să mă tragă în sus, până când capul mi-a țâșnit din nou la suprafață. Am luat cu ezitare o gură de aer, în timp ce o ciudată parte din mine ar fi vrut să se scufunde înapoi și să descopere ce mistere avea râul să-mi șoptească.

În schimb, am înotat, lăsând totodată apa să mă poarte spre mal. Cățărându-mă pe el, m-am prăbușit pe-o parte și m-am uitat fix la cerul rece, cenușiu. Mușcătura aerului era străină și goală; îi lipsea mângâierea pe care-o avea atingerea apei.

— Evie!

Vocea lui Jack venea spre mine. A îngenunchiat alături de mine, cu trăsăturile feței deformate de îngrijorare. Era o înfățișare nouă pentru el.

— Evie! Ești OK? N-am știut! Ai pășit prea curând, iar apoi a trebuit să găsec o ușă spre malul râului, dar nu te mai găseam pe tine. Ești OK?

Am oftat, haina mea îmbibată de apă făcându-mă să-mi înghețe oasele.

— Splendid! Mi-am făcut un nou prieten.

M-a ridicat ținându-mă de mână, descheindu-mi jacheta și scoțându-mi-o rapid.

— Și tricoul, te rog.

— Nu!

— Dar așa e corect! îmi aduc aminte că mi-ai cerut să fac striptease prima dată când ne-am întâlnit. În plus, o să-ți fie și mai rece și nu avem timp să ne schimbăm hainele.

Deja tremurând, mi-am aruncat jacheta pe pământ și mi-am scos tricoul, fiind prea înghețată ca să mai fiu conștientă de vaga despicătură dintre sâni care se vedea din sutienul meu purpuriu. Jack mi-a dat haina lui, iar eu m-am cuibărit în ea, mulțumită că era deja încălzită de trupul lui. Am aruncat o privire spre apă — era mai cald acolo, nu-i așa? Poate mergea un înot rapid.

Ce era în neregulă cu mine?

Jack s-a încruntat.

— Nu avem ce face în privința pantalonilor tăi — ai mei probabil că nu ți s-ar potrivi și nici n-ar merge să mă vântur pe-aici dezbrăcat, cu toate că asta ar putea fi cea mai bună zi din viața ta.

— E-n regulă.

Dinții îmi clănțăneau violent, iar sinusurile-mi erau inundate de parcă jumătate de râu intrase-n ele.

— Ce apă este asta?

— Râul Gota ălv. Este un sistem închis, cu porți care pot schimba nivelul apei. Are o istorie bogată în domeniul comerțului și a ajutat la revoluția industrială din Trollhättan.

— Dă-mi voie să ghicesc: Raquel e și dascălul tău?

— Doar atunci când poate să pună mâna pe mine. Vrei să te duc înapoi? Putem să-ncercăm din nou mâine.

Am clătinat din cap. Sunt sigură că dacă aș fi insistat să mă gândesc la diverse lucruri, aș fi avut o cădere catastrofală, dar nu voiam să trebuiască să mă întorc aici a doua zi. De fapt, niciodată, cu Jack în calitate de ghid. În plus, mâine o să fiu cu Lend, iar lucrurile vor fi iar OK. Nu trebuia decât să-mi închei misiunea și să plec acasă. O să sufăr atunci.

— Nu e decât puțin până-n oraș, a spus el. Pot să-ncerc altă ușă, dacă vrei.

— Nu! Nu, pot să merg pe jos, mulțumesc foarte mult.

Am tăcut o vreme, făcându-ne loc printre tufișuri de plante veșnic verzi și roci cenușii. Era frumos. Sau ar fi fost, dacă n-aș fi fost înmuiată până la piele și nu mi-ar fi fost atât de frig.

— Ce spuneai despre faptul că ți-ai făcut un nou prieten? m-a întrebat Jack.

Un val de răceală m-a făcut să mi se zvârcolească inima și sângele în mine, de parcă aș fi făcut o injecție cu apa de râu. Poate că aveau să-mi dispară furnicăturile din degete.

— Hmm... mda... dacă prin prieten înțelegi pe cineva care încearcă să te înece. Ai auzit vreodată de spiritele apelor?

A clătinat din cap.

— Kelpie? Nix? Nu? Toate sunt variațiuni ale aceluiași lip minunat de paranormal care hoinărește prin apă și îneacă oamenii din răutate.

Aflasem despre ei de la Lish. În diversele zone ale lumii erau specii diferite, variind de la creaturi care semănau a cai până la ființe ca dragonii. Judecând după înfățișarea frumoasă a bărbatului și după muzică, dădusem de un spirit al apelor. Presupunând că putea fi ucis dacă-i spuneai pe nume, totuși: a) în primul rând, cum să afli cum îl cheamă? și b) e destul de greu să vorbești în timp ce plămâni și se umplu încet cu apă. Totuși, legendele spuneau că ocazional erau creaturi benigne, dădeau lecții de muzică și chiar se căsătoreau cu muritori din când în când.

Nu rămăsesem cu impresia că acela întâlnit de mine avea vreo intenție să smulgă jurăminte.

— Deci n-o să fiți cei mai buni prieteni.

— Nu știu. Ar putea fi distractiv la o petrecere în piscină. Presupunând că-i urăști pe toți cei invitați.

Am mers în liniște pentru o vreme, cocârjați amândoi de frigul serii, până când am ajuns la marginea unui oraș care arăta de departe prea frumos și prea încântător ca să fie confundat cu unul de oriunde din America. Clădirile erau de cărămidă roșie și lemn, facându-te să simți, ca de obicei, că mașinile parcate pe străzile pietruite arătau ridicol, neîncadrându-se în peisaj. Aproape că mă așteptam să apară pe stradă o trăsură trasă de cai, urmată de săteni gătiți, cântând și dansând. Sau poate că am văzut prea multe musicaluri.

— Cartierul este la câteva străzi de-aici, a spus Jack după ce a citit mai multe indicatoare de pe

stradă ca să afle direcția.

Felinarele s-au aprins și am pus Trollhättan-ul pe lista locurilor pe care mi-ar fi plăcut să le vizitez într-o bună zi, pentru distracție. Mă vedeam limpede în costum tradițional suedez, cu părul plin de panglici, mergând pe străzi mână-n mână cu Lend.

Cum ar fi arătat el în lederhosen?

Că tot veni vorba despre asta, nimeni de-aici nu purta lederhosen. Asta nu însemna totuși că Lend nu putea să poarte... Desigur, mai întâi trebuia să mă ierte că mă ascusesem de el. O excursie în Suedia, ca să sărbătorim, ar fi fost o modalitate drăguță de a repara lucrurile, nu? Punând deoparte această idee pentru mai târziu, am început să mă uit — să mă uit cu adevărat — la oamenii care treceau pe stradă în timp ce ne apropiam de cartierul care bănuiam că era al trolilor. Brusc, mă amestecam OK în peisaj, mă potriveau mult mai bine cu Scandinavia decât cu cele mai multe alte țări.

— E ceva? a scâncit Jack după ce rătăciserăm aproape vreo jumătate de oră.

Acum aproape că se întunecase și tremuram amândoi. Pe toată suprafața tălpilor mele — cu șosetele și pantofii uzi — aveam deja bășici. Dacă nu dădeam curând de ceva, toată această excursie era doar un eșec. Uram să mă gândesc că bieții oameni răpiți și forțați să fie sclavi de către trolii trebuiau să aștepte până săptămâna viitoare ca să fie salvați, dar nu puteam să fac mai mult în seara asta.

— Nu. Nicio...

O tânără a țâșnit în fața mea, traversând strada. Drăguță, cu nas cârn, obraji bronzăți, păr blond și... o coadă mică ieșindu-i de sub fustă.

PRIETENOS CU TURIȘTII

L-am înșfăcat pe Jack de braț și am pornit-o spre fată. El s-a uitat la ea, după care a ridicat din umeri.

— Asta-nseamnă că am ajuns?

— Haide! Să verificăm, să fim siguri că știm care-i casa.

Am urmărit-o pe străzi, trecând printr-o zonă cu magazine și intrând apoi într-un cartier de locuințe. Casele din cărămidă și lemn erau ordonate și bine îngrijite, străzile — luminate cald — erau curate. Jardinierile de la ferestre erau goale acum, dar îmi imaginam ce loc încântător trebuia să fie primăvara și vara, pline de flori.

Am încercat să păstrăm o distanță discretă față de tânără. Misiunea mea era să aflu unde stătea și să dau raportul. Niciun contact, de niciun fel, ceea ce-mi convenea de minune. Nici măcar nu-l luasem pe Tasey cu mine — un lucru pentru care acum îmi eram recunoscătoare, pentru că micul meu moment de înot nu i-ar fi făcut bine.

Am trecut pe lângă câțiva oameni care stăteau pe verande. Când privirile ni s-au intersectat, am zâmbit, iar ei, ezitând, au dat din cap drept răspuns. Dacă ar fi știut cine era în mijlocul lor!

O femeie cu o haină de lână roșie, drăguță, stătea lângă un stâlp de felinar, formând un număr de telefon. Și-a ridicat privirea, un pic surprinsă când mi-a întâlnit ochii, probabil pentru că părul meu încă era ud. Mi-a făcut cu ochiul, iar eu i-am făcut un mic semn cu mâna. Suedezii își merită pe deplin reputația că sunt prietenoși.

Încă un colț, și tânăra a luat-o pe niște scări și a intrat într-o casă greu de descris.

— Bingo!

Era cât pe ce să-i spun lui Jack că în sfârșit puteam să mergem când cineva din spatele meu și-a dres glasul și m-a făcut să mă întorc.

Absolut fiecare persoană pe lângă care trecuserăm cât merseserăm până aici, inclusiv femeia cu haină roșie, se afla în spatele nostru, formând un semicerc. Un semicerc clar, amenințător.

— Hmm... Jack! I-am scuturat eu de braț.

A aruncat o privire peste umăr, apoi a privit din nou casa și a scos un comunicator din buzunarul de la pantaloni.

— Ce este?

Mulțimea s-a apropiat de noi.

— Jack!

S-a întors, după care mi-a aruncat o privire enervată.

— Lasă-mă să sun întâi! Mi-e frig!

Nu putea să-i vadă. Ceea ce însemna că erau invizibili. Ceea ce însemna că erau trolii.

Trolii care știau că eu puteam să-i văd.

— Oh, biiiip, am mormăit.

Cum de uitasem de farmecele care-i faceau invizibili? Acum, că-i priveam, puteam să le văd pe fețe trăsăturile distorsionate — privirea mea stupidă trecea dincolo de invizibilitatea lor. Știau că se petrece ceva încă din clipa în care îi văzusem pe stradă. Le făcusem cu mâna trolilor.

— Hmm... noi tocmai plecam.

L-am înhățat pe Jack de braț, sperându-l de să-și scape comunicatorul, și am început să dau înapoi — intrând într-un tip deosebit de masiv, care, observam de-abia acum, avea un nas deosebit de plat. Și coadă. Eram înconjurați. Mi-a trântit o mână uriașă pe umăr. L-am mușcat de degetul mare, răsucindu-mă ca să scap de brațul lui.

— Fugi!

Am țâșnit prin mulțimea tot mai mare, dar Jack, incapabil să-i vadă, rămăsese pe loc, ca un mare nătâng. M-am oprit, în mine dându-se o luptă. Îl înconjuraseră. A urmat o licărire slabă, de parcă de pe străzile reci venise un val de căldură, iar după privirea pe care-o avea Jack, am știut că acum deveniseră vizibili și pentru el.

S-au apropiat de el, împingându-l în zid. Femeia în haină roșie se uita feroce la mine. Voiam să țip de frustrare. După toate prin câte trecusem în acea zi, acum trebuia să fac față unei hoarde de trolii furioși, ca să-l salvez pe Jack.

Jack. Stupidul, nebunul de Jack.

M-am întors, simțindu-mi picioarele grele de parc-ar fi cântărit o tonă. Jack mi-a aruncat o privire grăitoare — ce? —, iar eu am clătinat din cap. Desigur, n-aveam să-l părăsesc.

Am ajuns lângă semicerc și trolul uriaș m-a înhățat de braț, stând cu precauție departe de gura mea.

— Evie, nebuno!

— Nu puteam să nu vin după tine!

— Nu, nu trebuia!

De-abia atunci am observat mâna lui pe zid, deschizând întunericul. Jack s-a strâmbat la mine, apoi a lunecat prin zid și a dispărut, spre marea surpriză a celor mai mulți trolii.

— Nemernicule! am strigat la zidul solid.

Eu mă-ntorsesem ca să nu-l las să moară singur, iar el mă abandonase. După ce mă aruncase în râu și aproape că mă omorâse!

Dacă o să-l mai văd vreodată, o să-i fac cunoștință cu Tasey așa cum trebuie.

Trolii și-au spus ceva în șoaptă, într-o limbă guturală, care suna aspru. M-am zvârcolit, dar mâna Marelui Trol era tot acolo. După un moment, m-au tras în cea mai apropiată casă și m-au îmbrâncit pe o canapea imprimată cu flori.

Acum erau cel puțin douăzeci și-mi blocaseră orice cale de scăpare. Camera nu era chiar cum mă așteptasem eu să arate un bârlog de trolii. În loc de oase roase și gunoi, era o curățenie fără pată, tonuri calde și imprimeuri cu bun-gust. Mă întrebam unde era familia care era de fapt proprietara casei, de cât timp era prizonieră. Și dacă aveam sau nu s-o întâlnesc.

O să fiu bine, m-am gândit. Jack știa unde sunt. O să ceară. Ijutor și-o să se-ntoarcă... la fel ca atunci când dispăruse și mă lăsase închisă în Centru două zile.

O-ncurcasem!

M-am uitat cu precauție la trolii. Mulți dintre ei dădeau telefoane — de când foloseau trolii celulare? — dar alții se holbau pur și simplu la mine. Acum, că mă uitam la ei mai de-aproape, erau evidente diferențele dintre ei și oameni, nu doar că aveau coadă. Nasul mai lat și mai plat, ochi mici, aproape închiși, cei mai mulți avându-i de un cenușiu ca piatra. Cei mai mulți dintre ei aveau un

petic de păr sălbatic, nepieptănat, la fel de ciudat ca îmbrăcămintea absolut profesională. Ar fi trebuit să recunosc mai devreme privirea asta, invizibili sau nu, dar nu mai avusesem de-a face cu troli de când aveam doișpe ani.

Într-un târziu, femeia cu haină roșie și părul strâns în cozi precum aurul răsucit se afla în fața mea, cu mâinile-n șoldurile ei largi, dând din coadă dintr-o parte într-alta.

— Știm cine ești.

Engleza ei avea accent puternic, dar era clară.

Am ridicat din sprâncene. Se pare că fie și după câteva luni de absență de la AISP faima mea se răspândise.

— Atunci știți că trebuie să-mi dați drumul.

În acel moment, să merg la cacealma era singura mea opțiune, așa că m-am ridicat în picioare și am menținut contactul vizual.

A râs aspru.

— Deci poți să omori și mai mulți copii de-ai noștri?

Mi-a căzut falca, apoi am oftat epuizată.

Când vor înceta paranormalii să mă acuze de crimă?

DISTRACTIE SCRĂȘNIND DIN DINȚI

Trolii m-au privit furioși, așteptând un răspuns. Un zgomot ca un scârțâit sau un zgâriat a venit din stânga mea; nu-mi dădeam seama de unde până când am realizat că trolul uriaș de lângă mine scrășnea din dinți, fiecare mușchi de-al său, din trupul lui considerabil de musculos, fiind tensionat. Nu era de bine.

Am ridicat mâinile.

— Înainte de toate, eu nu omor copii. Și nici pe altcineva, că veni vorba. Cine credeți că sunt?

Femeia cu haină roșie și-a mijit ochii.

— Dacă nu ești creatura aia detestabilă, atunci cum de ne vezi?

— Despre ce creatură detestabilă tot vorbiți aici? am întrebat, schimbând rapid subiectul.

Nu voiam ca mulțimea asta să știe ceva despre abilitățile mele.

— Vampirul, s-a stropșit un trol bătrân de lângă ușă, cu buzele tremurându-i de furie.

— Nu sunt absolut deloc vampir.

M-am simțit foarte ușurată. Asta era ușor să dovedesc... și să rezolv.

— Dați-mi o oglindă. Sau niște apă sfințită. Am s-o beau chiar! Am gemut când cineva m-a stropit cu apă pe o parte a feței. Data viitoare, ar fi drăguț să mă preveniți cât de cât. Mi-am șters obrazul cu manșeta hainei pe care mi-o dăduse Jack și m-am uitat cum fețele din jurul meu se schimbau, trecând de la criminale la confuze.

— Și cine ești? m-a întrebat Haină-Roșie.

Nu știam dacă să mint sau nu, așa că am optat pentru o combinație.

— Sunt de la AISP.

Trolul bătrân s-a stropșit din nou la mine. Încântător, tipul ăsta.

Haină-Roșie i-a aruncat o privire, după care s-a-ntors din nou spre mine.

— Cum de poți să ne vezi?

Am ridicat din umeri.

— Am acest talent. M-am antrenat să dau de cei mai mulți paranormali.

— Și de ce sunt interesați de noi cei de la AISP?

— Vor să-i eliberați pe toți oamenii care trăiesc aici.

A clătinat din cap, apoi a făcut un gest spre ușă și a spus ceva în limba lor guturală. Cei mai mulți troli — cu excepția Huidumei-Scrășnind-din-Dinți și Bătrânului-care-se-Stropșea — au plecat. Haină-Roșie s-a așezat pe un fotoliu în fața mea, cu mâinile în poală.

— Cum te cheamă, copilă?

— Evie.

— Pe mine, Birgitta. Iar acum, că ne-am dezvăluit numele, hai să fim sincere una cu cealaltă. Acest AISP al tău nu-i vrea doar pe prețioșii oameni pe care noi, trolii criminali și răi, i-am luat.

Ațintită de privirea ei fermă, m-am simțit agitată.

— Nu știi despre ce vorbești.

Minciuna avea gust greu și acru pe limba mea. Știam totul despre relocarea forțată și despre monitorizare. Când îi ajutasem pe cei de la AISP înainte să identifice o colonie de trol, Lish procesase datele cu două săptămâni mai devreme. Nu știam precis unde-i muta pe trol, dar în mod sigur nu-i lăsa să stea în casele furate.

— Eu doar atât se presupune că trebuia să fac: să vă gădesc.

— Și ce-ai zice dacă-ți spun că nu erau deloc oameni?

Ochii mi s-au lărgit de oroare.

— Ce-ați făcut cu ei?

S-a uitat în tavan, cu un chip care era întruchiparea epuizării.

— N-au existat niciodată. Am cumpărat toate aceste case. Am trăit după regulile noastre, în lumea noastră. Iar acum Mintem mutați pentru că am făcut asta?

— Stai puțin, nu i-ați dat pe oameni afară, ca să le luați lucrurile?

Cam asta făceau trolii. Luau casele — uneori sate întregi — sechestrându-i pe oameni în subsol, ca servitori. Și erau hoți notorii: mâncare, aur, vite, chiar și bebeluși. Aveau mâini lipicioase, nu doar cozi.

— Nu trolii sunt mereu cei care-i alungă pe oameni din casele lor. Cu un secol în urmă, trăiam pe insulele de pe râu sau de dincolo de el. Aveam... neînțelegerile noastre... cu oamenii locului, dar ne țineam deoparte și eram fericiți așa. Apoi ei au făcut baraj pe râu, cu ecluze și porți, și au scufundat colonia pe care noi o construiserăm în câteva secole. Când casele noastre au intrat sub apă, unii au vrut răzbunare. Dar cei mai mulți dintre noi obosiserăm să ne tot împotrivism atacurilor fără de sfârșit ale oamenilor. Am decis să nu mai luptăm. Ne-am luat aurul și ne-am cumpărat locul în societatea omenească.

— Toate astea sunt proprietatea voastră?

Și-a ridicat bărbia cu mândrie.

— De ce crezi că a înflorit orașul ăsta după ce au fost construite ecluzele? Prin dezvoltarea comerțului cu noi. Nu avem aceleași abilități mecanice ca voi, oamenii, dar ne descurcăm aproape la toate tipurile de afaceri aici.

— Deci nu ați făcut pe nimeni să sufere.

Ei bine, bleah! Asta complica lucrurile. Cu mult mai mult. Dacă spunea adevărul — și nu avea niciun motiv să mă mintă —, atunci AISP n-avea nicio treabă cu ei. Singurul scop al AISP-ului era să-i împiedice pe paranormali să le facă rău oamenilor, iar trolii nu le făceau niciun rău. Dar nu cred că AISP vedea lucrurile în acest fel. Pentru ei, trolii erau trol.

Mi-am trecut palma peste față, obosită și înfrigurată, dorindu-mi ca lumea să fie din nou în alb și negru.

— OK. Pot să... nu știu. Haideți să ne prefacem că nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată.

Bătrânul-care-se-Stropșea a mormăit ceva către Birgitta, iar ea l-a aprobat din cap.

— Lucrezi pentru AISP. Jobul tău este să afli unde-s paranormalii, dar și să-i protejezi, nu-i așa?

— Da, presupun că poate fi interpretat și așa.

Dacă aveai impresia că a monitoriza, a deține și a controla e tot una cu a proteja, atunci AISP asta făcea.

— Atunci trebuie să ne ajuți. A declarat asta ca pe un fapt. Vezi lucruri pe care nimeni altcineva nu le vede. Vei afla că vampirii ne dau bătăi de cap.

— Eu n-am...

— Găsește un paranormal și du-l înapoi la AISP și protejează-i pe aceia dintre noi care nu fac niciun rău. Asta e jobul tău. Ochii ei cenușii îi sfredeleau pe-ai mei, conturul lor atenuându-se. Te rog... copiii noștri, micii trol din adăpostul nostru. Mai avem atât de puțini și sunt mai prețioși decât orice viață pe care ne-am construit-o aici. Ajută-ne!

Cum puteam să spun nu?

— Bine. Haideți să prindem un vampir.

Treizeci de minute mai târziu, rătăceam pe înserat pe străzi cu Huiduma-Scrâșnind-din-Dinți alături de mine. Birgitta Îmi spusese despre cum îi vânau vampirii. Trolii aveau copii doar o dată sau de două ori pe secol, iar cei mici nu învățau rum să folosească farmecele de invizibilitate decât în câteva zeci de ani, fiind astfel vulnerabili. Deja fuseseră uciși doi, iar un altul fusese grav rănit.

Toate astea mă faceau să-mi vină rău de la stomac. Aștia erau vampirii pe care-i știam. De-asta încă era nevoie ca AISP să existe pe lumea asta, indiferent de ce credea Lend.

Trolii întinseseră o capcană pentru vampiri pe care eu, neînțeleaptă, o distrusesem urmărind-o pe tânăra-trol. Acum era treaba mea să stau să-mi înghețe fundul în timp ce-l căutam pe mizerabilul hărțuitor. Nu știam totuși cum să găsesc pe cineva în asemenea circumstanțe. Respirația huidumei era așa de zgomotoasă, încât cu greu îmi mai puteam auzi până și propriii pași. Îmi afecta stilul.

— Cred că aș fi mai norocoasă dacă aș fi singură.

I-am zâmbit, ca să nu interpreteze greșit.

S-a încruntat, sprâncenele aproape acoperindu-i ochii pe jumătate închiși.

— Nu e sigur.

— Ai încredere în mine! Ne-am învățat în jurul acestei clădiri de câteva ori. Știu să mă descurc cu un vampir.

— Invizibil!

A arătat spre el însuși. Am clătinat din cap. Un vampir tot l-ar fi adulmecat, ceea ce era fără îndoială motivul pentru care nu avuseseră deloc noroc cu capcana lor.

Uitându-se neîncrezător, a ezitat, apoi s-a întors în loc și a pornit în direcția din care veniserăm. Am răsuflat ușurată. Poate că trolii din orașelul ăsta erau inofensivi, dar asta nu-i facea să intimideze mai puțin.

Cu mâinile înfundate adânc în buzunare și cu coapsele deja încălzite de când tot umblam în jeansii mei uzi, am rătăcit pe străzi, luând-o la întâmplare într-o direcție sau alta. Avem o mulțime de chestii la care să mă gândesc. Senzația lichidă ciudată care continua să curgă în mine, pe de o parte.

Felul în care adierea vântului părea să mă însoțească peste tot, ca un cățeluș rătăcit. Testul la engleză la care aveam să fiu prea obosită, a doua zi de dimineață. Ce o să-i spun lui Lend, ca să îndrept lucrurile? Cum o să găsesc drumul spre casă, când nu mai aveam comunicator? Cât de tare o să-i trag una lui Jack pentru că mă abandonase?

Problema asta din urmă parcă mă mai încălzea un pic.

Am continuat să mă gândesc că se auzeau pași care-i urmau pe ai mei, dar ori de câte ori mă întorsesem rapid înapoi, nu era nimeni acolo. Când eu însămi eram complet pierdută, o voce blândă, cu un soi de accent, s-a auzit din întunericul verandei de lângă mine.

— Cred că te afli în partea greșită a orașului.

Puteam să simt zâmbetul prin beznă.

— Nu, sunt cât se poate de sigură că sunt în partea care trebuie.

A făcut un pas în lumină, cu ochii albi strălucindu-i ca-ntotdeauna dincolo de farmece, cu colții la iveală, într-un zâmbet de plăcere. Mda, era exact unde aveam nevoie să fie. Vino-ncoa, tipule mort!

CA ÎNTR-UN FILM PROST

Continuând să zâmbească, vampirul a clătinat din cap.

— Ar trebui să ai grijă pe unde mergi prin oraș, Liebchen². Monștrii au fețe umane.

Am chicotit zgomotos.

— Nu mai spune!

Asta era prima dată de când aveam opt ani când în fața mea se afla un vampir și nu eram în

² Iubito (în germană în original)

siguranță sau nu-l aveam pe Tasey cu mine. Totuși, n-aveam să dau înapoi. Chiar mă descurcam cu un singur vampir.

Părul îi era întunecat și ondulat, mai lung decât îl purtau cei mai mulți vampiri, ceea ce îi dădea un aer aproape de artist. Ei bine, mai puțin corpul cadaveric care-i tremura pe sub farmece. Și-a băgat mâinile în buzunare și a ridicat din umeri.

— În lumea asta sunt lucruri pe care este mai bine să nu le știi. Du-te acasă și lasă-i nopții misterele!

— Uau, cam melodramatic! Voi, vampirii, vă luați întotdeauna atât de în serios! Ochii i-au ieșit din orbite de surprindere. Mda, știu că ești o creatură a nopții. Aducătoare de moarte, care sugi sânge, care ai nevoie de niște bronz și așa mai departe. Și, destul de ciudat, tot nu sunt impresionată!

Și-a mijit ochii.

— De unde știi ce sunt, copilă?

Ce-i cu paranormalii de-mi spun „copilă”? Fac șaptesprezece ani în decembrie. Ce-ar fi dacă mi-ar spune un drăguț „domnișoară” sau ceva de genul ăsta?

— Știu pentru că ăsta e jobul meu. Tot jobul meu este și să-ți spun că toată această vânătoare de trolci pe care o faci tu s-a terminat.

Și-a dat capul pe spate și a râs. M-am simțit de parcă eram într-un film prost cu vampiri. Încheind în sfârșit micul spectacol de confidențe sinistre, m-a privit fix.

— O să mă duci înapoi la trolci!

Trucurile minții vampirești depind de farmece, iar mie, cu simpatica mea abilitate de a vedea fix ochii lui albi și cadaverici, ăsta mi se părea chiar prost. N-am lăsat să se citească nimic pe chipul meu și am încuviințat încet din cap.

— Da. Trolcii. Înapoi. Cu mine. Nu pot forma. Propoziții întregi. Am clătinat din cap: Mda, așa că n-o să se-ntâmple asta.

M-a măsurat din creștet până-n tălpi, enervat și neștiind care să-i fie următoarea mutare.

— Eu nu omor oameni.

— Nici eu! Vezi? Avem deja ceva în comun.

— Atunci presupun că putem pleca fiecare pe drumul său.

Mi-am pus mâinile în șolduri.

— Nu, nu putem. N-am de gând să te las să mai omori vreun copil de trol.

A oftat.

— Atunci, mi-e teamă că nu o să mai avem nimic în comun.

Făcând să-i strălucească colții, s-a întins înainte. Mi-am luat avânt și i-am tras una drept în față.

— Au! am zbierat noi la unison în timp ce el s-a apucat de nas, iar eu mi-am scuturat biata, biata mână.

De ce nu mi-a spus nimeni niciodată că, dacă-i tragi unuia un pumn în moacă, te doare mâna?

— M-ai lovit!

— Aveai de gând să mă muști!

Ne-am uitat unul la altul, intensitatea privirii lui fiind oarecum estompată de faptul că încă-și ținea mâna la nas.

— Și-acum? a întrebat el, vocea-i stridentă sunând înfundat.

— Încă nu m-am gândit până-ntr-acolo.

N-aveam să-l las să plece, dar nici nu aveam o armă, și nici înclinații să-lucid. După un alt minut de tensiune, s-a ghemuit lângă stâlp. Cu un oftat adânc, m-am așezat lângă el, încolăcindu-mi genunchii cu brațele, într-o patetică încercare de a mă apăra de frig. Parcă bășicile de pe tălpi se cuplaseră formând mici familii de bășici. Seara era ratată.

M-am întors către vampir.

— Nu muști oameni, nu-i așa?

S-a lăsat pe spate, uitându-se fix în noapte.

— De mult n-am mai făcut-o.

— De ce?

Știam o mulțime de vampiri care, la fel ca Arianna, nu beau sânge de om — dar nu beau nici

sânge de trol. Era prima dată când auzeam de paranormali luați în vizor de cei ce sugau sânge.

— Pentru că, Liebchen, mi-aduc aminte cum era să-mi bată inima, să am puls. Mi-aduc aminte cum era să nu fiu un monstru. Sunt mulțumit când văd că oamenii stau în jurul meu, crescând, îmbătrânind, schimbându-se în feluri în care mie nu o să mi se întâmple.

— E destul de corect, dar dacă tot ești așa un pacifist, de ce-i omori pe copiii trolilor?

S-a întors spre mine, tristețea pe care o afișase vorbind despre umanitate fiind înlocuită de o mânie aproape palpabilă.

— Pentru că sunt etern, iar sângele mă cheamă. Mă cheamă oriunde merg, implorându-mă să-l iau cu mine, paralizându-mă de sete. Ce m-a făcut să fiu așa? Ce altceva în lume este de neatins de către timp? Aceste creaturi și altele ca ele. Dacă sunt un monstru, o să-mi joc rolul. Dar jur pe semenii mei monștri că într-o zi o să aflu cum au corupt viața umană ca să facă vampiri și am să-i omor pe toți.

M-am cutremurat, iar asta nu avea nimic de-a face cu hainele mele ude. Când Viv fusese la petrecere, cel puțin ea se gândise să-i ajute pe paranormali eliberându-i. Acest vampir... pur și simplu era plin de ură. Am rezistat tentației imperioase de a mă pune la adăpost departe de el.

— Ce te face să hotărăști asta? N-au ales copiii de troluri să fie aici. Nu e sub controlul lor, cum e în cazul tău, hm, ce schimbări să facă. Îți pedepsești pentru că sunt ceea ce sunt. Ce sens are asta?

Un zâmbet mai rece decât noaptea neagră i s-a întins pe față.

— Am avut la dispoziție patru sute de ani ca să mă gândesc la asta. Ești tare dulce, dar când ești un monstru atât de mult timp, „sensul” nu mai contează deloc.

M-am agitat; fundul aproape că-mi amorțise pe treptele de ciment. Ce căutam eu aici? Comunicatorul încă era în haina mea udă, pe care o abandonasem în mod stupid pe malul râului. Poate că reușeam să-i trag una și să-l las fără cunoștință, după care să-l caut pe Huiduma-Scrâșnind-din-Dinți și pe ceilalți troluri. Însă probabil că ei l-ar fi omorât. Și, într-un fel, nu merita asta? Dar să gândesc așa nu mă facea la fel de rea ca el?

— Ar fi trebuit să rămân acasă și să învăț, am mormăit.

A chicotit încet.

— Într-adevăr. Se pare că suntem într-un impas. Eu n-o să mă opresc, iar tu ești hotărâtă să mă oprești, nu?

Am ridicat din umeri.

— Țasta e jobul meu. Într-un fel.

— Atunci am să-ți spun un secret.

— Care?

S-a aplecat spre mine.

— Nu miroși chiar ca un om.

Mi-era de-ajuns. Vampirul mersese prea departe. Cât de greu era să bați un cadavru lipsit de simțire? M-am ridicat în picioare și mi-am strâns pumnii.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

S-a ridicat și el, cu un zâmbet crud care-i desfigura rămășițele putrede și stafidite ale chipului său adevărat.

— Ceva ce nu știi? Foarte bine. Am descoperit că sângele paranormalilor aduce beneficii celui uman.

Înainte ca eu să apuc să mă mișc, s-a întins spre mine și m-a înșfacat de încheietura mâinii. Am încercat să mă smucesc înapoi, dar nu mă puteam smulge din strânsoarea lui de departe mult mai puternică decât mine.

Oh, biiiiip!

ÎMI PLACE VIAȚA DE NOAPTE

M-am tras din nou din strânsoarea vampirului; nici nu s-a clintit. Nu era adevărat! Nu putea să fie adevărat! Vampirii nu erau puternici.

Văzându-mi panica tot mai intensă, a zâmbit. Aș fi vrut să-i trag una în dinții putrezi, mi-era așa de scârbă de zâmbetul lui!

— Nu te așteptai la asta? Te-am avertizat!

I-am tras un pumn sălbatic cu mâna stângă, dar de-abia i-am atins obrazul. M-a împins înainte și m-a prins pe picior greșit, pe scările verandei. Am căzut rău pe spate, lovindu-mă cu noada de colțul bont al unei trepte, scoțând un țipăt de durere. Mi-a pus mâna la gură. Mâna lui care, atât de aproape de ochii mei, mă facea să amețesc, incapabilă să mă concentrez la farmecele lui sau la corpul adevărat. Pielea netedă, pielea moartă, pielea netedă, pielea moartă — am înghițit în sec de greață.

— Șșș... acum, nu vrem să atragem atenția nimănui. O s-o fac rapid, micul meu monstru.

Mi-a înclinat capul într-o parte, expunându-mi gâtul.

Țipând de frustrare, l-am mușcat cât de tare am putut de degete. S-a smucit înapoi, iar eu am inspirat adânc, sufocată de gândul că pusesem gura pe el. M-am ghemuit într-o parte și m-am clătinat încercând să scap de el. De îndată ce mi-am recăpătat echilibrul, am luat-o la fugă, gâfâind. Am luat-o la goană pe stradă, am dat colțul după ce m-am uitat în spatele meu și aproape că era să intru în zid. Înjurând, m-am întors... dar prea târziu. El deja îmi blocase calea, uitându-se la mine pieziș, încrezător.

— Nu vrei să faci asta, i-am spus, ridicând mâinile.

— Chiar trebuie s-o fac!

— Nu! Eu...

Aerul rece a pulsă în mine, iar furnicăturile din mâini au devenit mai intense. Simțeam aerul rotindu-se în jurul meu în mici vârtejuri, conectându-mă cu el într-un alt mod. Deodată, mi-am simțit mai ușor corpul care altfel mă duruse și era epuizat, insubstanțial, dar puternic. Și am reușit să simt sufletul vampirului în fața mea. Chemându-mă. Ba chiar puteam să-l văd — o lumină slabă în jurul inimii.

Am închis ochii, luptându-mă cu nevoia imperioasă de a micșora distanța dintre noi.

— Te rog, am șoptit. Nu vreau să-ți fac rău.

A răs.

— Aiurezi, Liebchen?

Am deschis ochii brusc. Ceva din expresia lui s-a schimbat când mi-a văzut privirea, rânjetul lui de prădător fiind înlocuit de spaimă. Mi-am strâns pumnii. Nu din nou! Nu dacă nu trebuia s-o fac! Ca să mă trag înapoi am avut nevoie de toată puterea mea, iar vocea mi-a devenit gravă și tulburată.

— Ar trebui să fugi.

Speram să n-o facă.

S-a încruntat, apoi s-a dat încet înapoi pe alee, fără să-și ia de la mine ochii morți și albi. Când a ajuns în stradă, o bătă de baseball s-a legănat în aerul nopții și l-a trăsnet drept în cap.

Șocată de dorința mea oribilă, m-am dumirit. Jack rânjea, agitând bâta.

— Surprinsă de jocul rapid?

Privirea mi s-a ndreptat spre vampirul căzut la pământ. Acum era inofensiv. Absolut inofensiv. Ceea ce însemna că nu mai exista nicio scuză să-l golesc. Am inspirat tremurând și am încercat să mă limpezesc și să mă concentrez la Jack.

Jack!

— Unde-ai fost, netrebnicule mizerabil?

A ridicat din sprânceană, prefacându-se jignit.

— Asta primesc drept mulțumire?

— Dă bâta aia încoace și-o să-ți arăt eu cât îți sunt de recunoscătoare, lașule!

— Hei... oh, să nu ne pripim! Cu ce ne-ar fi fost mai bine dacă aș fi rămas și eu, să fim prinși amândoi? În plus, m-am întors. La fix, după cum vezi.

A zâmbit, dar ceva în ochii lui arăta intens, acuzator, aproape de parc-ar fi știut ce urma să... nu,

ce eram nevoită să fac.

— Dar ai avut totul sub control, nu?

I-am smuls bâta din mâini.

— Măcar ai ceva folositor? Dispozitive de urmărire? Un comunicator disponibil?

A făcut un spectacol elaborat din a căuta în buzunarele tricoului strâmt, cu mâneci lungi, apoi a ridicat din umeri.

— Sunt toate în haină.

M-am uitat în jos la haina lui Jack, de lână, simplă. Haina pe care o purtasem în tot acest timp. Mi-am strecurat mâna înăuntru și, desigur, într-un buzunar ascuns, la piept, erau un comunicator plat și un dispozitiv de urmărire.

Ar fi trebuit să-mi închipui!

— „Fii pregătit!”, asta e motto-ul meu. Mi-a zâmbit cu satisfacție. Asta, și „Dormi de câte ori ai ocazia!” Ah, și „Dacă tot n-ai observat că a dispărut, cu ce strică să-l iau eu?”

— Sună! i-am spus, incredibil de obosită și dorindu-mi să fiu cât mai departe de acest vampir.

I-am aruncat comunicatorul lui Jack și m-am aplecat, degetele tremurându-mi în timp ce-i puneam dispozitivul de urmărire. Nu voiam să mă uit la inima vampirului. Nu voiam să-l ating. Mi-am pus degetul mare pe dispozitiv, ca să-l activez, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Se pare că nu au încredere în tine când e vorba de dispozitive de urmărire. Mă întreb de ce?

Jack s-a aplecat să rezolve el.

Poate că neîncrederea lor avea vreo legătură cu faptul că îl eliberasem pe Lend? Sau cu faptul că eram responsabilă de eliberarea aproape a tuturor vârcolacilor peste care dădusem? Nici eu nu aș fi avut încredere în cineva ca mine, poate. Am făcut câțiva pași înapoi și m-am sprijinit de perete, uitându-mă în sus la cerul întunecat, înnorat, făcând tot ce puteam ca să-mi abat gândurile de la vampir.

Jack s-a ridicat.

— Sunt pe drum! A aruncat leneș comunicatorul în aer și l-a prins la spate. Unde-s trolii?

Ah, la naiba! Trolii. Ce-o să mai mint ca să ies din asta? N-aveam de gând să-i dau în vileag la AISP. Din partea mea, meritau să trăiască aici. Această creatură dezgustătoare care era la pământ, în fața mea, era singura amenințare care trebuia eliminată.

Am deschis gura să inventez o poveste când în perete s-a deschis o ușă în fața noastră și doi bărbați în tricouri pe gât negre au pășit prin ea, iar silfii care-i escortau au rămas anonim în întuneric. S-au uitat în ambele direcții înainte de a înainta, după care au îngenuncheat lângă cadavru.

Unul mi s-a adresat mie, ochii săi galbeni ca de lup strălucind în spatele unora căprui. Brrr! Am presupus că cei de la AISP nu-și pierduseră chiar toți vârcolacii.

— Trolii?

M-am strâmbat ca și cum aș fi regretat.

— Au dispărut de mult timp. Îl urmăreau pe vampir, un fel de răzbunare sângeroasă. Chestii tribale. Dar când aflaseră că eram de partea AISP-ului, preferaseră să fugă decât să fie prinși. Tocmai îi urmăream când am dat de vampir.

— Nu au o bază aici? N-au fost capturați deloc oameni?

— Nu. Erau doar în trecere. M-au dus într-un depozit pustiu, unde campaseră. Nici urmă de oameni.

Am simțit ochii lui Jack asupra mea și, deliberat, am evitat să mă uit la el. Aveam să livrez această minciună. Singurul care putea să mă contrazică era vampirul. Poate că trebuia să-l golesc... Dar, nu. Raquel mă va crede pe mine, nu pe el.

Vârcolacul a încuviințat din cap, apoi l-a ajutat pe partenerul lui să târască vampirul de subsuori.

— Fiți atenți! E foarte puternic. Aș zice chiar mai puternic decât voi.

Vârcolacii m-au privit neîncrezători.

— Nu, serios! A omorât... M-am oprit, stomacul făcându-mi-se ghem, dându-mi seama ce-ar fi însemnat să răspândesc informația asta. Mai bine vorbesc cu Raquel. Asigurați-vă că n-o să se trezească până nu-l duceți la Containerul de siguranță. Un dispozitiv de urmărire nu prea are ce face

în cazul lui.

Au încuviințat din cap, pe jumătate cărându-l, pe jumătate târându-l prin ușă. Am văzut-o cu coada ochiului pe silfidă, dar nu am recunoscut-o. Cu atât mai bine.

Oftând, m-am lăsat alunecând lângă perete și m-am așezat pe jos, înfiorându-mă în timp ce durerea îmi săgeta șalele, radiind dinspre noadă. Câteva mișcări dureroase, și am stat apoi confortabil, un fel de n-o-să-mor-acum-dar-poate-mai-târziu. Am prins cu coada ochiului o mișcare la capătul străzii. Birgitta, invizibilă pentru ochii oricui altcuiva, a dat din cap spre mine, după care a dispărut înapoi în întuneric. Măcar făcusem ceva corect astăzi. Poate. Probabil.

— Deci. Jack s-a așezat lângă mine. Un spirit al apei, trol și un super vampir, toți într-o singură noapte. M-am răzgândit — chiar că știi să te distrezi.

Aproape gata să plâng, mi-am înclinat capul lăsându-l pe umărul lui.

— N-ai idee.

Nu pricepeam dorința — nevoia — de a mi-l scoate pe vampir din cap. Stomacul meu gol se zvârcolea de vinovăție. Dar nu făcusem nimic. De altfel, n-aș fi făcut-o nici dacă n-ar fi apărut Jack să-mi salveze ziua. Degetele mă furnicau, în dezacord cu mine, și mi-am strâns palmele pumn. Nu!

Am tăcut pentru o vreme, Jack tensionat sub capul meu, inconfortabil dar suficient de drăguț cât să nu se miște. În momentul acela, mă simțeam ciudat de apropiată de el, de parcă doar noi doi eram sănătoși în lumea asta care era un vârtej de nebunie și crime. Simțeam manipulările din lume amenințându-mă să mă absoarbă și pe mine, așa că mă prindeam de orice ancoră. Chiar dacă era un coșmar blond.

Am ridicat capul și m-am uitat la el.

— Cum m-ai găsit?

— Pur și simplu, norocul. Răspunsul fusese calm, dar parcă-l aruncase un pic prea ușor. Mi-am mijit ochii, dar el a continuat: De ce ai mințit în legătură cu trolii?

— N-am mințit. Stăteam acolo și ne uitam unul la altul, doi mincinoși înduioșători, până când n-am mai putut să rabd: Jack!

— Hm?

— Mulțumesc. Vocea-mi era un pic tremurătoare. Dacă n-ai fi apărut tu...

— Dacă n-aș fi apărut eu, ai fi fost bine. Nu-i nevoie să fii sentimentală cu mine după ce am hotărât că probabil te distrezi decent, la urma urmei. Acum, se întâmplă să porți cea mai frumoasă haină a mea. Mi-ar plăcea foarte mult s-o primesc înapoi, așa că hai să te duc acasă, bine?

Nu puteam să mă împotrivesc.

SINCER, UN MINCINOS!

Raquel s-a încruntat la mine pe deasupra ceștii de cafea neagră.

— Doar uitându-mă la băutura ta și mă doare măseaua.

— Noroc că AISP-ul are dentiști excelenți.

Am zâmbit și am luat o acadea ca să amestec în ciocolata mea fierbinte dublă, cu frișcă. Cafeneaua era mică, cu pereți de un galben cald și scaune moi în colțurile slab luminate, iar clienții dispersați erau aplecați deasupra laptopurilor la care scriau — energizați de cafeină — lucrări de un geniu îndoielnic. Alesesem acest loc pentru că aduna laolaltă aromele Crăciunului, ridicol de devreme (în ciuda diverșilor păianjeni și lilieci agățați în onoarea Halloween-ului), și pentru că era la treizeci de minute cu autobuzul în afara orașului meu, așa că erau șanse slabe să dau de cineva cunoscut. Mă îndoiam că vreunul dintre amicii mei vâcolaci sau vampiri ar fi recunoscut-o pe Raquel, dar preferam să evit să aflu dacă era așa.

— E drăguț aici.

A șters din nou o pată de pe masă și s-a uitat la cuplul care se săruta în colțul opus nouă. Cel puțin, fusese de acord să ne întâlnim aici. În cea mai mare parte deoarece refuzasem categoric să mă întorc la Centru să raportez ce făcusem în misiune.

Ei bine, să mint aproape despre tot, dacă vreți să spun cum era practic. Trecusem deja de

povestea cu trolii. Am rezistat nevoii stringente de a întreba dacă vampirul spusese ceva despre ei. Dacă spunea și eram prinsă, aș fi aflat. Uram să am secrete față de Raquel, dar unele lucruri necesitau asta. Jack pomenise de faptul că fusese cât pe ce să mă înec, așa că eu i-am livrat câteva chestii ne semnificative despre spiritul apei, că nu mă omorâse întrucât curenții ne despărțiseră și reușisem să ies din apă. Nu aveam motive să o fac să se îngrijoreze mai tare. Uber-vampirul constituia o informație excesivă pentru o singură vizită.

M-am cutremurat aducându-mi aminte cum mă-nșfacase de încheietură și ce voisem să-i fac.

— Nu-l lași afară din Compartimentul de siguranță, nu?

— Bineînțeles că nu. E încă extrem de instabil, chiar și pentru cea mai simplă sarcină. Dar ai avut dreptate să nu mai spui nimănui altcuiva de ce este așa de puternic. E o deviație a dezvoltării sale. N-am mai întâlnit niciodată un vampir care să aibă drept țintă paranormali, iar faptul că asta îl ajută să domine slăbiciunea naturală a vampirilor — ei bine, e mult mai recomandabil să ținem strict secret.

A oftat parcă spunând: Lucrurile nu-s niciodată simple.

— Bun. Guy e un psihopat, chiar și pentru standardele vampirești. Iar asta spune ceva.

M-am rezemat de scaun, încercând să găsesc o poziție să nu simt durerea din noadă. Trebuia să găsesc o soluție să ascund asta de Lend când va veni diseară.

Nu. De-acum, fără ascunzișuri.

— Hei, ce zici de spiritele naturii? Crezi cumva că poate vampirul...

Am simțit că mi-e cam rău, făcându-mi griji să nu repet activitatea lui Viv. Nu credeam să pot face față la mai mulți paranormali morți decât îmi imaginasem.

Raquel a clătinat din cap.

— Nu, nu cred că are nicio legătură. N-au mai fost morți sau cadavre. Aproape fiecare spirit al naturii pe care l-am identificat și cu care am avut contact a dispărut, dar spiritele naturii sunt oricum neobișnuite... Înțelegeți tu. Trebuie doar să știm de ei câteva decade de-acum înainte, dar din câte ne dăm seama asta e un comportament obișnuit.

Am încuviințat ușurată. De-acum, fără violență. Trebuia să-i spun lui Lend, să mă asigur că știa că nu doar mama lui dispăruse. Desigur, nu eram sigură că dacă asta făcea ca lucrurile să sune mai bine sau mai rău.

Raquel a sorbit din băutura ei.

— Dar e păcat de trolii, totuși.

Mi-am băut cu poftă ciocolata caldă, frigându-mi limba.

— Mda. Păcat! Totuși, am adus un paranormal periculos, or asta e întotdeauna un scop al nostru, nu?

— Desigur, și ai făcut foarte bine. Îmi pare rău că n-a fost o misiune ușoară cum îți promisesem.

— Mda, ei bine, să-i dai lui Jack un GPS sau ceva de genul asta. E cu o treaptă mai sus de silfi, dar doar pentru orice eventualitate. Cel puțin, ei nu m-au aruncat niciodată direct într-un râu. Să nu-mi dai misiuni în apropierea apei, OK? Mă cutremur să mă gândesc oare unde ar putea să mă mai arunce Jack.

— Data viitoare lasă-I pe el să pășească primul.

Am râs, dând din cap.

— Bună idee.

Spre surprinderea mea, Raquel m-a întrebat de școală și mi s-a părut suprarrealist și în același timp perfect firesc să discut cu ea despre marele meu eseu intitulat Dracula, despre testul la engleză la care nu mersesem pentru dormisem de dimineață, după aventura cu trolii, despre văicărelile mele legate de domnișoara Lynn. Mi-am adus aminte rapid de toate momentele în care obișnuiam să mă prefac că Raquel era mama mea, visând cu ochii deschiși să facem ce faceam azi.

Era drăguț.

— Și cum e cu Lend?

M-am uitat în jos, la ciocolata mea care se tot împuțina.

— Nu așa de grozav. Eu, ăăă... nu i-am spus că lucrez iar cu tine.

A ridicat din sprâncene.

— Și a aflat.

— Mda. Ți dai seama că n-a trecut peste asta prea ușor.

A dat înțelegătoare din cap și mi-a luat mâna în palmele ei.

— Lend și cu mine nu am început cu dreptul, clar — doar Raquel putea să folosească expresia „pe picior greșit” amintindu-și de Lend lovind-o și apoi de noi închizându-l pe Lend într-o celulă de la AISP și interogându-l —, dar a fost întotdeauna bun cu tine și nu am nicio îndoială că voi doi veți reuși să vă descurcați cu asta.

— Mulțumesc. Eu...

Dar comunicatorul a făcut bip scoțându-ne din mica noastră retragere din normalitate. A citit mesajul și a oftat sugerând că ziua nu are suficiente ore, apoi s-a uitat la mine ca să se scuze. Am fluturat din mână.

— Nu-ți face griji. Du-te și salvează lumea. Eu rămân să termin asta, să-mi fac rost de-o carie.

S-a oprit.

— Chiar îmi pare rău, Evie. Uneori îmi fac griji că, aducându-te înapoi, am greșit. Poate că este egoism din partea mea. Dar nu pot să-ți spun cât de mult apreciez. A zâmbit, bătându-mă ușor pe braț. Ținem legătura!

— Știu.

— Anunță-mă dacă ai nevoie de ajutor la eseu. Și dacă pot să te ajut cu ceva legat de Lend.

Când a plecat, m-am simțit mai încălzită pe dinăuntru, și nu doar datorită ciocolatei. În ciuda faptului că ultima misiune fusese un dezastru, lucrurile mergeau. Iar s-o am pe Raquel înapoi în viața mea însemna pentru mine mai mult decât mi-aș fi imaginat vreodată. Asta merita câteva experiențe aproape mortale în Suedia, nu? Lend o să înțeleagă. O să-l fac eu să înțeleagă.

O călătorie cu autobuzul și, trei ore mai târziu, eram epuizată după ce mă gândisem cum să fac asta. Lend nu-mi spusese un moment anume la care se va întoarce, așa că am stat întinsă pe canapea cu telefonul lângă mine, schimbându-mi poziția până când am găsit una în care să nu mă doară noada.

Aventurile din noaptea precedentă mă implicaseră fără să vreau și am căzut într-un somn agitat. O mână blândă, care mi-a dat părul la o parte de pe față, m-a trezit. Lend s-a ghemuit pe podea, cu ochii la nivelul ochilor mei.

— Salut, a zis cu voce tândră.

— Salut, am sărit eu iute — prea repede — și am gemut de șocul durerii.

— Ce s-a-ntâmpnat?

— Nim..., dar m-am oprit. M-am lovit destul de tare la noadă azi-noapte.

— Cum?

— Am căzut pe o scară.

— Unde?

— În Suedia.

Pe față i-a apărut îngrijorarea; s-a lăsat pe călcâie.

— Oh! Și ce căutai în Suedia de-ai căzut pe scară?

— Mă luptam cu un vampir.

Chipul i-a încremenit.

— Deci ești absolut în siguranță dacă lucrezi iar cu AISP. Grozav! Data viitoare o să vii cu oasele rupte? Vezi? Exact despre asta vorbeam. AISP-ul te-a prins iar în ghearele sale; iar tu m-ai mințit, mi-ai ascuns diverse lucruri și deja ai fost blocată la Centru și ai fost rănită. De ce te luptai cu un vampir?

Am clătinat din cap.

— Nu se presupune că trebuia să am de-a face cu un vampir, trebuia să...

— Nu! Niciodată nu e ceea ce se presupune că trebuie să fie. Nu-mi vine să cred că Raquel te-a atras să te întorci să le faci treburile mizerabile.

Și, deodată, am trecut de la nevoia disperată de a explica la agasare cumplită.

— N-ai idee despre ce vorbești. Crezi că dacă vampirii de pe-aici se comportă drăguț, așa fac peste tot? Cât bine înseamnă micul experiment pe care-l face David ca să-i protejeze pe oameni de

paranormalii care nu vor să-și descopere propria lor natură bună? Unii dintre ei sunt monștri, Lend. Știi bine! Da, AISP e groaznică uneori, dar cel puțin cei de-acolo fac ceva! Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să stau în orașelul ăsta și să servesc clătite, dar știi ceva? Tu nu ești singurul care vrea să-i ajute pe paranormali! Poate că eu nu o fac în același fel în care o faci tu, dar să nu îndrăznești să mă acuzi că fac munca mizerabilă a AISP-ului. Vampirul tău prețios? Stătea la pândă și-i omora pe copiii trolilor! Iar dacă nu eram eu, cine știe câți mai omora?

— Copiii trolilor?

M-am încruntat.

— Mda, am fost în Suedia să dau de urma unei colonii de troli.

— Și ai dat de ea?

— Sigur că am dat de ea. Deoarece cu asta mă ocup și-s bună în domeniul ăsta. Trolii mi-au cerut ajutorul și, pentru că ei nu deranjau pe nimeni, i-am protejat de lucrul care le făcea rău. Și, înainte să mă întrebi, nu, nu i-am deconspirat pe troli la AISP, dar, da, l-am predat pe vampirul psihotic. Așa că poate ei mă folosesc, dar și eu mă folosesc de ei și aș aprecia dacă nu te-ai mai purta de parc-aș fi o idioată care face ce-i spun ceilalți.

A tăcut preț de un minut, iar eu mi-am adunat forțele pentru următorul lui argument.

— Îmi pare rău.

— Eu... Stai puțin, ce-ai spus?

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Nu înțeleg de ce crezi că AISP e cea mai bună cale să acționezi, însă eu nu voi fi niciodată capabil să fiu imparțial în ceea ce-i privește. Nu-mi place asta și nici n-o să-mi placă; sunt prea multe modalități prin care poți fi rănită. Dar dacă tu crezi că e important, atunci pot să mă obișnuiesc cu asta. Nu ești o idioată — ești cea mai bună și mai strălucită persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Deci... suntem OK?

Speranța îmi flutura în piept, alungându-mi o parte din neliniștea care mă sfâșiase pe parcursul ultimei săptămâni.

— Promite-mi doar că nu o să mă mai minți. Urăsc faptul că AISP face încă parte din viața ta, dar pot să accept asta dacă încetezi să-mi mai ascunzi ceva. Asta mă deranjează mai mult decât orice: faptul că te simți de parcă nu ai putea să lii sinceră cu mine. Mă cunoști mai bine decât oricine altcineva — mă refer la mine cel adevărat. Vreau ca și eu să te cunosc la fel.

Am încuviințat din cap, cu lacrimi în ochi. Avea dreptate. Nu se putea ascunde de mine. Nu era corect ca eu să ascund ceva de el.

— Deci, de-acum înainte, fără minciuni?

Am înghițit în sec cu greu. Ești nemuritor, Lend.

— Fără minciuni! am mințit eu.

A oftat ușurat și s-a așezat lângă mine, cuprinzându-mă cu precauție cu brațul pe după mijloc și odihnindu-și capul pe spătarul canapelei.

— Deci, hmmm... ce vrei să faci acum?

Aș fi vrut să știu.

MINCIUNI, BUZE SI LUNATICI

— Nu pot s-o fac, am șoptit, fiindu-mi rău de la stomac.

Lend și-a pus mâna peste a mea, iar cu celălalt braț m-a cuprins de mijloc. Am înclinat capul sprijinindu-mi-l de el, recunoscătoare pentru asta. Pentru noi. Lucrurile nu se întorseseră la normal, dar așa avea să se întâmple.

— Sigur că poți.

Mi-a împins degetul în jos, pe tasta „Enter” și, pur și simplu, mi-am depus candidatura la singura școală la care îmi doream să merg.

— O să vomit.

— N cazul ăsta, te rog să folosești baia, pentru că vreau să dorm aici la noapte.

A râs, sărutându-mă ușor pe gât.

M-am prăbușit înapoi pe patul lui, șifonând cuvertura albastră, familiară. Să fim împreună acasă la tatăl lui mi se părea că eram ca în vremurile vechi, când o terminaserăm prima dată cu Centrul, iar eu venisem să locuiesc aici.

— Ar fi trebuit să mai citesc o dată eseul. Și ce părere ai de testele mele? Nota de la mate ar putea fi cea mai bună. Trebuia să fie cea mai bună. Și nota mea stupidă de la engleză.

Mi-am acoperit fața cu mâinile. Nu pot să respir. Poți să respiri când îți depui candidatura? E normal?

Lend s-a așezat lângă mine, greutatea lui făcând ca patul să se cufunde suficient cât să cad peste el.

— E normal. Și eu m-am simțit exact la fel. Dar dacă te ajută cu ceva, arăți mai drăguță când te temi decât am arătat eu vreodată.

Am privit printre degete.

— Și dacă nu intru?

M-a înconjurat cu brațele.

— N-ai de ce să-ți faci griji. O să intri.

— Bine. Cineva trebuie să stea cu ochii pe tine și pe nesuferita aia de driadă care este asistentă de laborator.

A râs, strângându-mă până când n-am mai putut să respir.

— De ce aș vrea vreodată o robustă nimfă a copacilor când pot s-o am pe super proaspăta Evie?

Mi-am eliberat brațele și l-am împuns în ambele părți, gâdilindu-l până când mi-a dat drumul. Și apoi, neputând să rezist guri lui care era adorabilă când râdea, l-am sărutat, lăsând ca stresul din mine să se topească pe buzele lui. Dumnezeu, băiatul ăsta chiar avea gust bun!

Tocmai când mă relaxam la o ședință de sărutări gustoase, am fost întreruși de voci ridicate venind de pe scară.

— Băieți, așteptați musafiri? l-am întrebat ridicându-mă.

Lend și-a scos degetele din părul meu.

— Pe nimeni de care să știu eu.

Vocile se-auzeau tot mai tare, certându-se în mod evident.

— Stai o secundă... e Raquel.

Grozav! Sigur că nu putea să apară decât când lucrurile între mine și Lend mergeau bine din nou. N-aveam nevoie acum de un spectacol AISP, ca să-i amintească de minciunile mele. Ne-am grăbit să coborâm în bucătărie. David era cu spatele la teighea, sprijinit de ea, având pe față un amestec straniu de furie și spaimă. Raquel era în fața lui, cu degetul îndreptat spre pieptul lui, subliniind fiecare propoziție și împungându-l emfatic de fiecare dată.

— Nu-mi vorbi mie despre încredere, David Pirello! Să nu îndrăznești să-mi vorbești mie despre încredere! Dacă știi ceva despre locul în care se află și nu mi-ai...

David și-a dres zgomotos glasul, iar Raquel s-a întors și ne-a văzut stând acolo. S-a înroșit la față de emoție, cum rar o văzusem. Era drăguță cu obraji roșii și ochii strălucitori, încruntătura mai diminua cumva din efect, dar a adoptat rapid o expresie neutră.

— Oh! David nu mi-a spus că voi doi sunteți aici.

Și-a netezit fusta de parcă astfel putea să se elibereze de emoția pe care și-o stăpâna de îndată ce intraserăm noi în cameră.

— Evie, chiar voiam să te întreb despre colegiu, cum merge căutarea?

Am zâmbit bănuitoare, convinsă că nu avea nicio legătură cu venirea ei acolo.

— Foarte bine. Pentru început, mi-am depus candidatura la Georgetown — cu cinci minute în urmă.

— Ar trebui să ai formularele completate pentru cel puțin alte trei opțiuni, ca să fii sigură.

Am rezistat nevoii de a mă uita la ea cu furie. Consilierul de la mine de la școală îmi spunea tot timpul același lucru, dar în ceea ce mă privea, nu-mi doream altceva decât Georgetown.

— Bun sfat. Mulțumesc.

— Ce faci aici? a întrebat-o Lend.

— Recent, s-au făcut niște descoperiri și voiam să știu opinia tatălui tău despre ele. Din păcate, nu a putut să mă ajute cu nimic. I-a aruncat lui David o privire furioasă. El părea mohorât. Evie, să mă ții la curent cu alegerea facultății.

Zâmbindu-mi, a trecut pe lângă noi și a ieșit pe ușa din față.

— De când folosește uși normale? a întrebat Lend.

— E politicoasă, m-am încruntat eu, simțind nevoia s-o apăr.

— De fapt, ce voia?

David a clătinat din cap.

— Mai multe spirite ale naturii și paranormali a căror localizare era cunoscută s-au strecurat din rețeaua lor. Oricum, nu ne privește pe noi. AISP creează problemele; se descurcă și singuri cu ei. Mai multă putere pentru oricine trece peste ei.

M-am foit stânjenită. Habar n-aveam de partea cui eram în acest caz concret. Probabil că de ambele. Sau de niciuna. Lend tăcea, iar eu îmi scormoneam creierul să găsesc ceva de spus ca să umplu tăcerea mai lungă decât niciodată.

Celularul mi-a sunat în buzunar. Mulțumesc lui Dumnezeu!

— E Arianna... O secundă!

Am deschis telefonul și m-am dus în camera de-alături.

— Arianna! Ce s-a întâmplat?

— Există vreun motiv pentru care un tip blond țepe în patul tău sau ar trebui să-l omor?

— Nu te obose, am mormăit. O să-l omor eu însămi.

Dacă o să am de-a face întruna cu Jack dându-mi târcoale și tulburându-mi viața...

Lend a intrat, iar eu am închis telefonul cu zgomot.

— S-a întâmplat ceva rău?

Mi-am băgat telefonul în buzunar, evitându-i cu grijă privirea. Asta nu era o misiune de-a AISP-ului. Și avuseserăm o după-amiază fericită până când apăruse Raquel. Niciun motiv să stricăm lucrurile.

Am oftat. Adevărul. O să-i spun adevărul de câte ori pot, ca să i-l ascund când nu puteam.

— Jack e la mine în apartament și o agasează pe Arianna.

Lend s-a încruntat.

— Ce e în neregulă cu el?

— N-am idee. Oricum trebuie să mă întorc, e schimbul meu.

Nu prea mai fusesem pe la restaurant în ultima vreme. Nu mai aveam nevoie de bani, dar ei încă aveau nevoie de ajutor, iar eu mă simțeam vinovată că nu eram acolo. În plus, să lucrez era o cale simplă să fiu cu ochii pe Nona. Nu mai văzusem silfi, dar asta nu însemna că nu se întâmpla nimic.

— Vrei să merg să te ajut?

I-am zâmbit, recunoscătoare că nu se supăra din cauza lui Jack. Fără îndoială că era un efort din partea lui.

— Ar trebui să alegi un film. În felul ăsta, nu va trebui să mirosim amândoi a prăjeală. Am nevoie de o întâlnire la care să mă gândesc.

— Am vrut să spun, să te ajut în privința lui Jack.

— A! Nu. E doar un pic dezechilibrat și singur.

M-a cuprins cu brațele pe după mijloc, încruntându-se.

— Nu poate să fie dezechilibrat și singur în preajma iubitei altcuiva?

— O să-i sugerez asta. Vii să mă iei la opt?

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat tandru.

— Mda. Sună-mă dacă ai vreo problemă.

Mă îndoiam că o să-l sun pe Lend, dar nu aveam nicio îndoială că, acolo unde era Jack, aveau să urmeze și problemele.

STILURI DE VIATĂ ALTERNATIVE

Jack era în mijlocul unei sărituri când am năvălit în cameră. L-am înșfacat de gleznă punându-l la orizontală. A căzut cu greutate pe patul meu și s-a rostogolit pe podea.

Și a râs.

— Hai să facem asta din nou! Dar de data asta o să sar chiar mai sus.

— Nu! Nu, n-o face! Ce cauți aici?

S-a ridicat de pe podea și a dat din umeri.

— Mă plictiseam.

— Nu-mi pasă! Nu sunt babysitter-ul tău!

Ochii săi albaștri au scăpărat. Sincer, ai cui ochi scapără de-adevăratelea? Apoi fața lui s-a sifonat, cu buza de jos bosumflată. A clipit spre mine cu genele lui ridicol de lungi.

— Am crezut că suntem prieteni.

— O, las-o baltă!

— Hai! A sărit și m-a înșfacat de mână. Hai să facem ceva amuzant!

— Nu pot! Trebuie să muncesc, iar apoi am întâlnire.

— Iar tipul cu tigaia? Am crezut că v-ați despărțit.

— Nu! De ce să ne despărțim?

Jack a ridicat din umeri.

— Nu știu. Nu părea emoționat ultima dată când l-am văzut. Oricum, cam așa ceva. Voiam să verific, să mă asigur că sunteți OK. Se pare că sunteți, altminteri aș continua să spun că e plictisitor. Poate să te ia să vedeți krakenii?

— În niciun caz! Serios? Sunt reali? Dintotdeauna am vrut să... M-am oprit și am inspirat adânc. Serios! Sunt ocupată. Cu iubitul meu.

De data asta mi s-a părut că văd ceva autentic în expresia lui de dezamăgire. Grozav! Încă o persoană pe care o lăsam baltă. Totuși, știam de unde venea. Dacă tot ce putea să aleagă erau Centrul și Potecile Silfilor, ei bine, merita să aibă un prieten.

— Pot să obțin o amânare? Sunt foarte ocupată în week-enduri.

A ridicat din umeri, zâmbetul lui permanent aducându-i înapoi gropițele în obraji, în toată gloria lor.

— Oricum, probabil că ar trebui să găsești o cale să le omorâm.

Arianna și-a dres glasul cu zgomot, în pragul ușii. Trebuia să trec repede pe lângă ea, fără să-i dau explicații, și fără îndoială că trebuia s-o fac acum. Problema era care să fie explicația.

— Oh, hmmm... Arianna, el e Jack. Este... hm, ei bine, ce ți-a spus?

Ea și-a dat ochii peste cap — ochii ei conturați cu negru —, farmecele sale de un maro-ciocolatiu imitând expresia ochilor cadaverici albi-lăptos.

— A zis că venit să inspecteze paturile. Mi-am imaginat că e unul dintre vechii tăi prieteni.

— Nu, nu este... ei bine, într-un fel este. Nu e silf, e om, dar... hm...

Nu-i spusese Ariannei de noul meu aranjament cu AISP. Lend era deja suficient de supărat din cauza asta; nu voiam ca și colega mea de cameră să se supere pe mine.

— Jack. Și-a fluturat cel mai valoros rânjet și a întins mâna. Absolut uman, dar... I-a luat mâna și și-a lipit buzele de ea. S-ar putea să fiu dornic să încerc un mod de viață alternativ dacă asta înseamnă să ajung să te cunosc mai bine.

— Hm, bleah! Arianna și-a tras mâna înapoi, cu chipul dezgustat, dar cu un zâmbet în colțul gurii. Viața eternă e oricum destul de grea și fără să dau de o pacoste ca tine.

El a oftat adânc.

— Fetele sunt jalnice. Cel puțin, silfii teucid pur și simplu dacă nu te vor pe-aproape.

A pus o mână pe perete, aplecându-se și dând din picior nerăbdător.

— Unde pleci? I-am întrebat simțindu-mă vinovată pentru că nu reușeam să ies cu el.

— Să găsesc un silf să mă omoare, sigur.

Ne-a făcut cu ochiul, apoi s-a prefăcut că sare înainte exact când ușa silfică s-a deschis. Chiar și Arianna a râs în timp ce ușa se închidea în spatele lui.

- Unde l-ai găsit pe tipul ăsta?
- N-am idee. Sunt un magnet pentru nebuni, presupun.
- Înseamnă că au talentul să găsească spiritul de grup.
- Tu vorbești? Nu ai mai multe hoarde de ne-morți de condus într-o revoluție glorioasă?
- Zombi, nu ne-morți. E o distincție sensibilă. Și nu. Acum sunt în căutare de noi talente.

Revoluția glorioasă urmează mâine.

- Mult succes cu asta. Hei, vrei să ne pierdem vremea împreună? Lend e aici tot weekendul.

Ea a ridicat din umeri. Era din ce în ce mai retrasă în ultima vreme. În lipsă de o apocalipsă silfică, în mod categoric nu mai puteam s-o scot din această situație dificilă de data asta.

- Ba da. Maraton Easton Heights?

Bonusul la asta — de când Arianna nu mai dormea — era că puteam să vedem DVD-uri toată noaptea, ceea ce însemna că nu trebuia să mai fiu altfel decât Lend. Un plan excelent în carnețelul meu.

Am aprobat și am zâmbit cu entuziasm.

- Petrecere!
- Lend o să se văicărească.
- E drăguț când se văicărește.
- E ceva în neregulă cu tine, a spus ea.

Erau o mulțime de lucruri în neregulă cu mine, dar cu siguranță faptul că-l iubeam pe Lend nu era unul dintre ele.

— Oh, hei, a zis ea, arătând spre niște dosare groase de pe biroul meu. Am comandat materiale pentru încă vreo câteva școli din Columbia District.

- De ce?
- Plan de rezervă. Știi, doar în caz că...
- M-am încruntat. Parcă s-ar fi vorbit cu Raquel.
- N-am nevoie de un plan de rezervă.

Și-a dat din nou ochii peste cap.

— Nu fi fraieră! Uneori, lucrurile nu merg cum vrem noi. Întotdeauna trebuie să ai mai multe opțiuni. Ești norocoasă să le ai.

- Nu am nevoie de opțiuni. Ne vedem mai târziu.

Am închis ușa în urma mea mai tare decât era necesar.

Când am ajuns jos, m-am strecurat în bucătărie și le-am găsit pe Nona și Grnlllll stând una lângă alta, aplecate peste ceva de pe brațul Nonei. Am clipit, sigură că nu vedeam bine. Arătau de parcă i-ar fi vorbit unei șopârle gecko sau unei salamandre de un portocaliu strălucitor, ceea ce nu putea fi adevărat.

Apoi, din nou, Nona era copac. Aproape nimic din ce făcea nu era bizar. Sau totul era. Aici, cu siguranță că nu existau standarde pentru o viață normală.

- Salut, Nona!

S-a ridicat, trăgându-și brațul, protector, la spate, cu o privire încruntată. M-am încruntat și eu, întrebându-mă dacă nu trebuia să văd asta sau dacă era pur și simplu agasată de mine pentru că nu mai munceam mult.

- Azi ai nevoie de mine la mese sau la teighea?
- Nici la una, nici la alta. Mulțumesc. Poți să pleci.
- O... K!

Cu siguranță, aici era ceva în aer.

Între conversația ei șușotită cu Grnlllll și întâlnirea cu Reth, Nona mă scotea serios din sărite. Și mai era acel anumit fel în care mă privea când credea că nu sunt atentă la ea — de parcă... nu știu... pur și simplu aștepta. Ceva.

Am traversat sala de mese ca să ies și jur că toate perechile de ochi de-acolo — dintre care niciuna nu era omenească — mă urmăreau pe mine. Abținându-mă să nu mă cutremur, mi-am scos telefonul ca să-l sun pe Lend să-l scot la o plimbare. Azi nu aveam cum altfel să ies sub cerul liber.

Capul mi se îndrepta periculos către bancă. Bucata asta de plastic care imită lemnul, netedă și

plată, era îmbietoare, iar bâzâitul neted și plat al vocii profesorului de engleză, în fundal, părea să fi dat lovitură cu un remediu împotriva insomniei nedescoperit până atunci.

Nu puteam să-mi aduc aminte când fusesem ultima dată atât de plictisită. Măcar de-aș fi fost oficial acceptată la Georgetown! Apoi puteam să mă relaxez. Acum nu-mi mai puteam permite greșeli, pentru cazul în care îmi erau verificate notele.

De-asta și fusesem astăzi la maraton — în plus, ca să-mi măresc nota — în timpul prânzului, pentru domnișoara Lynn. „Maraton”³, într-adevăr, era impropriu spus. Era ca și cum ai spune „gremlin calm” sau „vrăjitoare plăcută”. Sau „istorie distractivă”. Era al treilea maraton al meu de săptămâna asta și eram sigură că sacrificam ani din și-așa scurta mea viață pentru o notă biiiiip. Și totuși, cel puțin să alergi era atât de epuizant, încât nu puteam să mă plictisesc. Spre deosebire de acum.

Mi-am înghițit un căscat. Voiam să se întâmple ceva, orice. Poate că Lend va veni și mă va salva din nou și vom putea să avem o nouă întâlnire magică și să depășim tensiunea care încă părea să se prelungească între noi în momentele de tăcere. Odihnindu-mi capul în pumn, m-am holbat la ușă.

Ce-ar fi dacă ar intra un zombi, aducând cu el duhoarea morții și a degradării? S-ar duce la Fata-Depravată-cu-Părul-Roșu-din-Echipa-de-Fotbal, care se afla chiar lângă ușă. Aș putea să înving un zombi. Rigla de pe catedra profesoarei pare să aibă o muchie ascuțită și cât de cool ar crede colegii mei de clasă că eram? Mai ales dacă-l aveam pe Tasey.

Am oftat, lăsându-mi capul pe spate și holbându-mă la tavan. N-aș fi reușit niciodată. Nicio riglă nu are muchia destul de ascuțită. Pe lângă asta, pe Tasey nu-l aduc niciodată la școală. Și chiar dacă-i salvam pe toți cei din clasă, aș fi fost probabil exmatriculată deoarece școala are toleranță zero în ceea ce privește violența.

Așa că trebuia să trăiesc fără aprecierea și admirația eterne ale colegilor mei. Era adevărat, cei mai mulți dintre ei de-abia mă observau. Aveau grupurile lor deja formate și, din moment ce erau destul de prietenoși, eu nu socializam cu nimeni din afara școlii. Pe de-o parte nu era vina mea, pentru că îmi petreceam majoritatea timpului la muncă, la restaurant, și weekendurile i le dedicam lui Lend.

Dar dacă era să fiu cinstită, cea mai mare vină o purta faptul că, deși aș fi vrut foarte mult, nu mă potriveau cu acest loc. Dramele lor se învârtteau în jurul a cine cu cine ieșea și cine ce a zis și cui și cine unde s-a dus și așa mai departe. Dramele mele se refereau mai ales la ce-uri — Ce Dumnezeu este creatura asta oribilă care e cât pe ce să-mi taie gâtul?

Sau cel puțin așa obișnuia să fie. Toată săptămâna fusesem nervoasă. Raquel nu avusese nevoie de mine pentru nimic, ceea ce mi-a lăsat prea mult timp să mă stresez pentru toate nimicurile. Nu exista niciun loc în care să pot să mă duc și în care să mă simt în siguranță și calmă. La masă erau toți paranormalii și deși Nona se purta la fel ca-ntotdeauna, mă treceau fiorii de câte ori se uita la mine. Arianna parcă era strigoiiul meu personal, întotdeauna acasă, întotdeauna infectându-mi apartamentul cu dispozițiile ei. Ce era afară mă irita prea tare — briza care mă însoțea pretutindeni, simțindu-mă nevoită să scrutez constant cerul în căutarea duhurilor aeriene și a mulțimilor de silfi. Nu aveam niciun loc în care să merg și să fie al meu.

Era așa cum îmi spusese Jack: Nu aveam casă.

Dar în momentul ăsta eram pur și simplu plictisită. Așa că poate un vampir răătăcit a venit la școală și...

O foaie de hârtie a aterizat cu zgomot pe banca mea și mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama la ce mă uitam. Testul meu. Ultimul meu test! Testul cu...

Nu, nu era corect.

M-am holbat fără să-mi vină să cred la litera elegantă de pe prima pagină. C+? C+? El nu știa cât de mult timp îmi petrecusem învățând pentru testul ăsta stupid și inutil? El nu știa că-mi petrecusem o jumătate de noapte luptându-mă cu forțele răului? El nu știa că trebuia să merg la afurisitul de Georgetown?

Aveam în fața ochilor un C+ care-și bătea joc de mine. Probabil că era un lucru bun că nu-l aveam pe Tasey în geantă, altminteri ar fi ars acea literă abominabilă chiar acolo, să dispară de pe

3 Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, fun run înseamnă ad litteram alergare distractivă

pagină. Ora s-a terminat înainte ca eu să-mi dau seama ce instrucțiuni individuale ne-a dat profesorul, iar Carlee se afla lângă banca mea.

— Un C+? Drăguț!

— „Drăguț” nu o să mă ducă la Georgetown, am mormăit, periculos de aproape de a-mi da lacrimile.

Te rog, te rog, să-mi verifice situația școlară înainte ca notele să fie trecute în catalog.

— O să intri sigur! Ești atât de deșteaptă! Nu-ți face griji.

M-a cuprins cu brațul pe după umeri în timp ce mergeam amândouă să mâncăm.

— Hai să vorbim despre lucruri mai vesele. Ce să fiu de Halloween? Nu mă pot hotărî dacă să fiu o vampiroaică sexy sau o silfidă sexy. Am o cadă întregă de gel de corp cu sclipici pentru fiecare costumație, dacă vrei să fii personajul care n-o să fiu eu.

Silfii și vampirii aveau acum sclipici?

Pe bune!

COMPLICAȚII ÎNVELITE ÎN CARMEL

Am mormăit, ținându-mă de burtă.

— Easton Heights nu ascunde niciodată asta. Comentariu dramatic al naratorului: în următorul episod, Halloween-ul se desfășoară periculos de prost. Carys consumă cantități letale de zahăr. Va supraviețui, ca să ajungă la Bal? Și, chiar și mai înspăimântător, o va mai invita cineva acum, că s-a îngreșat cu un kilogram și două sute de grame?

Arianna s-a încruntat în timp ce-mi fixa peruca.

— Nimeni nu te face să mănânci un baton întreg de Tootsie Roll. Nu te mai mișca!

Ar fi fost mai ușor să mă pregătesc dacă aș fi putut să folosesc o oglindă, dar Arianna ura oglinzile, așa că acum mă aflam pe scaun, în mijlocul sufrageriei. Nu puteam să mă plâng prea mult, deoarece nu exista niciun loc pe pământ de unde să-mi fi putut lua eu singură un costum atât de bun.

Uneori, merită să ai drept colegă de cameră o fostă-elevă-la-școala-de-modă.

— OK. A făcut un pas înapoi, admirându-și opera și dând din cap ferm. Ești gata de plecare.

Am țâșnit și mi-am verificat înfățișarea în oglinda de la baie.

— Oh, Arianna, e grozav!

Peruca mea roșie și panglica lată purpurie completa costumația — rochie purpurie, ciorapi roz și eșarfă de mătase verde. Dintotdeauna îmi plăcuse banda Scooby-Doo. Erau exact opusul meu. Ei vânau monștri care se dovedeau a fi oameni; eu puteam să văd oameni care erau de fapt monștri. Cred că afacerea lor era mai bună. Și aveau un avantaj minunat din asta.

— Merge, deci? a strigat Arianna din cealaltă cameră.

— Ești un geniu absolut! Sunt cea mai arătoasă Daphne care a existat vreodată.

— Și cea mai modestă!

M-am întors la ea. Era din nou la computer, ocupată cu jocul ei.

— Vrei să vii cu noi? am întrebat-o.

— Nu sărbătoresc Halloween-ul.

— Ei haide, e noaptea ta!

S-a uitat la mine cu o privire de moartă.

— Mulțumesc, sar peste ea.

Am ezitat, simțindu-mă vinovată. Îmi petrecusem foarte puțin timp cu ea în ultima vreme. Ba chiar adormisem vreo jumătate de oră în noaptea noastră maraton, cu o săptămână în urmă. Nu voiam să recunosc, dar stupidul iiber-vampir din Suedia adusese la suprafață tot dezgustul meu legat de vampiri și îmi era greu când mă uitam direct la Arianna. În plus, în ultimele săptămâni devenise cu adevărat retrasă și antisocială.

Ei bine, și mai retrasă, și mai antisocială, cel puțin.

Însă își dedicase timp ca să-mi facă mie acest costum minunat. Cel puțin atâta puteam să fac și

eu — s-o determin să iasă cu noi.

— Haide! O să fie distractiv. Pe lângă asta, vampirii sunt sexy anul ăsta, deci vei fi automat cool! Nu cred că vrei într-adevăr să-ți petreci Halloween-ul ascunsă în apartamentul ăsta stupid, nu?

Și-a mijit ochii.

— Exact asta vreau să fac, mulțumesc foarte mult. În plus, urăsc să te oblig să-mi suporti compania când e clar că nu-ți face plăcere. Nu vreau mila ta, Evie.

— Nu e așa deloc!

A oftat, întorcându-se la jocul ei.

— E-n regulă, oricum. Am înțeleș. Nici eu nu aș ieși cu mine.

Tocmai voiam s-o contrazic când de-afară s-a auzit un claxon. I-am pus o mână pe umăr, dar ea s-a scuturat fără ca măcar să se uite la mine. Când Arianna intra într-una din crizele ei de proastă-dispoziție, nu era chip să mai stai de vorbă cu ea. Am încercat să alung sentimentul de vinovăție în timp ce alergam pe scară și treceam prin sala de mese. Lend s-a dat jos din mașină când am ieșit — o excursie special pentru mine, în această joi.

M-am încruntat.

— Nu te-ai costumat!

A rânjit, deschizându-mi portiera.

— Sigur că m-am costumat. M-am deghizat în omul invizibil.

I-am tras un ghiont în piept.

— Leneșule!

— Hei, port un costum în fiecare oră-n care-s treaz. Tu te deghizezi doar o dată pe an, ceea ce face ca tu să fii cea leneșă. Totuși, arăți chiar sexy cu ciorapii roz, așa că treacă de la mine.

— Ce nobil din partea ta!

M-a sărutat, zăbovind pe buzele mele, și m-am umplut de căldura fericirii. Aveam să fim OK.

M-am uitat afară pe geam în timp ce mergeam spre tatăl său, emoționată să văd primele grupuri de mici colindători, îmi aminteam vag cum mergeam și eu să colind când eram mică. Una dintre fostele mele familii făcea mare caz de asta; trebuia să scobim dovleci și toate cele. Femeia care administra ultimul cămin în care stătusem considera că nu era sigur, așa că a trebuit să stăm în casă și să vedem de trei ori desenele animate cu Charlie Brown. De-atunci nu mi-au mai plăcut niciodată câinii beagle.

Raquel, desigur, considera că sărbătoarea n-avea niciun sens, cu oamenii care alergau dintr-o parte într-alta susținând a fi chiar lucrurile de care noi îi protejam. În plus, își făcuse întotdeauna griji să nu-i ofensăm pe „co-lucrători” făcând lumină în existența lor. Judecând după dispoziția Arianei, poate că Raquel se referise chiar la una ca ea.

M-am întors spre Lend.

— Ce avem pe agendă în seara asta?

— Mai întâi, scobim dovleci. Am schițat câteva modele. O să-l învingem pe tata.

Am zâmbit, nerăbdătoare să văd ce schițase. Cele mai multe dintre schițele sale din ultima vreme erau pentru ora de anatomie umană. Le preferam pe cele pe care le făcea ca să ne amuzăm.

— Grozav! Și apoi?

— Facem mere învelite în caramel și ne postăm la ușă. Singurele ființe care pot să vină acasă sunt vârcolacii locali și copiii lor, deci e întotdeauna distractivi să-i vezi.

— Oh, grozav! am spus, ca și cum vorbeam serios, dar eram dezamăgită.

Acesta era primul meu Halloween normal, de adolescentă. Mă așteptam să fie ceva un pic mai emoționant decât să le dăm bomboane puilor de vârcolaci. Carlee avea petrecere în seara asta — sărbătoarea ei anuală de Halloween — și deși nu ieșeam cu nimeni dintre cei care erau acolo, eram destul de curiosă. Singurele petreceri adevărate pe care le văzusem vreodată erau cele de la TV. Sau la Centru, dar astea erau lamentabile. Întotdeauna era stânjenitor să mă amestec printre paranormalii cărora eu însămi le pusesem dispozitive de urmărire la distanță. În plus, nimeni nu făcea un punct mai tare.

Totuși, fiind cu Lend, lucrul ăsta bătea orice altceva, iar el ura petrecerile. Era un tip căruia-i cam plăcea să stea acasă, căci trebuise să fie izolat când era mic, până când învățase să-și controleze

corpul care-și schimba forma. Și chiar dacă atunci când crescuse mare avea potențial să fie destul de popular (citește: bună, frumosule!), se simțea de parcă nimeni nu putea să-l cunoască vreodată cu adevărat.

Până am apărut eu, adică. Ceea ce mă făcea cât se poate de fericită.

Lend s-a uitat la mine și mi-a zâmbit.

— Nu te pricepi deloc să te prefaci entuziasmată! Dar nu asta e tot ce vom face.

Am ciulit imediat urechile.

— Mda?

— Ei bine, ești deja costumată pentru asta, așa că mă gândesc că putem merge la... disco-bowling.

— Disco-bowling? Serios? Există așa ceva?

A răs.

— N-am fost niciodată, dar ai pomenit de bowling acum câteva săptămâni și m-am gândit că e seara serilor și că pot merge mai departe să te încânt cu impresionantele mele lipsuri privind bowlingul. Pe de altă parte, arăți prea sexy ca să pierzi colindatul. S-a organizat un concurs de costume — iar tu ai mari șanse să câștigi.

Am răs amețită, i-am înșfăcat mâna și i-am sărutat încheieturile degetelor. Știam că mai degrabă ar fi stat acasă, dar plănuise ca în seara asta să mă facă pe mine fericită. Și voia să se dea mare la mine, ceea ce îmi gădila vanitatea mai mult decât eram dispusă să recunosc. Cel mai bun iu-bit care a e-xis-tat vre-o-da-tă!

— Facem și poze? Iar dacă mergem la bowling, trebuie să te costumezi și tu.

S-a prefăcut că oftează, dar farmecele de pe părul său au făcut să-i crească imediat o coafură afro, iar eu am suspinat de încântare. Apoi s-a transformat într-un păr mai scurt, galben-blond, cu cărare pe-o parte.

— Îmi imaginez că dacă-mi pun o lavalieră și niște pantaloni albaștri pot să fiu un Fred mediocru pentru Daphne care ești tu, nu?

Seara era perfectă.

— Astea nu sunt pentru, să zicem, preșcolari? Nu mă puteam opri din răs în timp ce Lend trăgea de bilele de pe jgheabul nostru. Întregul loc era iluminat de neoane, cu un uriaș disc aruncând reflexii scânteietoare în jur. Muzica bubuia atât de tare, încât trebuia să țipăm ca să ne auzim, dar toată lumea se distra. I-am văzut chiar și pe Kari și Donna, la câteva culoare mai încolo, cu râsetele lor ca niște lătrături, reminiscențe de la focile care erau de obicei. Mi-au făcut fericite cu mâna, ignorând coada mare de tipi care încercau să flirteze cu ele.

— Mda, bowlingul e pentru preșcolari sau pentru doi adolescenți care nu se pot opri din a arunca bilele de pe jgheaburi, de parcă viețile lor ar depinde de asta. Ceea ce, din fericire, nu este așa. Pentru că am încurca-o.

Mi-am înșfăcat bila lucitoare roz aprins (pe care mă gândeam serios s-o cumpăr) și am imitat aruncarea perfectă pe care o utiliza un tip de lângă noi. În loc să arunc drept în jos pe pistă ca să lovesc popicele, bila mea a zburat inexplicabil înapoi, spre Lend.

— O, acum devenim periculoși.

Lend mi-a adus bila înapoi și, îmbrățișându-mă, am aruncat-o împreună. După ce a lovit ambele margini ale pistei, a doborât trei popice.

Am țopăit strigând.

— Asta pare c-a fost un fel de lovitură, nu?

— Mie mi s-a părut destul de bună.

Pentru următoarea rundă, Lend s-a ghemuit și a aruncat bila cu amândouă mâinile, ținând-o între picioare — nimerind chiar pe pista tipului cu tunsoare mohawk. El nu era chiar așa de amuzat ca noi, dar Lend a rânjit și și-a cerut scuze cu cel mai deplin farmec al lui.

— Noroc că arătăm bine, am spus în timp ce Lend se așeza pe scaunul de plastic portocaliu de lângă mine. Nu prea mai avem ce face pentru noi, ca jucători de bowling.

— Deci, crezi că blondul arată bine?

Mi-am trecut degetele prin părul lui ridicol.

— Sigur, sigur nu. Îmi place de tine înalt, brunet și bine făcut. Ei bine, preferatul meu este înalt, invizibil și bine făcut, ilar liniștit.

Un crainic a oprit muzica disco dată tare, ca să anunțe începerea concursului de costume. Lend m-a tras în sus și am pornit într-acolo, când am simțit că geanta îmi vibrează. Telefonul! L-am scos și am fost surprinsă să văd pe ecran numele Carlee. Oh, la naiba, uitasem oare să-i spun că nu mergeam la petrecerea ei?

— Carlee! Ce s-a întâmplat? Scuze că n-am reușit să vin, am țipat eu peste zgomot, trăgându-l pe Lend pe ușile duble de la intrarea într-un mic loc liniștit.

Nu voiam ca ea să creadă că o lăsasem baltă. Deși așa era.

— Evie! Ewwwie! îmi lungea numele, iar din spatele ei puteam să aud sporovăiala unor voci parcă prea multe, de hiper adolescenți. Draga mea, ai făcut asta pentru mine! îți sunt datoare!

— Ce?

— Prietenul tău. I-ai spus de petrecere, șmecheră mică și neastâmpărată ce ești!

— Care prieten?

— Jack, desigur!

HALLOWEEN AL NAIBII DE FERICIT!

Mi-am băgat un deget în ureche ca să aud mai bine ce mi se spunea la telefon, întorcându-mă într-o parte și îndepărtându-mă de Lend.

— Stai puțin! Poftim? Cine e?

Carlee nu putea să spună ceea ce credeam eu că spusese!

— Jack, tipul drăguț! Mulțumesc că i-ai spus să vină! Am terminat-o definitiv cu John! Și sunt așa de bucuroasă că am. Îles costumul de înger deșănțat! Poți să-mi dai vreun indiciu? Ce-i place, ce nu-i place, orice?

— Este... Jack e acolo?

Lend a întors brusc capul și, deodată, s-a concentrat la conversația noastră.

— Mda, este... așteaptă...

În fundal s-a auzit o fată țipând strident, apoi au explodat zgomote de veselie. Carlee înjura râzând.

— A zburat de la etajul al doilea și a aterizat în foaier!

Mi-am pus o mână la ochi, încercând să găsesc o cale ca lucrurile să fie bine. Nu se putea ca Jack să fie acolo. Nu se putea ca lumile mele să se amestece așa. Cum de aflase de asta totuși? Și, cunoscându-l pe Jack, era sortit să-i bage într-un necaz sau altul. Ceea ce a și făcut. Pe lângă asta, gândul la Jack și Carlee sărutându-se mă făcea să mă simt vag rău și știam că nu era de la excesul de mere în caramel pe care-l făcusem acasă la Lend. Ce avea să se întâmple când el o să dispară și o s-o lase cu inima frântă? O pierdeam pe singura prietenă normală pe care-o aveam. Iar dacă el îi spunea ei despre viața lui adevărată... ei bine, probabil că ea ar fi crezut, prin asociere, că și eu eram nebună. Nu voiam să-mi petrec restul anului școlar aici fără să am niciun prieten.

— Poți să mi-l dai la telefon? Carlee! Dă-mi-l pe Jack la telefon!

Ea râdea, strigând ceva ce nu puteam să înțeleg peste zgomotul din fundal.

— OK, trebuie să plec... toată lumea merge la cimitir! Mulțumesc încă o dată... Bârfa plăcută mâine, draga mea!

Convorbirea se terminase.

— Oh, biiiiip!

Mi-am închis telefonul, încremenită pe moment. Dezastru total! Jack nu era întruchiparea discreției — sau a sănătății mentale, mai exact — și dacă-i spunea ei secretele mele...

— Jack, hm...

Vocea lui Lend era neutră, precaut controlată.

Am dat din cap, urându-l pe Jack pentru că ne stricase seara perfectă.

— Presupun că și-a făcut apariția la petrecerea lui Carlee.

— Oh!

Lend n-a mai zis nimic. Nu puteam să-mi potolesc panica gândindu-mă la ce putea spune Jack. Luminile au prins să clipească intens atunci când parada costumelor a început. Aveam s-o pierdem.

— Ar trebui să... Se duc cu toții în cimitir. Ar trebui să mă asigur că Jack n-o să dea de necaz.

— Dacă așa crezi!

Din nou, cu aceeași voce neutră. Lend încerca să nu-și trădeze emoțiile și era mai rău decât atunci când își dădea în vileag enervarea.

— Trebuie să mă-ntorc la școală în seara asta, oricum. Pot să te las în drum — pe-acolo trec și eu. Ai cu ce să te întorci?

— Da, pot să mă întorc cu Carlee.

Și chiar dacă nu puteam, cimitirul era doar la un kilometru și jumătate de restaurant. Era mai ușor să mă întorc pe jos decât să-l rog pe Lend să mă aștepte sau să vină cu mine. Seara noastră nu trebuia să se termine așa. Oribil, oribil, fantastic de oribil!

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Mulțumesc.

Drumul a fost apăsător și fiecare minut care trecea în acea liniște tensionată mă făcea să fiu și mai hotărâtă să-l strâng de gât pe Jack. Telefonul meu a sunat aproape când ajunseserăm acolo; am răspuns.

— Carlee! Ce s-a întâmplat?

— Sunt Arianna.

— Oh! Ce s-a întâmplat?

— Nu mai pot să stau niciun minut în apartamentul ăsta! E un maraton al filmelor violente la Crown Theater. Unde sunteți, dragilor?

Inima mi s-a îngreunat. Perfect! Acum voia să ne-ntâlnim, să socializeze.

— Hm, de fapt, merg la o petrecere, iar Lend se întoarce la școală. Dar poate ne întâlnim mai târziu?

Am așteptat să-mi răspundă, dar a venit tonul.

— Grozav! am mormăit, aruncând telefonul în geantă.

Lend a tras în fața gardului de fier forjat care delimita perimetrul cimitirului. Era o imagine frumoasă — și, credeți-mă, în materie de cimitire văzusem mai mult decât era de așteptat din partea mea. Copaci masivi îmbrăcați în iederă umbreau totul, dând un sentiment de intimitate. Îngust, străbătut pretutindeni de alei pavate, iar din loc în loc bănci de piatră. În timpul zilei era liniștit, minunat, tot ce puteai să ceri mai drăguț de la un loc al odihnei eterne.

Noaptea? Mda, cam înspăimântător! Nu puteai să vezi la mai mult de șase metri, în orice direcție, din cauza copacilor și totul era slab iluminat de felinare patetic împrăștiate din loc în loc.

— Îl ai pe Tasey la tine? m-a întrebat Lend.

Am râs nervos.

— De obicei nu-l iau cu mine când am întâlnire cu tine, în mod ciudat. În plus, ăsta e teritoriul tatălui tău. Probabil că este cel mai sigur cimitir din lume.

Vampirii de-aici aproape că se puneau la punct unul pe altul. Nu era posibil ca ei să creeze dezordine în zonă și să atragă atenția.

— Totuși, nu ai lăntișorul.

I-am zâmbit și l-am scos de sub rochie.

— Mda. O să fiu bine. Iar dacă-l aveam pe Tasey la mine, probabil că l-aș fi folosit pe Jack, doar atât.

Am sperat ca Lend să râdă, dar doar a oftat și a dat din cap.

— Ne vedem mâine-seară, atunci.

— Da.

M-am aplecat spre el și am fost răsplătită cu un sărut rapid, buzele noastre de-abia atingându-se. Tâmpitul, tâmpitul de Jack! M-am dat jos din mașină, iar Lend a așteptat să ajung la poartă și să înaintează un pic pe potecă, după care l-am auzit plecând.

Un strigăt și câteva râsete nervoase, îndepărtate, au plutit printre copaci și am strâns din dinți.

După câteva cotituri, am dat de grup, adunat în jurul uneia dintre bănci. Păreau concentrați la cineva care stătea în mijlocul băncii. M-am apropiat și mi-am mijit ochii. Jack, desigur. A făcut un salt înapoi de pe bancă, demn de aplaudat.

Apoi m-a zărit și mi-a rânjit de parcă era o surpriză plăcută să mă vadă.

— Evie! Ai reușit să vii!

— Da, foarte amuzant! De fapt, eu am fost invitată. Tu cum ai ajuns aici?

— Evie! Uau!

Carlee și-a aruncat brațele în jurul meu. Trebuie că înghețase în rochița ei albă fără mâneci, cu cizmele fără toc și cu aripi.

— Nu-i așa că e grozav?

— Oh, da! Total! Ador cimitirele! Lasă-mă să ghicesc... a fost ideea lui Jack?

— Da! A chicotit. Nu știi de ce nu ne-am gândit mai devreme la asta!

Lui Jack îi străluceau ochii, era aproape febril de entuziasm.

— Nu e amuzant? N-am mai fost la o petrecere ca asta, ei bine, niciodată!

Încă-l uram pentru că mă târâse aici, dar o parte din mine era geloasă. Asta era exact lucrul pe care mi-l imaginasem dintotdeauna când era vorba de o petrecere de Halloween, noaptea, dar eu trebuia acum să joc rolul Domnișoarei Responsabile și să-l iau de-acolo înainte de a face vreo boacăna. Pe de altă parte, nu părea nici pe departe la fel de amuzant precum fusese la bowling. Era mult mai frig, iar majoritatea elevilor arătau de parcă se străduiseră să fie buni și amețiți de băutură.

— Salut!

Un tip înalt și slab, cu păr brunet, pe care-l cunoșteam de pe holurile școlii s-a suit în picioare pe bancă, să atragă atenția tuturor.

— V-ați ascunselea! Sunteți liberi să vă ascundeți în perechi!

A făcut cu ochiul cu subînțeleș, după care a sărit jos. Carlee s-a întors spre Jack, foarte entuziasmată, dar tipul a lovit-o peste umăr.

— Se pune Carlee!

Strigând strident, toată lumea s-a răspândit în întuneric. Carlee și-a lăsat buza în jos, exagerat de bosumflată.

— Să nu te ascunzi prea bine, OK, Jack?

El i-a făcut cu ochiul. Ea a chicotit. Iar mie aproape că mi-a venit să vomit. El s-a întors ca s-o ia la goană printre copaci, iar eu am fost obligată să-l urmez. Dacă asta însemna petrecere, ei bine, lamentabil! Deși probabil că nu mi s-ar mai fi părut așa de lamentabil dacă eram cu Lend.

Când l-am ajuns din urmă, l-am înhățat pe Jack de braț.

— Ce cauți aici?

— Mă ascund! Așa se joacă jocul ăsta, nu? Credeam că denumirea lui — de-a v-ați ascunselea — e destul de grăitoare. Pe de altă parte, tu ești blondă.

— Așa ești și tu, fraiere! Te-ntreb încă o dată: ce cauți aici?

A ridicat din umeri.

— M-am gândit că o să fie distractiv. Am dat de invitația ta pe pat, săptămâna trecută.

Nu-l mai întâlнисem pe Jack de când primisem invitația. Ceea ce însemna că intrase în apartamentul meu când eu nu eram acasă și îmi cotrobăise prin lucruri.

— Ce-ai căutat în camera mea?!

— Am trecut pe-acolo ca să mă asigur că ești OK. În ultima vreme ai părut cam deprimată.

M-am încruntat surprinsă. Mă așteptasem la un răspuns superficial, dar Jack părea sincer.

— Oh! Ei bine, să nu-ți mai bagi nasul în lucrurile mele. N-ar fi trebuit să fii acolo!

— Haide! Ce e greșit în ce facem noi? Nu e totul pe viață și pe moarte. O mică petrecere nu face rău nimănui.

S-a întors și a fugit mai adânc în pădure, iar eu l-am urmat mormăind. Trebuia să-l iau de-aici chiar dacă părea într-adevăr să se distreze și nu provocase niciun necaz, din câte-mi dădeam seama. Până acum. Dar cum îndrăzneam să mă acuze că nu eram capabilă să mă distrez? Mă amuzasem din plin până apăruse el să-mi distrugă distracția.

Telefonul meu a sunat, iar eu l-am scos. Lend.

— Alo!

— L-ai găsit?

— Da. Plecăm acum.

— Se întoarce cu tine înapoi?

— Nu! Pur și simplu îl îndepărtez de liceeniiăștia nevinovați.

Cineva a țipat în apropiere, iar eu m-am crispat, cu toate simțurile în alertă, dar apoi țipătul s-a transformat în râs și strigăte în joacă.

— Probabil e o idee bună.

Mi-am mușcat buzele, scrutând întunericul în căutarea lui Jack.

— Mda.

Mă chinuiam să spun altceva.

— Sună-mă când ajungi acasă, OK? Vreau să mă asigur că te-ai întors și ești în siguranță.

A oftat adânc.

— Ar fi trebuit să rămân. Mă întorc.

— Nu, serios, e OK. Jack e problema mea, nu a ta. Te sun când ajung acasă și te întorci mâine-seară.

— Bine.

Tăcerea statică dintre noi era de parcă kilometri întregi se întindeau, se adânceau.

— Vorbim curând, da?

— Da. Pa.

Am închis telefonul, uitându-mă pentru un moment tristă la el. Apoi am privit în jur, hotărâtă să-l găsesc pe Jack și să-l iau de-aici, astfel încât să-l pot suna din nou pe Lend. Eram în adâncul cimitirului, ca niciodată — de fapt, mă întrebam dacă încă eram în el sau dacă acolo nu exista gard care să fie granița cu pădurile înconjurătoare. Mi s-a ridicat părul pe ceafa. Parcă eram privită.

Cineva m-a înșfacat de braț, iar eu am țipat, scăpând telefonul.

— Hei-oo, nu ești nervoasă în seara asta? a rânjit Jack.

I-am tras una în gambă, apoi m-am aplecat și mi-am ridicat telefonul. L-am pus în buzunar și m-am întors spre Jack.

— Să mergem!

Și-a revenit.

— Încotro? Dacă te-ai plictisit aici, sunt sigur că putem să găsim o petrecere mai amuzantă în New York.

A întins mâna și chiar dacă era prea întuneric să-i văd gropițele, practic le simțeam.

— Haide!

Am dat din cap. Nu puteam să umblu alături de Jack, chiar dacă m-ar fi dus în locuri pe care nu aveam cum altfel să le văd. Ar fi mai mult decât o trădare față de Lend.

— Plec acasă.

O voce de catifea s-a distins din întuneric.

— Așa de curând, Liebchen?

UBER-BIIIIIP

Am înghețat în timp ce o umbră s-a desprins de copacul vecin și a înaintat.

— Ești surprinsă să mă vezi, monstrulețule?

Vocea îi era moale, cu o urmă de accent german grav și subtil.

Mi-am înghițit cu greu nodul din gât, dând din cap, după care am reușit să mă gândesc mai bine la el. Ce biiiiip căuta iiber-vampirul aici? Și cum aveam să ies din chestia asta?

Mi-a zâmbit, farmecul său înfașându-i dinții săi perfect albi, strălucind peste cei reali, morți, întunecați.

— Dacă te face să te simți mai bine, și eu sunt plăcut surprins să te văd.

— Cum ai ajuns aici? l-am întrebat, făcând un mic pas înapoi în timp ce încercam să mă gândesc

la o cale să trag de timp, ca să chem AISP-ul în ajutor, să intervină. Vampirii nu trebuiau să fie puternici. Făcea ca lucrurile să fie cu mult mai complicate. Și înfricoșătoare.

— Asta e întrebarea acum, nu? M-a studiat calm, fără să înainteze. Eram în celula mea, în acea celulă detestabilă, când cineva m-a atacat din spate, iar apoi m-am trezit aici. Iar acum, ești și tu aici. Se pare că este o noapte a coincidențelor stranii și a monștrilor în întuneric.

— Stai puțin... cineva a sărit la tine din spate? în celula în care erai încuiat? Și tu nu ai văzut cine era?

A confirmat din cap, perplex.

— Unde suntem?

M-am încruntat, ignorându-i întrebarea. Nu era chip să fie doar o coincidență stranie. Cineva l-a lăsat fără cunoștință, l-a scos din Centru și l-a adus aici — știind cumva unde exact aveam să fiu. Numai un anumit tip de creatură putea să reușească.

Silfii. Desigur. Trebuie să fi fost un silf. Întrebarea era: care anume? Era vreo glumă de-a lui Reth? îmi făcuse rău deliberat cândva, când o adusese pe Vivian la Centru. Dar nu vedeam niciun rost de data asta.

Pe de altă parte, era o întregă Curte întunecoasă de silfi care mă urau, printre care, nu în ultimul rând, era Fehl, care aproape că fusese omorât de Vivian în primăvara trecută. Și mai era și acea silfidă care apăruse la Centru. Nu părea foarte prietenoasă. Plus Nona, care era clar în contact cu cel puțin un silf, din câte știam. Iar în cazul în care ceea ce spusese Reth era adevărat, presupun că trebuia să fac ceva pentru grupul lui de silfi. Când am ales să n-o fac, am dat cumva peste cap toate planurile lor mari, profetice. Așa că, în esență, era greu să găsești un silf care nu vrea să mă rănească. Duhul aerian, spiritul apei, iar acum asta... trebuia să fie cineva în spatele acestei situații. Cineva care mă voia. Aceeași persoană cu cea care voise dintotdeauna să mă aibă.

— Biiip silfi, am mormăit întunecat. De ce nu pot să mă lase în pace?

Ochii iiber-vampirului s-au aprins.

— Silfi? Știi unde aș putea să găsesc unul?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Crede-mă, dacă aș fi știut, ți-aș fi dat toată rasa.

Cineva a țipat și a chicotit aproape de noi, iar ufcer-vampirul și cu mine ne-am repezit să ne îndreptăm atenția în direcția din care venea zgomotul.

— Prieteni de-ai tăi? m-a întrebat el, iar stomacul mi-a înghețat.

— Oameni.

— Păcat. Mi-e așa de sete! Totuși, tu și cu mine mai avem treburi de terminat, Liebchen.

M-am ciupit de nas. Nu voiam să fiu în preajma lui, îmi aducea aminte cât de mult îmi dorisem să-i iau sufletul în noaptea aceea.

— Uite! Sunt obosită, iar lucrurile nu au mers așa cum voiam în seara asta. Chiar aș prefera să nu am de-a face cu tine acum; deci ce zici dacă-l lăsăm pe Jack, aici de față, să te conducă înapoi la Centru? O să te vizitez curând și putem avea atunci o discuție drăguță, lungă.

A râs.

— Cred că nu.

S-a auzit un clic și am rânjit la el.

— Oricum, nu contează cu adevărat, din moment ce dispozitivul de urmărire de pe glezna ta îi spune AISP-ului unde te afli exact și pot ajunge aici oricând. Oh, binecuvântată fii, tehnologie a AISP-ului!

A privit în jur, cu mișcări lente și lipsite de griji.

— Și totuși noi suntem încă aici, iar ei nu se văd pe nicăieri.

M-am încruntat. Avea dreptate. Ar fi trebuit să fie aici aproape instantaneu. De ce nu apăruseră?

— Hm..., a făcut Jack, amintindu-mi că încă se afla în spatele meu, ai vreo idee, Evie? Se pare că bate de baseball nu mai avem.

Uber-vampirul a aruncat o privire de gheață în direcția lui Jack. L-am înjurat pe idiot în gândul meu pentru că se deconspirase, iar acum era și el în pericol.

— Presupun că nu ai la tine comunicatorul.

— Uitându-mă înapoi, n-a fost o mișcare deșteaptă din partea mea.

Deci, eram pe cont propriu. Mi-am dus mâna să-l iau pe Tasey, după care mi-am adus aminte că-l lăsasem acasă, în siguranță, în sertarul cu șosete. Nu era bine.

Stăteam toți acolo, iar tensiunea era palpabilă în întuneric. Uber-vampirul a dat să atace înainte, iar eu am țipat, vrând să-l lovesc. Dar el a țâșnit într-o parte, evitându-mă, iar eu m-am aplecat și am înhățat o creangă solidă de pe jos. Binecuvântată fie previziunea involuntară a lui Jack că ne adusese aici. Am rupt creanga în două proptind-o pe genunchi și am ridicat-o. Nu mai băgasem niciodată o țeapă într-un vampir — gândul la asta mă făcea să-mi vină rău —, dar aș fi făcut o excepție clacă asta însemna să nu mor. Din fericire, era slăbit, întrucât mu băuse sânge de paranormali cât stătuse la Centru.

Deodată, cineva a țâșnit din întuneric chiar lângă el.

— Jack! Aici erai! a scâncit Carlee.

Of, nu ea!

— Carlee, fugi!

— Vino încoace, draga mea! a zis iiber-vampirul cu voce joasă, pe un ton de comandă.

M-am repezit înainte, dar era prea târziu. Ea se uita în ochii lui, iar asta fusese suficient.

— Bineînțeles, a murmurat ea cu voce somnoroasă, fericită și categoric inconștientă.

Ea s-a aplecat spre el, iar el a cuprins-o cu brațele, uitându-se la mine cu un zâmbet malițios. Grozav! Prietena mea stupidă și dulce era acum sclava celui mai puternic vampir în viață și era greșeala mea stupidă pentru că fusesem un magnet pentru moartea paranormalilor.

— Dă-i drumul!

A apucat-o de gât cu mâna lui moartă, iar ea și-a cuibărit fericită capul pe umărul lui.

— Aruncă țepușa!

Am strâns-o mai tare, încercând să mă gândesc cum să ies din situația asta. Puteam să mă reped la el. Dacă o faceam suficient de repede, nu avea timp să se eschiveze.

— O să-i rup gâtul! a spus el vesel, anticipându-mi gândul.

Inspirând adânc, am dat din cap. NU voiam să rămân cu mâinile goale. Nu voiam să fac o alegere. Nu acum. Nu în ceea ce-l privea pe el. Deja începusem să am furnicături în degete, sângele-mi clocotea în vene, iar eu eram hiperconștientă de aerul nopții, care aproape că mă înghiontea înainte. În întuneric, am putut să văd acea luminiță din jurul inimii sale.

— Ai încredere în mine! am șoptit. Sunt înarmată mai bine.

A strâns-o și mai tare pe Carlee de gât, înfigându-și degetele în pielea ei. Ea se sufoca, dar chiar și-așa părea mai fericită.

— Acum, te rog!

Am aruncat bățul și nemaisimțindu-i greutatea în mână era de parcă pierdusem ultima posibilitate de apărare. Între mine și sufletul vampirului nu mai era acum nimic. M-am uitat în sus, spre cerul nopții, înnorat, fără nicio stea pe el. De ce nimic nu putea să fie simplu?

— Fă ceva! m-a îndemnat Jack din spatele meu.

I-am aruncat o privire supărată. Toate astea se petreceau din vina lui. Nu, era vina silfului. Totuși. Ar fi trebuit să câștig un concurs de costume în compania lui Lend, nu să mă lupt cu propriul meu suflet pentru viața lui Carlee. Am mormăit de frustrare.

— Sunt într-o mare dilemă morală!

Uber-vampirul s-a încruntat.

— Poftim?

— Nu mă provoca să fac asta! îți mai aduci aminte, pe alee? Știai atunci. Am văzut — instinctele tale în acțiune, cerându-ți să te temi de mine. M-am aplecat înainte, cu palmele strânse pumn și tremurând. Ar trebui să-ți ascuți instinctele.

A zâmbit, lingându-și dinții ascuțiți.

— Mi-e teamă că mai degrabă sunt curios decât înfricoșat. Vreau să te gust, să aflu ce fel de monstru ești!

— Succes!

Mi-am mijit ochii, întinzându-mi degetele. N-aveam ce lace. N-aveam de ales. Nu era vina mea.

Nu aveam altă opțiune.

A râs și, înainte ca eu să apuc să am vreo reacție, a aruncat-o pe Carlee în Jack, iar cei doi, lovindu-se unul de celălalt, au căzut la pământ. Încă stăteam cu ochii pe ei și nu eram pregătită să primesc izbitura lui. Am zburat amândoi prin aer, aterizând dur pe pământ, cu el deasupra mea. A mârâit arătându-și colții și m-a apucat de gât.

Colții lui mi-au înțepat gâtul. Am țipat și l-am lovit cu mâinile în piept. De data asta, când canalul s-a deschis, am fost pregătită. Cu mânia curgându-mi prin vene, l-am deschis și mai larg, absorbind cât de mult puteam, cât de repede reușeam. Am uitat să mă mai opun mie însămi. Aveam să pun capăt acestei situații. Spatele i s-a arcuit, însă era prea șocat, prea plin de durere ca să fugă.

Apoi, cineva a țipat și i-a dat una uber-vampirului, lovindu-l de mine și rupând conexiunea. Inima mi-a luat-o la goană și am găfâit ca să iau aer, trupul s-a zvârcolit energetic, străin și delicios. Voiam și restul din el. Mi-am luat avânt să mă ridic de jos vrând să-l caut pe vampir, să-l golesc complet.

În momentul acela l-am văzut pe Lend, deasupra tiber-vampirului, lovindu-l iar și iar în față până când a fost sigur că vampirul nu mai pleca nicăieri. Iar apoi, ce am făcut — ceea ce trebuia să termin — s-a prăbușit peste mine. Am căzut pe spate și mi-am pus mâinile pe față.

Aveam să-l omor.

Voiam s-o fac.

DACĂ GREȘEȘTI, EȘTI BUN DE PLATĂ

Lend nu și-a luat brațul de pe umerii mei, îmbrățișându-mă atât de tare încât m-a ridicat de jos. Chiar dacă am mârâit cu energie nervoasă, vinovată, m-am simțit goală pe dinăuntru, de parcă aș fi putut să mă prăbușesc în orice moment. Raquel se plimba dintr-o parte într-alta prin fața noastră, crengile trosnind sub încălțările ei. După ce David o sunase, voia să ne ia cu ea la Centru să discutăm, dar Lend a refuzat.

Jack a apărut cu sufletul la gură.

— Spuneți-le tuturor că vine poliția; cimitirul e eliberat.

Din fericire, Carlee nu-și mai amintea nimic din momentul în care fusese sub stăpânirea vampirului; doar că se simțea un pic ametită și bănuia că îi pusese cineva alcool în băutura. De-ar fi fost așa! Jack o dusesse înapoi în grup, confuză încă.

El s-a uitat la Lend și s-a încruntat.

— Tocmai o salvam. Nu era nevoie să vii.

M-am uitat supărată la el. Nu mă salvase el. Lend o făcuse. Credea că mă salvase de la a fi absorbită de către vampir când de fapt mă salvase de a-l absorbi eu pe vampir. Mă întrebam ce-ar fi zis dacă ar fi știut că-l atacase pe monstrul greșit.

Nu. Nu eram un monstru. Ufcer-vampirul o merita. Iar Lend mă salvase de mine însămi. Era în regulă.

— Uite, am zis, n-are sens. Nu există altă explicație decât silfii.

— Dar de ce ar lua un silf un vampir de la Centru?

M-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap.

— Hmm... Ca să mă omoare pe mine? Pentru că ei mă urăsc? Înainte o trimiseseră pe Vivian după mine. Erau prea multe coincidențe legate de silfi și atacuri ciudate în ultima vreme.

— Dar numai silfii care se ocupau de transport știau despre vampir că se afla la Centru.

— Dar acum l-a adus doar unul, nu-i așa? a zis Lend.

Raquel a oftat; eram prea obosită și irascibilă ca să-ncerc să analizez.

— Am verificat ambele noastre înregistrări de transport și ambii silfi care s-au ocupat de el erau de serviciu și și-au justificat toată noaptea.

— Și-atunci cum îți explici că dispozitivul de urmărire de pe glezna lui era dezactivat? am întrebat-o.

S-a frecat la ochi.

— Nu știu. Poate că datele de intrare au fost greșite. Nu putem spune dacă detectorul dispozitivului a fost vreodată activat cum trebuia, ceea ce nu ar fi trebuit să fie o problemă, din moment ce nu se presupunea că va fi vreodată eliberat din Container.

— Sunt atât de liniștită!

— Acum se află în secția noastră de înaltă securitate și promit că nu există nicio cale să-l scoată cineva de-acolo — nici măcar un silf.

Mi-am încrucișat brațele la piept. Știam că eram capricioasă, dar era târziu, eram obosită, iar nivelul de zahăr mi se prăbușise în cel mai rău posibil mod. Uram seara asta. Uram ce făcusem. Uram faptul că nu-l uram și că o parte din mine se simțea de parcă era absolut justificabil să fie așa. Erau destule întrebări fără răspunsuri în viața mea; nu-mi plăcea să trebuiască să mă întreb dacă eram sau nu o persoană bună.

— Bine. Plec acasă. Și dacă o să-ntârzii la școală pentru că o să dorm, mă aștept să dați telefon și să mă învoiți.

Bătându-mă ușor pe braț, Raquel mi-a verificat din nou gâtul, după care Lend m-a dus acasă. A urcat cu mine și m-a sprijinit când am izbucnit în lacrimi de îndată ce am ajuns în camera mea.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit niciodată să te las să mergi singură. Dacă nu m-aș fi întors... Nici măcar nu pot să mă gândesc la asta. Evie, îmi pare atât de rău, atât de rău!

Am clătinat din cap, îngropându-mi fața în pieptul lui. N-avea idee.

— Nu e vina ta. Mulțumesc pentru că... m-ai salvat.

A stat cu mine până la două sau la trei. N-am mai plâns, iar după ce mi-a verificat din nou rana de la gât și m-a pus să jur că o să-l sun dacă aveam nevoie de ceva, orice, a plecat înapoi la școală, ca să ajungă la laboratorul de dimineață devreme.

M-am lungit în pat, îmbrăcată în costumul meu stupid, epuizată, dar incapabilă să-mi oprească mintea să nu se învâртеască în cercuri furioase. Desigur, un silf trebuie să fusese cel care-l eliberase pe iiber-vampir ca să vină după mine. Aparent, acum, că eram periculoasă, trimiteau alți paranormali să-și facă munca mizerabilă. Tipic pentru silfi — prefăcuți și leneși. Era vina lor că-mi pierdusem controlul și că aproape golisem complet vampirul. Vina lor, nu a mea.

Nu mi-am dat seama că am adormit până când nu am realizat că Vivian stătea lângă mine, pe un deal acoperit cu iarbă.

— De data asta, ce n-a mers?

Am tresărit, m-am uitat la ea și mi-am mușcat buza. Nu mai vorbisem cu ea de când cu duhul aerian. Ea era persoana cea mai probabilă ca să înțeleagă prin ce trecusem, cât de rău mă simțisem în legătură cu ce făcusem, dar și cât de justificat fusese, totodată.

Era de asemenea ultima persoană de pe planetă cu care puteam să vorbesc. Pentru că dacă o faceam, atunci recunoșteam că eram la fel de slabă ca ea. Nu. Nu eram ca ea. Mă apăram pe mine însămi?

Dar pe de altă parte, nu era chiar vina ei, nu-i așa?

— Este doar vina silfilor. Totul. N-ar trebui să fii aici, astfel.

Gânditoare, și-a mijit ochii, apoi s-a uitat în jos la iarba pe care stătea, smulgând câteva fire cu degetele.

— Eu am făcut alegerile mele, Evie. Au fost greșite.

— Dar te-au obligat silfii! Te-au păcălit!

Era vina lor că totul era greșit, vina lor că murise Lish, vina lor că nu puteam să fiu fericită.

Ea a oftat.

— Ascultă! Am făcut ce am făcut. Și nu pot să îndrept lucrurile. Nu m-a pus niciun silf să-i omor pe acei paranormali. Îmi plăcea ce făceam.

Am deschis gura s-o contrazic, dar și-a pus mâna peste a mea.

— Nu. Știu că încerci să mă ierți, dar nu gândești. Le datorezi prietenilor tăi mai mult de-atât. Nu i-am ucis pentru că m-au pus silfii s-o fac — i-am omorât pentru că eram disperată și singură și voiam s-o fac. Am crezut că le fac o favoare, dar, mai mult decât atât, îmi plăcea felul în care mă facea să mă simt. Iar asta este partea cea mai rea. Întotdeauna, întotdeauna era vorba doar de mine. Iar dacă nu mă opreai tu, probabil că aș mai fi făcut-o și acum.

Cuvintele ei atârnav grele între noi. Un întuneric urât, rece și pustiu se infiltra în propriul meu suflet trist. Aș fi vrut ca ea să-i învinovățească pe silfi. De ce venise să-mi spună toate astea, când eu voiam să uit? Și de ce biiiiip confesiunile ei mă făceau pe mine să mă simt vinovată?

— Dar silfii, am spus eu cu un scâncet de spaimă în voce. Ți-au distrus viața. Nu se vor opri să facă vrașițe și viața mea. Fără ei, puteam avea... totul ar fi fost altfel. Mai ușor.

Vivian a râs cu vocea ei gravă.

— Dă-i încolo de silfi... acum nu mă mai pot atinge. Iar eu nu pot să mă ating de ei, ce păcat! L-aș omorî pe fiecare dacă aș putea, pentru ce ne-au făcut. Dar sunt absolut convinsă că fără ei, niciuna dintre noi nu ar exista. Probabil că e mai bine că ne-am blocat aici, în lumea viselor, așadar eu nu mai am deloc suflete în mâinile mele. Literalmente.

A rânjit slab și mi-a dat un ghiont. Am râs dureros, dar voiam cu adevărat să dorm normal la noapte, să dorm fără conversații care să-mi tulbure mintea și să-mi dea dureri de cap.

Am închis ochii și când i-am deschis eram în întunericul din camera mea. Preț de un minut, m-am gândit că încă dormeam, că Viv și cu mine schimbaserăm locul, până când mi-am dat seama că persoana care stătea pe marginea patului meu și se holba la mine nu era sora mea ne bună.

O PROBLEMĂ DE VIATĂ ȘI DE NE-MOARTE

L-am ridicat în pat în capul oaselor, cu inima bubuindu-mi în piept, și mi-am înghițit strigătul chiar în momentul în care am recunoscut părul țepos. Am aprins veioza de pe noptiera mea.

— Arianna! M-ai speriat al naibii de tare! Ce s-a întâmplat?

Nu se uita la mine, ci mai degrabă peste capul meu, la un punct alb de pe perete. Ochii ei care aveau farmece păreau la fel de morți precum cei reali, ai ei.

— Nu înțeleg asta. N-o înțeleg deloc.

— Poftim?

Ochii ei m-au fixat, iar ea a clătinat din cap încet.

— Lend mi-a spus ce s-a întâmplat. Despre vampir. Evie, nu vreau să fiu așa. Nu sunt eu această ființă, acest coșmar fără sfârșit care am devenit. N-ar trebui să exist. Mi-aș dori să nu fi existat. Vocea-i era joasă, egală. Era mai înspăimântătoare decât dacă ar fi fost supărată sau ar fi plâns. Știi că numele meu nu e Arianna? Era Ann. Urâsc acest nume. Simplu și plictisitor, ca mine, ca viața mea, ca familia mea. Mi-am urât și familia. Erau protestanți anglo-saxoni, din clasa de mijloc, cât de convenționali este posibil. Mama făcea lucruri de mână și lucra și în conducerea școlii, iar tata era contabil. Voiau ca eu să fiu blondă, fericită, să fac parte din toate echipele. Tot timpul mă împingeau să fac parte din echipe — înot, majorete, alergare, n-avea importanță. Voiau să-mi găsească locul. Iar asta era ultimul lucru pe care mi-l doream eu. Mama și cu mine obișnuiam să ne certăm din cauza culorii părului meu, a noului meu piercing, a muzicii pe care o ascultam. Când am abandonat totul și am plecat ca să fac școala de modă, n-am spus la revedere, sau mulțumesc, sau te iubesc. Am fost bucuroasă să-i părăsesc. Mi-au spus că eram fraieră că mă mutam într-un oraș mare în care nu cunoșteam pe nimeni și banii de-abia-mi ajungeau să trăiesc. Nu-mi păsa. Aveam în sfârșit să aflu cine eram, să găsească un loc în care puteam să fiu diferită. Apoi l-am întâlnit pe Felix, care era întunecat, și delicios, și tot ce nu era familia mea. Mi-a spus că-i aparțin lui, că dragostea noastră va dura pentru totdeauna, că el vedea cine eram eu cu adevărat, cine puteam să fiu. Mi-a promis că o să-mi arate lumea. Nu băgasem niciodată de seamă că lumea lui era mereu noaptea. Iar apoi m-a mușcat, iar prima dată mi-a plăcut. Dar apoi a făcut-o din nou, mi-a băut sângele, iar eu am leșinat. Când m-am trezit, mi-a spus ce era el. Nu l-am crezut, m-am gândit că era nebun. Îi spusese prea repede totul despre mine, așa că știa la ce școală mergeam, unde lucram, unde trăiam. Nu mă mai simțeam în siguranță nicăieri. Așa că am plecat acasă. Noaptea am stat afară, în fața casei. Pe fereastra cu arcadă, i-am văzut pe părinții mei citind în living, și era lumină, și cald, și siguranță. Am început să mă plimb, iar apoi Felix s-a ridicat de-acolo de unde stătea pe veranda mea și mă aștepta. Părinții mei m-au găsit acolo în dimineața următoare, moartă.

Mi-am reținut lacrimile. N-o auzisem niciodată vorbind despre cum i se întâmplase ei asta.

Niciodată nu-i înțelesesem pe vampiri — cum putea un om să devină un paranormal nemuritor și de ce aveau ei farmece? Vârcolacii erau ciudați, desigur, dar ei nu erau nemuritori, și nici nu purtau farmece. Raquel nu putuse niciodată să-mi explice de unde veneau vampirii. Tot ce știa ea era că, pentru a deveni vampir, trebuia să fii mușcat mai mult de o dată în timp de o lună sau cam așa ceva, iar vampirul trebuia să te lase în viață atât cât să aibă loc schimbarea înainte ca inima ta să înceteze să bată. Nu e ușor și cei mai mulți vampiri nu erau interesați să se înmulțească. Un lucru bun, desigur, pentru că dacă nu era nevoie de nimic altceva decât de o mușcătură, lumea ar fi fost invadată de cei ce sugeau sânge cu câteva secole în urmă.

Arianna părea mereu atât de dură, atât de epuizată, că uneori chiar mă întrebam dacă nu cumva căutase din greu un vampir și se schimbase deliberat. În ciuda tonului său lipsit de emoție, inima mi s-a frânt știind adevărul — nu era decât o fată care încerca să-și găsească un loc în care să se simtă bine. Îmi suna cunoscut.

A continuat.

— Desigur, nu-mi aduc aminte când m-au găsit. Următorul lucru pe care-l știu este că m-am trezit la morgă. Felix era acolo, mă aștepta, cu privirea aceea întipărită pe față. Era așa de entuziasmat! Credea că a făcut ceva minunat.

— Și unde-i el acum? am șoptit.

— Am plecat cu el pentru că nu aveam unde în altă parte să mă duc și n-aveam nicio idee cum se trăiește ca vampir. Apoi el a pus ochii pe o tipă artistă, singură, și am pândit-o, iar el a ademenit-o pe o alee pentru noi.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Nu credeam că Arianna omorâse vreodată pe cineva. Oare David îi știa trecutul?

A închis ochii.

— Iar când Felix a introdus-o în starea de somnolență și a făcut-o să-și aplece capul într-o parte pentru ca eu să ajung la gâtul ei, l-am omorât pe el.

— Stai puțin... l-ai omorât pe el?

S-a uitat la mine pentru prima dată de când începuse să-mi povestească.

— Eram deja ceea ce sunt, forma asta ironică de viață, îmi luase tot ce fusesem, tot ce aș fi putut să fiu. Nu puteam să-l las să mai facă și altcuiva chestia asta.

M-am așezat, mută; n-aveam idee ce să spun. Ea și David erau totalmente pacifiști când am început eu să am de-a face cu alți paranormali, dar ea ucisese un alt vampir ca să protejeze o fată nevinovată. Atunci, chestia asta însemna că ceea ce făcusem eu era OK? Pentru că uber-vampirul ar fi rănit alți oameni. Pe Carlee, alți copii. Știu că ar fi făcut-o. Am clătinat din cap, concentrându-mă.

— Arianna, îmi pare rău!

Mi-a zâmbit trist.

— N-are importanță. În sfârșit, l-am găsit pe David, și iată-mă! Și voi sta aici, pentru că viața eternă nu e deloc viață și n-am nicio idee ce să fac cu asta. Ann a murit, iar eu sunt blocată, moartă, și vie, și niciuna, nici alta.

Mi-am pus mâna pe umărul ei.

— Ești vie! Încă ești o persoană.

S-a uitat la mine, din nou cu ochi tăioși.

— Nu mă minți, Evie. Poți vedea exact ce sunt.

Am dat înapoi, întrebându-mă cât de rău fusese faptul că în toate aceste luni pretinsesem că nu eram oripilată de felul în care ea arăta sub farmece.

— Și totuși, tu nu ești asta!

— Știu ce sunt. Pur și simplu, nu înțeleg de ce. S-a ridicat în picioare. N-ar fi trebuit să te trezesc. Uneori, îmi place să mă uit la tine cum dormi, totuși. Mi-aș dori să pot să dorm. Să dorm și să nu mă mai trezesc niciodată.

Înainte de a apuca să spun ceva, a ieșit din camera mea, apoi din apartament. M-am așezat uluită, apoi m-am prăbușit din nou pe pat.

De ce crezusem eu vreodată că viața era mai ușoară în afara Centrului?

ECOLOGISM

Lend stătea jos, lipit de mine de la umăr și până la talpă, în separeul din sala de mese. Un câștig al faptului că fusesem atacată de ufaer-vampir era că Lend tăcuse mâlc cu privire la problema metodelor de păstrare în containerele de siguranță ale AISP. Aflând de la sursă ce puteau să facă paranormalii făcea ca standardele AISP să fie mult mai puțin suspecte.

Din nefericire, asta fusese singurul lucru bun legat de ce se întâmplase azi-noapte. Era tot ce puteam să fac ca să nu sar într-o parte și-ntr-alta, bătând nervoasă darabana cu degetele pe masă. Mă simțeam neliniștită, plină de energie anxioasă și gata să explodez. Nu voiam să mă gândesc de unde venea. Voiam să sper că nu de la sufletul ufer-vampirului din mine. Era doar... Nu știu... nervi neconsumați. Asta era.

Am tresărit când Nona ne-a pus farfuriile pe masă, apoi s-a strecurat înapoi în bucătărie.

— Ești sigură că ești OK? m-a întrebat Lend.

— Bine. Bine. Sunt bine.

Am ridicat mâna să mă scarpin pe gât, dar m-am oprit. Era un loc dureros, dar deja se vindeca. Dacă îmi rămânea cicatrice, uber-vampirul avea să plătească.

Pe de altă parte, deja o făcuse. Stomacul îmi era iritat și, deodată, sandviciul cu brânză din fața mea mi s-a părut de neingurgitat.

— Salut, copii!

David a venit spre noi, îngrijorarea citindu-i-se pe fruntea încruntată în timp ce se uita la gâtul meu.

— Ce mai faci, Evie?

Am fluturat din mână că nu era important, în timp ce dădeam nervoasă din picior sub masă.

— Sunt doar obosită. Am chiulit de la școală azi, ca să dorm. O să fiu bine. Unde-i Arianna?

Nu fusese acasă azi-dimineață. Întotdeauna era acasă. Felul în care-mi vorbise aseară... nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva era prea obosită de viața eternă ca să mai facă ceva cu ea. Strigoii Steve mi-a trecut fulgerător prin minte și m-am luptat să nu intru în panică. Indiferent ce era Arianna, era prietena mea. Nu puteam s-o pierd.

— Mi-a trimis un SMS în care îmi spune că ne putem întâlni azi.

Nu-mi dădeam seama dacă asta era un semn bun sau nu. Cel puțin, încă ținea legătura cu David. Trebuia s-o prind singură, să vorbesc cu ea, să fac ceva să îmbunătățesc lucrurile. Ce bine-ar fi fost să-mi dau seama ce să fac!

— În dimineața asta a sunat și Raquel.

Mi-am ridicat surprinsă privirea.

— Voi doi stați mult de vorbă?

David a ridicat neutru din umeri.

— Voia să se asigure că am verificat cum te simți. Era îngrijorată. Crezi că atacul de azi-noapte are vreo legătură cu silfii?

Lend mi-a îndepărtat cu blândețe mâna de pe gât, căci începusem să-mi dezlipesc pansamentul. Mi-a reținut mâna într-a lui, mângâindu-mi-o cu degetul mare. Am încetat să mai dau nervoasă din picior și am inspirat adânc. Să mă concentrez la mâna lui Lend m-a ajutat să mă calmez.

— Mda. Cred că da. Prea s-au întâmplat multe lucruri stranii. Mai întâi silfii, apoi spiritul apei...

— Dar nu s-a întâmplat pur și simplu? Jack te-a scăpat în apă.

— Oh! M-am încruntat. La asta nu mă gândisem. Atunci de unde-ar fi știut silfii că o să cad în apă acolo? Poate că norocu-mi lipsea. Pe de altă parte, deja știam asta. Dar Reth a fost aici de vreo două ori, am continuat, apoi a fost silful pe care l-am văzut plimbându-e pe stradă, plus silfida care a apărut la Centru când eram acolo și Raquel a trebuit să o alunge. Iar apoi, vampirul. Nimeni altcineva nu putea să pornească toate astea, doar un silf.

— E-adevărat.

David s-a frecat la ochi, obosit. Lend facea exact la fel când era îngrijorat. Uneori, asemănările dintre ei — felul în care râdeau la glumele vechi pe care nu le pricepeam niciodată, relaxarea lor caldă și jucăușă — mă răneau. Lend era așa de norocos să aibă un tată precum David! Aș fi vrut să

fie tatăl meu cel care alerga înapoi să verifice cum mă simțeam, și nu tatăl iubitului meu.

Am simțit că eram privită și am ridicat ochii — am văzut aceeași femeie bătrână, care semăna cu o broască, care-l atenționase pe Lend când mă săruta pe trotuar, și parcă totul fusese cu o eternitate în urmă. Era afară și se uita înăuntru pe geam, în restaurant. La mine. Mi-am mijit ochii, dar atunci privirea femeii a trecut peste mine, după care ea s-a întors brusc și a plecat. M-am uitat rapid împrejur și am văzut-o pe Grnlllll mișcându-și cu furie mâinile mici, ca niște lăbuțe, ca și cum gonea pe cineva.

— Asta ce-a mai fost? am întrebat, dar gnomul m-a ignorat total, ducându-se în spatele tejghelei, de unde nu se mai vedea.

Kari și Donna stăteau acolo, pe scaunele de la bar, cu farfuriile de halibut neatinse, în timp ce mă priveau cu ochii lor rotunzi, uriași. Mi-au zâmbit la fel, jucăuș. Zâmbete răutăcioase...

— Poate că totuși nu-s doar silfii, am spus, devenind tot mai bănuitoare.

M-am ridicat și m-am dus direct în spate, la bucătărie. Grnlllll mi-a sărit în față încercând să-mi blocheze calea și mormăind ceva, dar am ocolit-o și m-am năpustit pe ușă.

Nona revenise aici și era aplecată peste un bol mare, sculptat în lemn, complicat.

Și vorbea cu el.

— ... sub îngrijirea noastră. Continuă adunarea. Lucrurile vor fi puse la punct la timpul potrivit și...

Nona și-a ridicat privirea, surprinsă să mă vadă.

— Cu cine vorbești? am întrebat-o grăbindu-mă spre ea. Înainte de a reuși să ajung la bol, ea și-a strecurat mâna în el; m-am aplecat peste el și am văzut că era o apă care clipea. Ce faci acolo? am continuat.

Buzele ei frumoase mi-au zâmbit la fel de mândre.

— Nimic, copilă.

— Minți! am țipat.

Am auzit din nou ușa deschizându-se în spatele meu.

— Care-i problema? a întrebat David.

— Ea este! am arătat furioasă cu degetul către spiritul copacilor. Minte! Vorbea cu bolul ăla cu apă. Ceva se petrece, dar n-o să spună ce anume. Mai întâi, s-a întâlnit cu Reth, acum sunt tot felul de paranormali nou-veniți în oraș, niște ciudați care mă urmăresc! Știu că mă urmăresc! M-am întors spre ea și am privit-o furioasă. Lucrezi cu silfii, nu-i așa?

Nona a devenit serioasă.

— Nu, copilă, nu lucrez cu ei. Silfii nu sunt genul meu de prieteni. Și-ți promit ce ți-am promis dintotdeauna — că aici ești în siguranță. N-o să las niciodată răul să cadă asupra ta atâta vreme cât ești în grija mea.

— Dar nu sunt în grija ta !

— Evie, a zis David cu voce calmă în timp ce-mi puneă o mână pe umăr. În partea cealaltă stătea protector Lend. O cunosc pe Nona de foarte mult timp. Iar huldrele nu mint. Nu a încercat să-ți facă rău.

— Te rog, iartă-mă, a spus Nona, luând bolul și dispărând cu el în spatele ușii.

Am fost lăsată acolo, iritată cum eram.

— De unde știi că nu pot minți? în plus, ce face totuși aici? De ce ar vrea un spirit al pădurii să administreze o sală de mese?

David a ridicat din umeri.

— Sunt o mulțime de spirite ale naturii și de paranormali care se amestecă printre oameni, dintotdeauna. E amuzant așa, presupun.

Așa vedea și el relația lui cu Cresseda? A amuzat-o un pic? Nu pricepeam cum de putea să trăiască astfel, cu acest fel de durere și de respingere.

Am clătinat din cap.

— Nu cred așa ceva.

Mă durea capul. Mă durea gâtul. Mă durea creierul. Toată viața mea mă durea azi.

— Dacă Nona ar fi vrut să-ți facă rău sau să te dea pe mâna silfilor, n-ar fi făcut-o deja? a

întrebat Lend. Adică, locuiești aici de luni de zile deja. Știi că s-au întâmplat lucruri ciudate, dar nu cred că Nona se află în spatele lor.

Am oftat. Probabil că avea dreptate.

— Dar ce-i cu ei de se holbează așa? Toată lumea se holbează la mine!

— Ești plăcută privirii, știi.

— Hm, hm...

— Serios... totuși, probabil că-s curioși. Cei mai mulți dintre ei nu știu ce ești, dar știu că tu știi ce sunt ei. Simplă curiozitate.

— Bine, am murmurat.

Poate că deveneam paranoică.

Lend m-a cuprins cu brațele, odihnindu-și fruntea pe a mea.

— Crezi sau nu, îmi fac griji mai mari pentru siguranța ta decât îți faci tu. Și dacă ești cu adevărat îngrijorată din cauza asta, hai să te scoatem de-aici. Poți să te muți înapoi cu tata. Nu-i așa?

David a aprobat din cap.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, desigur.

Am clătinat din cap. Nu voiam să locuiesc iar cu David fără ca Lend să fie acolo. Îmi plăcea de el, dar era stânjenitor. Și chiar nu voiam s-o las singură pe Arianna. Aveau dreptate. Probabil că exageram în ceea ce o privea pe Nona. Era răutatea silfilor, nu a ei.

Totuși, știam când eram mințită. Și n-o să mai scot niciodată gunoiul afară pentru gnomu-ăsta mic și mizerabil.

VAMP IRFAN TA STIC

Aveam să înnebunesc. De ce deciziile luate din timp nu puteau fi, ei bine, luate din timp? Toată prostia asta cu la-începutul-lui-decembrie era enervantă. Cât timp putea să dureze să te uiți pe o foaie cu notele, două scoruri la teste și câteva eseuri fără importanță? Imagini cu munți de hârtii și cu tot viitorul meu cuprins în ei stând pe biroul cuiva mă chinuiau în timp ce ascultam bâzâitul profesorilor despre chestii care nu aveau cum să conteze la fel de mult.

Când școala socotea de cuviință că aveam capul acceptabil de plin de ipotenuze și de valențe chimice și de metafore, aveam să fiu liberă. Cât privește noul meu ritual, am implorat-o pe Carlee să mă ducă acasă ca să pot să mă uit mai repede la cutia poștală. A clătinat din cap când m-am repezit nervoasă să mă așez pe scaun.

— Dacă au spus că la începutul lui decembrie, atunci încă nu va fi acolo. Dacă se pune problema așa, probabil că va fi mai târziu.

— Știu.

Avea dreptate. Știam că avea dreptate. Dar nu puteam să mă calmez până când nu eram sigură că avea dreptate. M-am uitat la copacii care zburau pe lângă noi, fiind prima dată când nu eram speriată de viteza și stilul dezordonat în care conducea Carlee. Mai repede, mai repede!

— În plus, nu ești nevoită să aștepti prea mult. Verișoara mea trebuie să aștepte, parcă, patru luni ca să afle dacă va fi acceptată la VU.

Am oftat adânc.

— O să dureze veșnic.

Fusesem răbdătoare — foarte, foarte răbdătoare — atât de mult timp după ce trimisesem formularul de înscriere! Să fiu atacată de ufc-er-vampir și să încerc să vorbesc cu o Arianna complet inflexibilă — după mica noastră discuție de la miezul nopții — erau distrageri (și nu neapărat unele plăcute), iar eu încercam să mă concentrez la alte lucruri. Totuși, nu credeam că mai pot să rezist să mai aștept. Cum să pot să mă mai gândesc la altceva? Spuneți ce vreți despre zombi și despre problemele lor de igienă, dar măcar te ucideau rapid. Pe când comisia de acceptare la universitate? Le plăcea să prelungească tortura cât mai mult posibil.

— Așadar, ai mai auzit de Jack în ultima vreme?

M-am foit vinovată în scaunul meu, obligată să mă gândesc la altceva decât Georgetown. Carlee

poate că nu-și amintea de uber-vampirul care-o atacase de Halloween, dar își aducea aminte că flirtase serios cu Jack.

— Nu, zici că acum a aterizat pe planetă. Așa se poartă.

— Oh!

A dat din cap, dar părea dezamăgită. Mi-aș fi dorit să știu un băiat drăguț, normal, ca să-i fac cunoștință cu el și să repar faptul că-l adusesem pe Jack în viața ei. Dar nu aveam în viața mea decât un băiat drăguț, iar el era departe de a fi normal, în plus, era al meu.

Am parcat în fața restaurantului și aproape că am căzut din mașină, suspinând cu greu un la revedere lui Carlee cea foarte suferindă, și m-am năpustit la cutia poștală. Știam că era irațional, dar azi aveam un sentiment ciudat. Senzația de anticipare crescuse întruna pe parcursul zilei, iar acum mă simțeam de parcă eram gata să explodez. Mai erau doar două săptămâni până la termenul-limită pe care mi-l dăduseră. În plus, era într-o marți, ceea ce însemna că avuseseră timp luni să ia o hotărâre și să trimită scrisoarea, așa că dacă o primeam acum, l-aș fi sunat pe Lend, iar el ar fi venit acasă devreme ca să sărbătorim și să ne facem planuri legate de viața pe care aveam s-o ducem împreună și...

Cutia poștală era goală.

Am dat drumul la o serie de înjurături care l-ar fi pus în încurcătură până și pe băiatul de la vestiar, sfârșind cu o lovitură teatrală dată în cutia poștală. Iar partea cea mai rea, desigur, nu venise încă. Iritarea mea ciudată de peste zi fusese nejustificată.

Am urcat greoi treptele, ignorând ordinul lătrat de Grnlllll că să fac una sau alta. Raquel nu avusese nevoie de mine în ultimele două săptămâni (bănuiam că se simțea vinovată în legătură cu ufc'er-vampirul și pentru faptul că îl întâlnisem doar pentru că fusesem în misiune, trimisă de ea), așa că faceam iar de serviciu. Deși în oraș încă era un număr neobișnuit de paranormali noi, nu mai văzusem deloc silfi, iar Nona continua să sfideze încercările mele de a o prinde făcând ceva suspect.

Azi totuși aveam lucruri mai bine de făcut decât să ajut la bucătărie și să-mi fac griji pentru paranormali. Planurile mele se învârteau în jurul unei idei — să merg în camera mea și să mă perpelesc câteva ore.

M-am prăbușit pe pat și am încercat să fac o gaură în tavan cu privirea mea fixă. Era un lucru bun că nu promisem scrisoarea astăzi. Dacă mă respingeau, ar fi facut-o probabil mai devreme. Acele colete frumoase, groase, de acceptare necesitau timp ca să fie pregătite. Fără îndoială că fiecare foaie de hârtie, fiecare document era plasat acolo cu o dragoste și o atenție personalizate.

O să intru. Trebuia să intru. Dar de ce, oh, de ce nu puteau să mă anunțe pur și simplu și să mă scoată din agonia asta?

Comunicatorul meu a făcut un bip mut din locul lui onorant — sertarul cu șosete. Am fost șocată când mi-am dat seama cât de mult timp reușisem să stau să mă perpelesc — se făcuse deja seară. Dornică de ceva, orice, care să mă distragă de la purgatoriul admiterii, am aruncat șosetele prin cameră, căutând adânc în sertar după comunicator. Mesajul zicea: Job cu vampir, imediat, da sau nu.

OK, poate că existau lucruri și mai rele decât așteptarea. Stupizii de vampiri. Totuși, trebuia făcut. M-am repezit cu un rapid da și de-abia-mi dădusem lăntșorul jos și-l pusesem pe Tasey în tocul lui când o lumină a lucit pe perete și Jack a întins o mână.

Am înșfacat-o înainte ca ușa să se închidă, iar el m-a tras prin ea.

— Salut, Evie! Ai avut o zi bună?

M-am încruntat.

— Nu. Hai să trecem peste asta. Iar dacă mă arunci într-un alt râu, jur că de data asta te iau cu mine!

A râs, idiotul, după care ne-am grăbit împreună prin pustietate. Am încercat să mă concentrez la mânia și neliniștea mea și să nu mă gândesc la faptul că o să dau ochii cu un vampir. Nu eram tentată să mai golesc un paranormal. Niciodată. Lend și cu mine eram într-un loc bun, iar eu mă simțeam mai bine. Nu mă mai simțeam ciudată în cea mai mare parte a timpului. Briza încă mă urmărea, îmi petreceam mai mult timp ca niciodată în baie și păream că simt apa curentă ori de câte ori mă aflam lângă ea, dar această nouă energie care mă agita era doar de la stres. Asta era tot. Îmi

imaginam că nu luasem chiar totul de la iiber-vampir și cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai sigură că fusese alegerea corectă.

Totuși, faptul că trebuia să mă confrunt iar cu un vampir mă irita.

Am ieșit pe o alee îngustă și murdară, între două clădiri de lemn vopsite în culori strălucitoare.

— Și fără căderi bruște, mortale, totuși!

Vocea lui Jack suna într-un fel care arăta că era mulțumit de sine însuși. Ecoul unor strigăte intense venea de la capătul aleii — ceea ce avea logică, din moment ce ne aflam la un carnaval de duzină, mișunând dimpreună cu horde de oameni și colțuri întunecoase. Vampirfantastic!

Am verificat, să mă asigur că îl aveam pe Tasey la îndemână.

— Rămâi aici; mă întorc imediat. N-ar trebui să dureze mult.

M-am întors spre carnaval, dar Jack m-a înhățat de braț.

— Nu poți pune dispozitive, ți-amintești? Ceea ce face din mine cealaltă jumătate din duetul nostru care urmărește-și-pune-dispozitive.

Mi-am înghițit o remarcă obraznică, știind că nu era vina lui pentru că eram eu stresată.

— Bine. Încearcă s-o ții tot așa.

M-am strecurat în mulțime fără să încerc să respir atmosfera, așa cum obișnuiam s-o fac. Nu mai aveam nevoie să prind ocheadele oamenilor. Aveam destule în holurile de la școală.

După o jumătate de oră de frustrare, în mijlocul mulțimii am zărit în sfârșit capul unui cadavru cu farmece, așteptând la roata Ferris. Avea brațele încolăcite în jurul unei tinere drăguțe, îmbrăcată într-un costum cât se poate de nepotrivit cu vremea, care-i scotea la iveală gâtul foarte zvelt, foarte plin de sânge. Ea se uita la el într-un fel vampiresc, otrăvitor, folosit doar de femeile aflate sub controlul vampirilor. Sau în felul în care mă uitam eu uneori când aveam de-a face cu brioșe.

Mmm... Brioșe.

Mijindu-mi ochii, am deschis tocul în care-l aveam pe Tasey. Fără îndoială că vampirul plănuia s-o ia la o plimbare pe care n-avea s-o uite niciodată — și din care n-avea să scape niciodată. Probabil că mai întâi avea s-o muște — un talent bolnav pentru dramatism —, după care acționa de parcă era beată și o trăgea într-un colț întunecos ca să termine. Mânia pâlpaia în mine, gândurile la nevinovata Arianna fulgerându-mi prin minte. Protocolul AISP-ului privind vampirii îmi cerea să-l ademenesc într-un loc izolat, astfel încât nimeni să nu aibă habar de creaturile ucigașe care se plimbau printre ei.

M-am avântat prin mulțime, l-am bătut ușor pe umăr și l-am electrocutat cu Tasey.

Ochii i s-au mărit de surpriză înainte de a se prăbuși încovoiat pe jos. Cea care urma să fie victima lui s-a holbat la el pentru câteva secunde, după care a țipat ușor. Mulțimea s-a îndepărtat cu precauție de noi, făcând un fel de semicerc în jurul vampirului inconștient.

Mi-am dat ochii peste cap către Fata-cu-Gât-Gustos.

— Oh, treci peste asta! Ar fi fost cea mai scurtă relație din viața ta.

Jack a venit în spatele meu, zâmbind timid mulțimii în timp ce se apleca și îi punea dispozitivul de urmărire. L-am înșfăcat de încheietură pe vampir și l-am târât fără nicio ceremonie afară din cerc, către alee.

Oamenii — stupizii, stupizii oameni — stăteau acolo, holbându-se confuzi în timp ce încercau să afle ce fel de spectacol dădeam și dacă ei trebuiau să aplaude sau să cheme poliția.

— Sună-i pe transportatori, am spus, lăsându-l pe vampir la capătul aleii.

Grație iiber-vampirului, noile regulamente cereau ca toți vampirii să fie reținuți imediat, fără să li se citească drepturile sau să fie direcționați către un centru ajutător de procesare.

Jack a apăsat pe buton, apoi s-a uitat la mine.

— Asta a fost ceva... subtil.

— Scutește-mă! am mormăit.

Dacă majoritatea credeau că ființa asta supranaturală trăia printre ei era un lucru chiar așa de rău? Protejându-i pe ei să nu știe aceste lucruri cream în același timp victime, precum Arianna.

În plus, să ademenesti un vampir putea să-ți ia prea mult timp. Iar să-l înfrunți singur pe vampir...

Nu mă tenta. Tot ce voiam era să mă duc acasă.

De îndată ce transportatorii au ajuns acolo, l-am împins pe Jack spre perete.

— Acasă, acum!

S-a prefăcut că-mi face o reverență, însoțindu-mă pe o ușă, în întuneric, înapoi în confortul familiar al camerei mele/onoratei mele debarale. Am pășit înăuntru și primul lucru pe care l-am văzut a fost o scrisoare.

Pe patul meu.

Un plic alb.

Cu o adresă de expeditor pe care voiam s-o văd de săptămâni.

Într-un plic care era de departe, foarte departe mai mic decât mă așteptasem să fie.

MERGÂND SPRE NICĂIERI, MERGÂND UNDEVA

— Evie! Evie! Au! Jack și-a smuls mâna dintr-a mea, scuturându-și-o și uitându-se la mine. Am nevoie mai târziu de degetele astea.

Nu puteam să mă mișc. Viitorul meu era pe pat — cum ajunsese aici? De ce nu era în cutia poștală?

Grnlilll. Încercase să-mi atragă atenția când mă întorsesem de la școală. Probabil că primise poșta, ceea ce înseamnă că știa că scrisoarea mea era acolo. Probabil că știa și Arianna, din moment ce Grnlilll nu urca pe scară. Arianna trebuie să fusese cea care o pusese pe patul meu.

Ochii mă ardeau de lacrimi și de rușine, stomacul deja mă durea, mi se făcuse ghem.

Poate că nu eram respinsă. Poate că ei nu-mi spuneau nimic despre asta pentru că era doar o scrisoare în care eram ghidată să aflu online informațiile de care aveam nevoie.

Poate.

Te rog.

Te rog, te rog, te rog. Am înhățat lăntișorul din dulap, ținându-l ca pe un talisman în timp ce înaintam, fiecare pas făcând ca stomacul să mă doară și mai tare. Am luat plicul tremurând. De ce nu mai așteptaseră două săptămâni să-mi dea răspunsul?

— Nu pot s-o fac, am șoptit.

— Nu poți să faci ce? m-a întrebat Jack, suficient de curios acum cât să lase ușa silfică să se închidă în urma lui.

— Nu pot s-o deschid. Închizând ochii strâns, i-am întins-o lui. Deschide-o tu!

Pentru prima dată, nu a mai făcut comentarii stupide, ci pur și simplu mi-a luat plicul din mână. Sunetul care se-auzea în timp ce deschidea plicul îmi sfâșia sufletul. Poate că nu eram respinsă. Poate că nu eram respinsă. Poate că nu eram...

— „Stimată domnișoară Green, bla, bla, bla, vă mulțumim în numele bla, bla, bla, regretăm că la acest moment nu putem accepta...”

S-a oprit și la fel a făcut și inima mea.

Nu puteam să deschid ochii. Nu puteam. N-aveam să merg la Georgetown. Asta era. Toate pentru care muncisem, toate la care renunțasem de când plecasem de la Centru se duseseră. O să muncesc la restaurant pentru tot restul vieții mele, strecurându-mă din când în când în misiuni mărunte pentru AISP, iar Lend se va plictisi de mine și se va căsători cu desfrânata de asistentă de laborator și vor fi fericiți și frumoși pentru totdeauna, pe când eu nu plecam nicăieri niciodată!

Viitorul meu era gol, mai pustiu decât Potecile Silfilor, pentru că măcar ei, silfii, aveau întotdeauna o destinație. Eu nu mai aveam acum nicio destinație.

— Mă sperii, s-a auzit într-un târziu vocea lui Jack, iar eu am deschis ochii, de-abia capabilă să-l văd. OK, bine, da, respiră. Respirația te ajută să rămâi în viață, am descoperit. Ce Dumnezeu e așa de rău că o școală stupidă ți-a răspuns că nu?

— Viața mea, am suspinat, s-a terminat. S-a terminat. Totul.

S-a încruntat a îndoială.

— Oricum, cine vrea să meargă într-un loc care se numește Georgetown? Ridicol! Acum aș fi putut să-ți înțeleg disperarea dacă auzeam un nume precum Jacktown, dar după cum stau lucrurile,

reacționezi prea vehement. De ce vrei să mai mergi la școală în continuare? Eu am fost odată, câteva ore, și aproape că era să-mi pierd mințile.

— Dar eu... asta plănuisem și...

A dat din mână ca și cum ar fi alungat un vis plictisitor.

— Fă-ți alte planuri. Nu vrei asta cu adevărat. Poate că ți se pare că vrei, dar nu asta e lumea ta.

Mi-a zâmbit și singurul lucru clar pe care l-am văzut printre lacrimile mele au fost ochii lui albaștri. Am început să plâng și mai tare.

Oftând, s-a foit stânjenit de pe un picior pe altul.

— Vrei s-o aduc pe Raquel? Sau pe iubitul tău enervant?

— Nu!

N-aș fi putut să-l văd pe Lend, să-i spun că nu eram destul de bună. Nici pe Raquel. Ar fi fost dezamăgită de mine.

Încercasem să fiu normală, încercasem să-mi găsesc un loc al meu în lumea asta, dar eșuasem total, complet. Cum putea Lend să fie atât de bun în ambele lumi, iar eu nu mă descurcam în niciuna? De ce nu mă pricepeam deloc să trăiesc?

Jack și-a tras umerii înapoi.

— După câte se pare, ca de obicei, eu trebuie să hotărâsc ce-i de făcut. Noroc că-s mereu gata pentru o provocare.

M-a luat de mână și a deschis o ușă prin care m-a tras. Plângeam așa de tare, că n-am putut să protestez când lăntșorul de la Lend mi-a fost smuls din mână. M-am uitat înapoi în timp ce ușa se închidea, lăntșorul lucind jos, pe podeaua vieții mele.

— Jack, eu...

Respiram agitat acum și nu reușeam să vorbesc.

— Nu... vreau... să... te... rog...

S-a oprit în loc, încruntându-se la mine. Ridicând din sprânceană — de parcă ar fi cântărit o problemă deosebit de dificilă —, și-a pus mâna liberă pe ceafa mea, ezitând pentru un moment.

Apoi m-a sărutat.

Revenindu-mi din șoc, i-am simțit buzele pe ale mele, dar fără reacție. Erau pline și calde, dar ciudata mișcare era departe de săruturile de care mă bucuram adesea cu Lend.

Și... era Jack. Jack. Dintre multele lucruri pe care le simțeam în legătură cu el, cele mai numeroase implicau violența. Niciunul nu se referea la acțiuni de genul „buze-pestebuze”.

Mi-am smucit capul înapoi, dar nu puteam să mă îndepărtez, căci el m-a tras înapoi în același moment.

Și-a încrețit nasul.

— Ei bine... a fost... interesant. Dintotdeauna am vrut să încerc asta, dar acum, că am făcut-o, sunt destul de sigur că nu mai vreau încă o dată.

Furioasă, i-am tras una în umăr cu mâna liberă, urând faptul că încă mă țineam de mâna lui cu cealaltă, așa că nu puteam să mă pierd pentru totdeauna.

— Ești (i-am mai tras una) un mare (și-ncă una) netrebnic (și-ncă una)! Ce-a fost asta?

ȘI I-AM MAI TRAS UNA!

A evitat următorul șir de lovituri.

— Am fost sub impresia faptului că după aceea nu avea să fie așa de — a tresărit în timp ce e îmi reveneam cu greu — dureros.

— Ascultă, ciudatule, dacă aș fi vrut să mă săruți, ți-aș fi cerut s-o faci! Dar n-am făcut-o! Și nici n-aș face-o! Iar dacă mai încerci vreodată asta, Dumnezeu să m-ajute, dar am să-l găsesc pe acel spirit al apelor și am să te arunc în apa morții.

Iar apoi, de parcă sărutul lui groaznic, stânjenitor, nu ar fi fost destul de rău, a început să râdă.

— TACI!

A clătinat din cap, rânjind cu satisfacție.

— Vezi? Două ținte atinse! Prima: am încercat să te sărut. Eșec total, fără îndoială din vina ta, și totuși un efort nobil. O s-o caut pe prietena ta, Carlee. Probabil că ea e mai bună la asta decât tine.

De ce abilitatea mea de a vedea dincolo de farmece nu avea și puterea unui laser? Nu l-aș fi omorât. Doar i-aș fi scris pe frunte: „Ciudat”.

— N-ai de gând să mă întrebi care era a doua țintă?

A dat din gene spre mine.

— Nu, n-am de gând.

M-a înghiontit în coaste cu cotul.

— Nu mai plângi, nu-i așa?

Ar fi trebuit să-mi eliberez și cealaltă mână ca să-l strâng de gât. Așa că opțiunea asta ieșea din discuție.

— E mai bine să fiu atât de furioasă încât să vreau să teucid?

Zâmbetul i s-a crispat.

— Să fii furioasă este întotdeauna mai bine decât să fii tristă. De fapt, un alt motto de-al meu. Acum, vrei să stai să plângi singură în camera ta sau să mergi într-o aventură?

Am ezitat, precaută ca întotdeauna când era vorba de vreo idee de aventură de-a lui Jack, dar nici acasă nu voiam să merg. Am știut că de îndată ce m-aș fi întors în camera mea cu acea scrisoare aș fi fost pierdută. Doar să mă gândesc că m-aș fi putut gândi la asta mă sfâșia și... las-o baltă!

L-am strâns de mână mai tare decât ar fi trebuit.

— Ce ai în minte?

Și-a mijit ochii și mi-a zâmbit, chipul său angelic devenind deodată neastâmpărat.

— Hai să ne jucăm!

M-a tras în spatele lui în timp ce a mărit viteza pe Poteci. A continuat să schimbe direcția, abătându-se de la calea dreaptă ba înspre stânga, ba înspre dreapta, de parcă ar fi urmărit permanent să o ia pe altă Potecă. Nu mai văzusem pe nimeni niciodată mergând undeva decât în linie dreaptă.

— Știi unde mergem? am întrebat cu o iritare crescândă.

Nu mă atrăgea ideea să mă pierd pe Potecile Silfilor cu Jack și nici cu altcineva. Și, cu cât eram mai mult timp blocați în întuneric, cu atât trebuia să mă lupt mai mult cu panica mea.

— Se schimbă. Niciodată de două ori în același loc. Asta face să fie mai greu de găsit, mai ales când unul este neliniștit, însă acum noi... S-a oprit triumfător. Uite! întinde mâna în partea asta. Spune-mi ce simți!

Dându-mi ochii peste cap, am întins mâna în afară, lângă a lui, înfruntând pustietatea și... acolo era ceva. Sau nu ceva... totuși... dar ideea de ceva. Nu era tangibil și nici nu știam deloc ce simțeam, nu era altceva decât o ușoară agitație sub degetele mele, recunoașterea unui loc în mijlocul a nimic. Mi-am imaginat că era cam la fel cu senzația de membru-fantomă a amputaților, numai că în cazul acesta era o ușă-fantomă. Nu era nimic acolo, dar trebuie că era ceva.

Jack s-a uitat la mine insistent.

— Simți, nu?

Am dat din cap.

— Cred că da; nu știu. E ciudat.

— Nu există niciun motiv pentru care eu să simt, iar tu, nu. De fapt, poți să deschizi mult mai mult decât doar uși. O să fie ușor, dacă-ți pui la contribuție mintea aia bine dotată, în loc să-ți faci griji pentru notele de la școală sau pentru săruturi. Mai ales pentru săruturi. Rău lucru chestia asta.

— Mda, rău când e cu tine. Dar cum faci asta?

— Cred că hrana silfică te schimbă un pic. În plus, dacă te uiți destul de mult timp și îți dorești ceva suficient de mult, atunci o să fii uimită de ce poți să faci. De ce vei face. Pentru mine, Potecile Silfilor înseamnă libertate.

Inima mi s-a strâns de tristețe, amintindu-mi de viața lui Jack alături de silfi. Ca și Vivian, doar că Jack părea sigur pe el și mai sănătos la minte decât ea. Ceea ce nu spunea multe, însă orișicât. Nu era complet dezechilibrat.

— Îmi pare atât de rău pentru copilăria ta, Jack! Trebuie să fi fost greu!

A rânjit, dezvelindu-și dinții.

— Ah, dar uite în ce tânăr de treabă m-am transformat! Nu am cui altcuiva, în afară de silfi, să mulțumesc pentru ceea ce sunt eu azi.

— Poți pleca totuși! De ce continui să te duci în Tărâmurile Silfilor? De ce nu te întorci cu totul pe Pământ, să-i părăsești?

— Să mă întorc la ce? În plus, știi că odată ce ai gustat din bucatele silfilor, nu te mai întorci niciodată. Nu poți să te mai întorci niciodată.

— Nu poți să iei mai multă cu tine? S-o depozitezi undeva?

A clătinat din cap.

— Mă tem că într-un fel sau altul eu și silfii suntem legați, încă n-am terminat cu ei.

Zâmbetul lui mi s-a părut că arăta mult mai ascuns de farmec decât mai văzusem vreodată. Chiar când să mă gândesc că aflam și eu ceva despre el, zâmbetul lui apărea pe neașteptate, ștergând orice emoție reală. Cum de am putut vreodată să citesc ce se afla dincolo de el?

— Să continuăm, a zis el. Ușa. O simți.

— Ce simt, mai exact?

A atins cu degetele, aproape cu respect, spațiul în care ușa ne aștepta, uitându-se în întuneric.

— Știi cum e atunci când te afli pe muchia dintre trezie și somn, iar visul pe care-l trăiești pare mai real decât orice altceva îți poate oferi lumea? Când deschizi ochii, e ca și cum o parte din tine așteaptă și știi că n-o să mai simți niciodată lucrurile atât de profund, că n-o să mai treci niciodată prin ele atât de real pe cât ți s-a întâmplat în spațiul mic de conștiință dintre întuneric și lumină. Acolo mergem.

Mi-am ținut răsuflarea, iar el s-a repezit spre forma despre care vorbise, oricare era aceea. Făcându-mi cu ochiul, a deschis o ușă.

— Bine-ai venit în Tărâmurile Silfilor!

ARANJAMENTE, ARANJAMENTE

Înainte de a apuca să-i spun nu lui Jack, am pășit pe ușă, în Tărâmurile Silfilor. Singura dată când mai fusesem aici fusesem cu Reth, în încăperi din pietre aurii, pajiști rotitoare și mobilier într-un fel prea luxos. Nu m-am gândit niciodată că aș vrea să mă întorc, dar m-aș fi îndreptat acum imediat spre încăperile lui Reth.

Cerul deasupra noastră era roșu-închis, o vastă întindere punctată de negru lucios, de parcă stelele lipseau. Deși vedeam limpede, aerul era dens și greu precum cel al unei nopți de vară, aducând cu sine un strop de coajă de scortişoară. Am rămas pe malurile negre ale unui lac uriaș, argintiu, dar nereflectând nimic, în ciuda cerului. Roci uriașe spărgeau monotonia pajiștii din jurul nostru, împrăștiate acolo parcă prin violență — niște obiecte contorsionate, torturate, întreaga scenă te înlemnea, frumoasă dar nefirească.

— Jack, am șoptit trăgându-l de mână. N-ar trebui să fim aici.

— Ai dreptate, a spus el, iar eu am răsuflat ușurată. Uită de provizii.

A întins mâna în afară și am alunecat lateral, iar aerul s-a mișcat de parcă peisajul de coșmar era înlocuit de o încăpere. M-am dezzechilibrat, amețită.

— Scuză-mă pentru asta! Jack mi-a dat drumul la mână și ne-am dus la o masă dintr-un colț. Odată ce te afli pe Tărâmurile Silfilor e mai ușor să mergi dintr-un loc într-altul. Acordă-ți un pic de timp ca să te obișnuiești cu asta. Adu-ți aminte de covor dacă-ți vine să vomți.

M-am prins de marginea canapelei ca să-mi mențin echilibrul și am privit în jur. Asta era cea mai bizară cameră pe care o văzusem vreodată. Pereții erau din piatră verde pal, încăperea fiind luminată de o sursă nevăzută, cu un mobilier similar celui pe care-l văzusem la Reth, cu mult lemn și catifea. Totuși, împrăștiate în tot acest lux silfic erau șosete murdare, pantaloni lăsați la-n tâmplare, cum fuseseră dezbrăcați, teniși ponosiți.

Dacă vrei ca Tărâmurile Silfilor să arate ca o ladă de gunoi, lasă-le pe mâna unui băiat.

Jack a luat o cutie de carton veche și a așezat-o pe masa de stejar, apoi, dintr-un bol, a luat un fruct luminos. Arăta ca o piersică, dacă piersicile erau albastre și făcute din bucăți de rai. A închis

ochii când a mușcat din ea, cu o expresie de încântare și lăcomie pe față. Nu gustasem niciodată ceva așa de bun precum părea să fie acel fruct. Am respirat pe gură, încercând să-l simt. După ce a terminat, mi-a oferit bolul.

— Vrei unul?

— Nu vreau, mulțumesc.

A ridicat din umeri.

— N-ai idee ce pierzi. Ah, ei bine. Funcționez mai bine când am stomacul plin. Acum, că avem provizii, putem să ne întoarcem.

— Hei, nu așa de repede. Ce era acolo? Nu vreau să mergem iar.

Măcar camera lui Jack era liniștită, separată de tot restul. Pe malul ciudatului lac eram complet expuși. Nu voiam să am de-a face iar cu silfii, dar serios, serios, nu fusese dorința mea să mă aflu aici.

— Îmi pare rău, n-avem timp de pierdut. Trebuie să prindem barca.

Jack a legănat cutia punându-și-o pe șold și m-a prins de mână înainte de a apuca să mă îndepărtez. Cu încă o agitație în stomac, ne-am întors pe malul lacului.

Dar de data asta nu eram singuri.

O barcă mare, strălucind în negru ca un obsidian, a trecut în liniște. Apa argintite era nemișcată, nicio reverberație în exterior. Am ezitat dându-mă înapoi, dar barca înainta fără niciun incident, oprindu-se lângă malul curbat. Un pod arcuit a coborât pe mal. Eram înspăimântată să văd cine avea să se dea jos.

— Jack, am șoptit imediat.

— Oh, corect. N-ar trebui să fim văzuți. Nu cred că ne-ar ucide, dar nu știi niciodată.

— O să te omor eu! am șuiert eu din spatele unuia dintre bolovanii oribili.

Jack s-a uitat împrejur pe deasupra bolovanului. Ezitam, plină de spaimă. Îmi petrecusem prea mult timp fugind de silfi ca să vin aici pe cont propriu, practic oferindu-mă lor.

— Să mergem!

— Trebuie să vezi asta!

— Nu! Nu, chiar nu trebuie, și nici tu nu ar trebui. Hai să plecăm de-aici!

— Uite!

Jack m-a tras într-o parte până când am putut să văd și eu. Procesiunea era la fel de liniștită precum cea a unor stafii. Silfii, frumoși și înspăimântători în același timp, au coborât pe pod cu pași mășurați cu grijă. Aveau toate culorile imaginabile de păr — de la negru la alb orbitor —, dar fețele le erau ascuțite, tăiate crud până la perfecțiune. Hainele lor, o singură nuanță de un roșu profund, pluteau în jurul lor ca învăltoare de o briză imaginară. Urmându-l pe ultimul membru, toți silfii s-au întors cu fața la barcă. În așteptare, mi-am ținut respirația.

Următoarele figuri au apărut, iar eu mi-am mușcat buzele ca să nu încep să strig de oroare. Indivizii — oameni — se târau în patru labe, cu capetele rase, complet goi, cu excepția modelelor argintii strălucitoare pictate pe trupurile lor. Sprijinită pe spinarea lor era o platformă fasonată cu grijă, înscrisă toată în argintiu, iar ei se târau perfect uniform, ca să nu o deranjeze. Fără vreun semnal, s-au oprit așteptând. Mi-am înghițit secrețiile bilei care-mi veniseră-n gât. De departe mai rele decât trupurile lor goale, musculoase și înclinate, erau fețele lor.

Erau fericiți.

Mai mult decât fericiți, erau captivați, expresiile lor frizând extazul.

— Ce fac? am șoptit, dar Jack mi-a tăiat vorba cu o uitătură rapidă, încruntată.

N-a trebuit să aștept mult timp. O femeie, mai înaltă cel puțin cu un cap decât restul silfilor, a alunecat în față. Iar în acel moment am știut că frumusețea și spaima erau unul și același lucru, inseparabile. Cum putea ceva să-ți slăbească mai puțin energia frumuseții decât teroarea adevărată? Părul ei se învăltoarea ca petrolul negru, curcubeie întunecate ondulau în cascadă pe spatele ei. Ochii ei erau de un negru pur contrastând cu alabastrul pielii, buzele ei pline, violet, crude, erau impecabile. Indiferent ce venea de pe aceste buze era durere și plăcere, inevitabil și irezistibil.

Aici, apoi, era eternitatea. M-aș fi dus la ea... trebuia să mă duc la ea. Într-o lume în continuă mișcare, mereu pe moarte, voiam să mă pierd în nemurirea ei.

Jack m-a ciupit de braț, rotindu-mi pielea între degetele sale. Oftând, m-am întors spre el și l-am privit supărată. Și-a dat ochii peste cap.

— Nepriceputo! Încearcă să nu te repezi la Regina întunericului, OK?

Am dat din cap, încercând să-mi scot din cap rămășițele acestei dorințe, nevoi. Fusesse cât pe ce. Periculos de cât pe ce.

Uram silfii.

M-am întors cu spatele, hotărâtă să nu mă pierd cu firea, atrasă iar de ea. M-am concentrat la orice altceva în afară de ea, uitându-mă în schimb la sclavi. La unison, indivizii s-au lăsat pe burtă, iar ea s-a suit pe platformă. Înălțându-se mândră pe spinările lor, în timp ce ei se mulțumeau să se târască, ea privea rece pe deasupra anturajului său.

Silfii erau în șir în spatele ei, iar ea era transportată astfel pe câmpie. Cu cât se îndepărta, cu atât era mai ușor să respiri. M-am aplecat spre rocă, epuizată de efortul de a rezista atracției Reginei întunericului. Dacă era întunecată, asta însemna că era regina Curtii întunericului. Cei care o avuseseră pe Vivian. Cei care mă voiau pe mine moartă. Grozavă distracție, Jack! Ce valora ceea ce nu căpătasem de la Georgetown, comparativ cu înfruntarea morții și cu dorința de a mă arunca eu însămi la picioarele ei? Dacă stăteam să mă gândesc, Jack îmi oferise o grămadă de experiențe potențial fatale în ultima vreme. Trebuia să stăm de vorbă despre asta.

S-a aplecat să scotocească în cutie.

— Cine erau acești bieți oameni? am șoptit, încă fiindu-mi rău de la stomac când îmi aduceam aminte de fețele lor.

A ridicat din umeri fără să se uite la mine.

— Nu mai sunt chiar oameni. Animalele de companie ale silfilor răi nu trăiesc mult.

M-am cutremurat, cuprinzându-mă cu brațele.

— Trebuie să mă duci acasă. Cred că silfii ăștia mă caută și chiar aș prefera să nu fiu găsită. De ce ne aflăm totuși aici?

Jack s-a ridicat zâmbind larg, făcându-mă să mă simt chiar și mai rău decât sclavii aceia. În fiecare mână avea câte o sticlă cu lichid chihlimbariu.

— Vrei să ne îmbătăm?

— Nu fi stupidă! Dacă te îmbeți, Tărâmurile nu vor arăta mai bine. Ține-le!

Mi-a întins sticlele, apoi a luat două fâșii de material lungi și umede și le-a îndesat în ele, lăsând să atârne afară doar câțiva centimetri din ele.

— Ce...

— Tu nu taci niciodată din gură?

Terminând cu acele cârpe, s-a căutat în buzunar și a scos o cutie de chibrituri.

Oh, biiiiip, nu!

— Jack, ce faci...

A aprins ambele capete și a luat una din sticle. Rânjind la mine ca un maniac, a azvârlit-o. S-a învârtit încet, o dâră de lumină, până când a dispărut după puntea vasului. Poate că n-avea să meargă. Poate...

O bilă masivă de foc s-a înălțat, arzând în aer și întezindu-se pe vas.

— Evie! Poate vrei să arunci chestia aia.

M-am uitat în jos cu oroare la propriul meu cocteil Molotov, apoi l-am aruncat cât mai departe de mine. S-a zdrobit de partea laterală a vasului, majoritatea flăcărilor stingându-se în apa argintie.

Care a luat foc.

— Uau! Nu mă așteptam la asta!

Jack a aprobat din cap apreciind faptul că flăcările se întindeau, făcându-și loc spre mijlocul lacului. Vasul, cuprins și el de foc, își striga ultimele scârțâituri și gemete ale morții.

— Un strop de lichior silfic adăugat la acest petrol i-a dat lovitura de grație, cred.

Un țipăt nepământean a sfâșiat aerul, înfiorându-mă până în măduva oaselor. Nu aș fi vrut să mă întâlnesc vreodată cu posesorul acestei voci.

Jack a râs, luându-mă de mână, care-mi tremura.

— Asta e momentul în care trebuie să fugim.

VECHI PRIETENI

— Jack!

Vocea-mi era de nerecunoscut, aproape cu o octavă mai înaltă. O parte din mine era înspăimântată, dar cel mai mult asta era reacția la fumul gros și acru, solid ca un pumn, făcându-și loc prin gâtul meu. Aerul era plin de fum, în timp ce în spatele nostru lacul devenise un infern.

Cu greu îl mai vedeam pe Jack, mâna lui fiind singura mea scăpare din acest coșmar.

— Pregătește-te! a țipat el și, cu o întoarcere amețitoare, peisajul s-a deformat.

Încă ne aflam pe aceeași câmpie distrusă, dar suficient de departe cât să nu fim în pericol. Fiuoare de fum ne înconjurau ca niște ființe vii, iar eu am făcut tot posibilul să le alung.

M-am uitat la norii întunecați care se ondulau deasupra noastră, înnegrind cerul roșu al nopții. Lacul ardea constant, un singur corp de flăcări, vasul Reginei întunericului fiind cu greu altceva decât un munte de flăcări.

Jack și-a pus mâinile în șolduri, privind scena și dând aprobator din cap, cu satisfacție.

— Se dovedește că a ieșit mai bine decât am sperat.

— Te rog, hai să plecăm!

Dacă încă puteam vedea tot acel haos înseamnă că eram mai aproape decât îmi doream. Îmi imaginam cum ar fi fost ca Regina întunericului să dea cu ochii de noi în miez de noapte. Pielea mi s-a făcut ca de găină — de frică sau de așteptare, nu aș putea să spun. Nici dacă era bine așa.

— De ce te grăbești? Să stăm un moment să ne bucurăm de satisfacția lucrului bine făcut.

— Nu voiam să fac asta!

— Nu? Și-a lăsat capul pe-o parte și a ridicat din sprânceană. Credeam că-i urăști pe silfi.

— Îi urăsc, dar asta nu-nseamnă că vreau să dau târcoale prin Tărâmurile Silfilor și să dau foc la tot ce-i aici!

— Și-atunci ce rost mai are să urăști ceva, dacă nu acționezi? M-a cuprins de umeri, obligându-mă să mă uit cu el la acel infern. Nu poți să-mi spui că nu simți satisfacție, nu după tot ce ai văzut. Silfilor le pasă de foarte puține lucruri, dar sunt cu adevărat pasionați de micile lor fleacuri. Vasul ăla era unul care ei îi plăcea în mod deosebit, ca să nu mai pomenesc de întreg lacul. Toate secolele pe care și le-a petrecut navigând în acest peisaj și deodată pful O aruncare excelentă a unei bombe, și-ai înfuriat-o și îndurerat-o mai profund decât a crezut vreodată. Și cu mult mai puțin decât merită.

Privind flăcările, era de parcă fumul stăruia să-și facă loc spre pieptul meu, întunecat și furișat, înlocuindu-mi spaima cu mânia. Avea dreptate. Meritau asta. Meritau ceva cu mult, mult mai rău de-atât.

Mi-am mijit ochii până când linia strălucitoare de foc era tot ce mai puteam să văd. Dacă stăteam să mă gândesc, exact de asta avea nevoie peisajul. Aparținea acestui loc.

M-am întors spre Jack.

— Ce altceva mai ai în minte?

Chipul i s-a umplut de gropițe, căci zâmbea.

— Știam eu că nu ești inutilă. O oprire rapidă ca să ne aprovizionăm și...

— Hei!

Am tresărit amândoi speriați, uitându-ne de jur împrejur ca să vedem care era sursa acelei voci dezgustătoare, aspre. Ceva s-a ghemuit, fatal, deformat. Un păr sălbatic și lipsit de strălucire acoperea pe jumătate niște trăsături scobite. Ceea ce fără îndoială fuseseră cândva niște haine frumoase erau acum murdare și sfâșiate, de nerecunoscut. Iar apoi am descoperit ochii... ochii ei. Ochi roșii, sângerii. Ochi roșii, sângerii, care cândva se asociau unei voci ca sticla spartă.

Fehl.

Ultima dată când o văzusem eram în bucătărie la Lend, când Vivian încerca să absoarbă viața din ea. Dispăruse, dar se pare că era mult mai rău pentru cât era de uzată. Disparația era grația eterică, detașată a silfilor. Acum era un lucru devenit sălbatic, cu ochi febrili, cu mișcări smucite și iuți.

— Tu mi-ai făcut asta!

Am întins mâinile, făcând un pas înapoi.

— Nu, nu eu. Îmi pare rău, dar...

M-am oprit. Nu-mi părea rău. Fehl se agitase, încalcând regulile AISP-ului cu Vivian și aducându-mă la ceea ce credea ea că va fi moartea mea. Ceea ce aproape că fusese moartea mea. Pe lângă asta, îi salvasem viața în noaptea în care o opriseam pe Viv să o absoarbă în întregime. Privind retrospectiv, poate că n-ar fi trebuit s-o fac. M-am ridicat.

— Trebuie să-ți amintesc că tu ți-o faci singură.

A răs, ceva între croncănit și tuse.

— Da, un lucru bine făcut și bine răsplătit. Dar dacă termin — dacă-i aduc înapoi fericirea reginei mele —, mă va iubi din nou. Mă va vindeca.

Fehl s-a ridicat dreaptă, strâmbându-se de parcă o durea.

— Ai omorât un silf? Jack s-a îndepărtat fără să-și ia ochii de la ea. Un mic avertisment ar fi fost drăguț. Nu vreau să mor acum, când lucrurile devin, în sfârșit, amuzante.

— Calmează-te, l-am repezit. N-o să murim. Nu poate să mă rănească.

Fehl a răs din nou, cu un strop din vechiul ei zgomot de sticlă.

— Fetițo, n-ai idee de ce-s eu în stare.

— Poți s-o învingi?

Pentru prima dată de când îl cunoșteam pe Jack, părea speriat. Nu voiam să știu ce pățise în preajma silfilor. Silfi precum Fehl. N-aveam de gând să-l las să fie rănit din nou.

Am întins degetele, întrebându-mă ce simțea un silf în timp ce mă uitam la Fehl cum se legăna pe tălpi înainte și înapoi, ca un motan ce aștepta să se năpustească. Nu era greșit, nu putea să fie greșit să iei un pic din sufletul ei, dacă asta însemna să te protejezi pe tine însăși și pe indivizii neajutorați, precum Jack. Nu era mare diferență față de ce facea AISP, oricum. Eram ca un Tasey uman.

Fehl a mârâit, apoi a sărit înainte, parcurgând distanța dintre noi mult mai repede decât credeam eu că era posibil. M-am ferit, dar am greșit și am căzut, în graba mea de a mă da la o parte din calea ei. Ea a greșit ținta, alunecând pe pământ înainte de a lovi, iar eu m-am târât înapoi pe palme, încercând să las cât mai mult spațiu între noi.

Și-a dezvelit dinții la mine, cu un rânjel bolnăvicios, și s-a avântat ușor înainte. Acum, Jack era în spatele lui Fehl, privind încruntat. Voiam să strig la el să fugă, dar probabil că era în stare de șoc. De ce nu facea o ușă departe de-aici? Nu puteam să mă ridic fără să-i ofer lui Fehl posibilitatea să mă atace. Mi-am chinuit mintea, disperată să găsesc un plan, când mi-a venit o idee.

— Denfehlath! am strigat. Oprește-te!

Ochii i s-au lărgit de furie în timp ce fiecare mușchi i-a înlemnit complet. A rămas în picioare, nemișcată, înghețată când tocmai voia să sară. Poate că-mi pierdusem abilitatea să-l controlez pe Reth când mă păcălise și nu-mi spusese noul lui nume, dar încă-i știam numele lui Fehl. Cu-atât mai rău pentru ea.

M-am ridicat, ștergându-mi palmele de pantaloni.

— Nu te mișca!

Mi-am reținut un rânjel de satisfacție, uitându-mă la fața chinuită a lui Fehl. Se afla la câțiva milimetri de răzbunarea după care tânjea de-atâta vreme, dar nu avea ce să facă. Jack a trecut pe lângă mine și s-a uitat la Fehl cea încremenită de parcă ar fi studiat o sculptură la muzeu.

— Interesant! Mie AISP nu-mi dă niciun nume de silf. Dintotdeauna m-am întrebat care erau numele pentru a le da ordine. S-a întors spre mine. Ei bine, și acum ce facem? Ai de gând s-o lași aici?

M-am gândit la asta. Îmi mișcăm degetele cum îmi țineam mâinile pe lângă corp și eram hiperconștientă de surplusul de energie, de mereu prezentele furnicături și de senzația rece, curgătoare care uneori îmi alerga prin vene. Am putut vedea strălucirea din pieptul lui Fehl, cu mult mai intensă la silfi decât la vampiri. Poate, ca să-i dau o lecție, doar o mică...

Cineva și-a dres glasul în spatele meu.

— Evelyn! Am crezut că te-am pierdut. Cărui fapt datorez plăcerea companiei tale, dragostea mea?

Inima mi s-a prăbușit în stomac. Proastă sincronizare — numele său era Reth. M-am întors cu fața la el — era frumos de-ți rupea inima, dacă n-ar fi fost mai degrabă comic în acest peisaj de iad,

cu costumul lui victorian alb și cu părul auriu. S-a uitat cu dispreț la Fehl, a scos încet o exclamație de dispreț — bleah! —, apoi s-a uitat la infernul care încă era violent.

— O, ai fost ocupată azi, nu-i așa?

Jack m-a împuns cu cotul.

— Să nu-mi spui că știi și numele lui!

— N-am atâta noroc, am mormăit, cu amărăciune încă.

Reth s-a încruntat la Jack, expresia lui nereușind să strice cu ceva perfecțiunea feței sale, fără o cută.

— Ce cauți aici, băiete? Am impresia că te caută Dehrn. Că i-ai furat cărțile de științe.

Jack s-a holbat la el, cu un pfluu! pe buzele sale, dar nu i-a răspuns.

Un strigăt ascuțit, mai plin de energie și de putere distructivă decât orice foc, a venit la noi din direcția lacului.

— E timpul să plecăm!

Jack m-a înșfacat de mână, iar peisajul s-a rotit îndepărtându-se de noi, lăsându-i pe Reth și pe Fehl cea înlemnită, cu ochii plini de furie că trupul ei nu putea face nimic. Am simțit un strop de furie pentru că pierdeam șansa de a...

Trebuia să încetez să mă mai gândesc la ea. Acum nu putea să ne rănească, iar asta era important. Acesta era singurul motiv la care mă gândisem dacă o atinsesem vreodată.

Ne-am oprit și ne-am prăbușit pe podeaua camerei lui Jack, oftând de ușurare pentru că evitaserăm toate gloanțele.

— Nu-mi vine să cred că am scăpat din asta!

— Nici mie, a răspuns Reth ținând o șosetă murdară la o lungime de braț de el. Totuși, întotdeauna e minunat să ai oaspeți.

Ne străduiserăm atât de tare să scăpăm!

ÎNTREABĂ-MĂ, SPUNE-MI!

— Fugi! am strigat la Jack, încă ținându-l de mână.

Nu voiam să-l văd pe Reth, nu pe domeniul lui și nu după ceea ce facuserăm. Jack m-a strâns și mai tare când camera a început să se învâртеască în jurul nostru. Am închis ochii și am încercat să nu las amețea să mă cuprindă.

— OK.

Jack mi-a dat drumul, iar eu am deschis ochii. Eram pe un câmp lung, înconjurați de iarbă portocalie care ne venea până la mijloc, înconjurați de secrete ușoare ca pana și șoptite de delicios de dulcea adiere. Câmpul era mărginit de copaci de un alb pur, înclinați sub greutatea a ceva mai mult decât acele fructe albastre la care nu ajungeam, fiind la trei metri de ele.

— De ce nu am venit aici mai întâi? am întrebat.

Cu unele părți din Tărâmurile puteam să mă obișnuiesc. În afară de ce era rău, de fructe tentante, desigur.

— Asta e mai degrabă obositor.

M-am întors rapid și Reth era în spatele nostru. Iar. M-am întins să-l iau pe Jack de mână, dar Reth m-a înhățat de încheietură. Mâna lui se potrivea perfect pe cicatricea palidă care-mi rămăsese acolo.

— Lasă-mă să te salvez din bucluc. N-ai unde să pleci — mai ales în Tărâmurile Silfilor — și să nu te gălesc.

M-am uitat la el furioasă.

— Și asta ce vrea să-nsemne?

— Înseamnă că dacă fugiți așa, ca doi copii obraznici, nu folosește la nimic. Acum, ce cauți aici? După ce te-am invitat de atâtea ori, mă simt un pic rănit că ai venit cu un ajutor.

Jack s-a zbârlit lângă mine, uitându-se mâniat la Reth.

— Fac ce vreau, m-am repezit să spun.

— Draga mea, ai un simț șocant de subdezvoltat al conservării de sine. Îți recomand să eviți s-o mai superi pe Regina întunericului, mai ales că deja are o părere despre valoarea mică a vieții tale. Acum! A scos un ceas de buzunar care nu avea limbi și s-a uitat încruntat la el. Mi-ar fi făcut mare plăcere, dar chiar trebuie să plec. Încercați să nu distrugeți pajiștea, dacă nu e prea mare deranjul.

Mi-a dat drumul la încheietură, iar sângele-mi fierbea. Mă săturasem de el să tot apară, să facă vreo câteva comentarii criptice, după care să dispară din nou. Am întins mâna și l-am luat de braț. S-a uitat la mine surprins, judecând după forma sprâncenelor.

— Nu! De ce ai trimis creaturile alea să mă atace? Și ce vrei să spui, că mă găsești oriunde? Și dacă voiai așa de mult să vin aici, de ce pleci acum, când în sfârșit am venit?

Reth mi-a zâmbit, cu ochii precum lumina soarelui, topită.

— Nu știu la ce te referi, singurul meu țel a fost întotdeauna să te apăr. N-aș trimite niciodată pe cineva să te atace. Totuși, credeam că am stabilit că nu ești nimic, dacă nu te încapățânezi și ești categoric incapabilă să alegi lucrurile care sunt bune pentru tine. M-a atins pe frunte, apoi pe inimă, iar eu, tresărind, m-am îndepărtat de degetul lui. Dacă măcar capul tău era un pic mai gol, ca sufletul tău. O să-ți urez bun-venit acasă oricând vei alege asta, însă eu mi-am interzis în mod special să te forțez vreodată s-o faci. Curtea Silfilor nu i-a lăsat lui Vivian de ales în această privință și vezi foarte bine unde s-a ajuns. Că tot vorbim despre asta, ai de gând s-o lași pe nefericita aia de silfidă încremenită pentru totdeauna?

— Fehl merită să... Nu schimba subiectul! Nu mi-ai spus niciodată de unde știi unde mă aflu eu în orice moment?

A întins mâna liberă și, fără niciun efort, mi-a desfăcut degetele de pe încheietura lui. Putere stupidă de silf.

— Dacă nu te superi, dragostea mea, degetele tale sunt supărător de reci. Și ca să-ți răspund la întrebare, cum să nu știu unde te afli? Mă doare că nu poți să simți legătura dintre noi.

M-am uitat la el supărată.

— Lăudăroșenii!

Reth a râs, iarba portocalie din jurul nostru fășâind ritmic, dansând pe frumusețea argintie a sunetului.

— Presupun că ajută să știu numele tău adevărat.

Mă tachina cu asta dinainte, din noaptea în care îl eliberasem comandându-i să-și ia alt nume. Nu-l credeam.

— Mda, ei bine, îmi pare rău să ți-o spun, dar toată lumea știe că mă cheamă Evelyn, așa că nu ești chiar special. Și nu-mi spune mie chestia asta de rahat cu „numele adevărat”.

Dacă așa avea unul și l-ai ști, de ce ți-a luat așa de mult timp să mă găsești?

Nu putea să nege asta. Silfii aveau mare încredere în nume și indiferent de unde veneam, ei nu aflaseră de mine decât cu vreo doi ani în urmă.

Când Reth mă întâlnește la Centru, prima dată nici nu îmi acordase vreo atenție. Apoi, într-o zi, totul s-a schimbat, de parcă brusc mă observa. La vremea aceea, aș fi fost flatată (a se citi: înnebunitor de copleșită), dar de când aflasem că silfii erau cumva responsabili de existența mea, cam înnebunisem încercând să-mi dau seama cine eram.

Reth a dat din cap.

— Ah, e o poveste excelentă! Poate că prietenul tău ar trebui să rămână s-o asculte.

Când m-am întors, l-am văzut pe Jack cum o ștergea ușor-ușor către copaci. Am dat din cap, privind furioasă.

— În niciun caz, Jack! M-ai adus aici, acum stai cu mine până când ajung acasă.

A oftat, prăbușindu-se și așezându-se pe jos, astfel că iarba îi gâdila fața. M-am întors spre Reth.

— Continuă!

Dacă avea să-mi ofere răspunsuri — să-mi ofere răspunsuri cu adevărat —, merita să risc să stau un pic mai mult timp în Tărâmurile Silfilor. Mi s-a ridicat părul pe ceafa; poate că de-asta era așa de nerăbdător să plece. Știa că eu credeam că am controlul și că o să-mi doresc să mai rămân.

Oh, îl oripilam. Dar trebuia să știu.

— Fără îndoială că-ți amintești când ne-am cunoscut.

Mi-a zâmbit, iar eu uram faptul că el știa că-mi aminteam fiecare minut pe care ni-l petrecuserăm împreună. Sincer, ex-ii... De parcă nu erau oricum răi, în general, al meu mai trebuia să fie și nemuritor, și aproape o zeitate. Bună treabă mai făcusem cu nemuritorii.

Ah, biiiip. Dar Lend nu se pune la socoteală ca nemuritor.

— La AISP, când am descoperit abilitățile tale unice, i-am spus reginei mele despre tine, iar ea s-a întrebat dacă în cazul ăsta, până la urmă, fusese creată Cea Pustie, care apoi — a tăcut și o umbră i-a atenuat strălucirea feței, pentru scurt timp — s-a pierdut.

— Nu m-ai creat tu! am strigat, surprinsă de propria mea vehemență. Minți! Probabil că m-ai furat și m-ai schimbat, cum l-ai răpit și pe Jack și mai știu eu pe câți mulți alții. Dar eu am scăpat!

— Dacă zici tu!

— Taci! Apune-mi adevărul ori jur că dau foc la tot acest loc!

Reth avea puterea să pară amuzat.

— Se pare că noul tău prieten are o mică influență. Totuși, văd că asta te deranjează. Deși nu mi se permite să dezvălui informația altcuiva decât silfilor, ești, cel puțin pentru moment, în locul silfilor, ceea ce poate fi considerat că ești printre silfi acum, da sau nu?

— M-ai pierdut de când ai zis „deși”.

A dat din cap, aparent satisfăcut.

— Da, a mers bine. Acum, că ai venit în Tărâmurile Silfilor din voința ta proprie, ceea ce era stipulat de regina mea, se deschid tot felul de posibilități. A întins o mână. Nu i-am luat-o, nu puteam să i-o iau, iar zâmbetul lui era tăios într-un mod ciudat de blând.

— Of-of, Evelyn. Nu trebuie să fii înfricoșată.

Mi s-au încordat maxilarele și l-am privit înfuriată. Nu-mi era frică de el. Și nu-mi era teamă ca în sfârșit să primesc niște răspunsuri. Oh, cu cine glumeam eu? Eram îngrozită. Erau atât de multe lucruri pe care puteam să le aflu, că nici nu voiam să știu. Nu ieșea nimic bun din tot ce avea să-mi spună despre mine. Dar asta nu schimba nimic. Trebuia să știu.

I-am dat mâna.

Mi-a petrecut-o pe după brațul său, bătându-mă condescendent pe ea.

— Cred că mi-a lipsit asta.

S-a întors și am pășit către o ușă care acum era în fața noastră. S-a auzit un strigăt de panică și aproape că era să cad când Jack s-a agățat de mine exact când ușa s-a închis.

Reth a oftat nerăbdător.

— Trebuie să continue să ne urmeze?

Nu-mi venea să cred că uitasem să-i cer asta. Cinci minute cu Reth și deja mă purtam stupid.

— Da, trebuie.

Jack m-a luat de mâna liberă și am pășit toți trei prin întuneric. Am vrut să întreb încotro mergeam, dar nu voiam să-i dau lui Reth satisfacția să vadă cât eram de îngrozită. Și-ar fi dat seama în clipa în care deschideam gura.

A deschis o ușă și am pășit în soarele orbitor. Eram dezorientată, ca atunci când mergi la un film după-amiază și apoi ieși în beznă. Cum de se făcuse iar zi? Era târziu când plecaserăm din apartamentul meu. Eram la celălalt capăt al lumii sau ce?

— Tărâmurile Silfilor au încurcat-o cu timpul, a mormăit Jack de parcă-mi citea gândurile.

— Deci unde suntem?

Veniserăm printr-un perete alb-cenușiu, în fața unei parcări uriașe. M-am uitat în sus și-n jos, întrebându-mă ce loc mistic avea nevoie de o parcare așa de exigentă. Unde era toaleta publică pentru femei?

Reth, mai degrabă decât să răspundă, a pornit pe trotuar. Jack și cu mine a trebuit să fugim ca să-l prindem din urmă. Când am trecut de colț, m-am oprit înmărmurită. Dintre toate locurile despre care aflasem și pe care le văzusem cu adevărat — în măsura în care le văzusem cu adevărat —, ăsta nu mi-ar fi trecut prin minte ca posibilitate.

Eram la o cursă NASCAR.

— Ce naiba căutăm aici?

Ar fi trebuit să știu mai bine decât să am încredere în Reth. Nu fusese niciodată genul care să

glumească, dar desigur că acum părea să înceapă să aibă simțul umorului.

Fără îndoială, credea că toate aceste lucruri erau hilare. S-a întors spre mine, fără nicio urmă de amuzament în ochii săi reali, strălucind dincolo de farmecele care ascundeau faptul că era silf.

— Cred că a sosit timpul să-l cunoști pe tatăl tău.

REUNIUNILE DE FAMILIE SUNT MEREU NIȘTE PORCĂRII

— Tatăl meu? M-am holbat la Reth, încercând să procesez ce-mi spusese. O să-l cunosc pe... am un tată? Și e aici?

Mulțimea de mașini cu logo-uri plastifiate multicolore torcea pe trasee, separate de noi de un gard masiv din lanțuri și de o zonă de întreținere. Era prea mult de procesat. În ciuda susținerilor lui Reth și Vivian că eram „făcută”, aveam un tată. Un tată care mergea la cursele NASCAR în loc să... să zicem... să aibă grijă de mine.

Reth supraveghea scena din jurul nostru, fața lui fiind întruchiparea disprețului.

— Din păcate, da. Pe-aici, te rog.

Și-a croit drum prin mulțime, străbătând drumul de la și către locurile lor. De trei ori a fost cât pe ce să mă trezesc cu bere vărsată pe mine, dar toată lumea se foia din cauza lui, cei mai mulți (bărbați și femei) oprindu-se ca să se holbeze uimiți la aureola sa afișată de farmece.

— Deci, a zis Jack când am pornit să urcăm un infinit de trepte de beton, către standuri, e entuziasmat!

— Putem să nu vorbim?

În sfârșit aveam să primesc niște răspunsuri și eram speriată, fără biiip-uri. Reth s-a întors către un sector cu separeuri, care arăta de departe mai drăguț decât băncile de aluminiu de oriunde în altă parte. A deschis primul ușa și mi-a făcut semn să intru. Tremurând, am pășit înăuntru. În separeul luxos erau patru fotolii și o măsuță plină de doze goale de Coca-Cola.

Pe fotoliul din mijloc, cu vedere spre cursă, stătea un bărbat cu părul până la umeri, de un castaniu atât de bogat, încât arăta ca lemnul lustruit. Stătea cu spatele la noi, înclinat în față, atent la cursă.

— Fii băiat bun și adu-mi ceva de băut! i-a cerut Reth lui Jack, închizându-i ușa în nas înainte să apuce el să intre. Bărbatul din fotoliu nu s-a întors spre noi, iar Reth și-a mijit ochii de enervare. Lin!

Bărbatul ne-a făcut semn cu mâna — o mână perfectă, zveltă.

O mână de silf.

Stomacul mi s-a prăbușit. Nu. Nu, nu asta. Orice, dar nu asta. Nu putea fi așa... nu putea fi el... nu puteam fi eu. Reth m-a cuprins cu brațul de umeri, conducându-mă cu blândețe să cobor cele două trepte către fereastră. Când fața lui Lin a intrat în raza mea vizuală, nu mai era loc de negare. Farmecul lui era neclar, de parcă de-abia era acolo, iar fața lui avea toate trăsăturile silfilor. De departe ochi prea mari, migdalați, nas delicat, buze pline, piele fără vârstă. Dar ochii săi, de un verde de smarald nefiresc, erau conturați cu roșu de parcă n-ar fi dormit de zile-ntregi. Nu văzusem niciodată — cu excepția lui Fehl cea distrusă — un silf care să arate altfel decât impecabil.

— Lin, a zis din nou Reth cu vocea sa aspră, de aur.

— Oh, pleacă de-aici! Treizeci și trei se califică.

M-am uitat la Reth, pentru că nu voiam să mă mai uit la ciudatul silf. M-a făcut să mă simt inconfortabil, ceva legat de el facându-mă instantaneu precaută, obosită. Era ceva acolo, ceva care mă furnica undeva în minte. Te rog, să nu fie recunoștință. Reth arăta dezgustat când Lin a deschis iar cu zgomot o altă doză de Coca-Cola și a pufăit.

— Melinthros, a spus Reth, vocea răsunându-i puternic în separeu.

Silful și-a ridicat brusc privirea, uitându-se în sfârșit la noi.

— Ai grijă, băiete! Am o durere de cap urâtă și dacă vei continua să-mi tot spui numele, e posibil ca lucrurile s-o ia cu-adevărat razna imediat, aici.

De când își spuneau silfii „băiete”?

Lin s-a întors la cursă.

— Nu! a strigat, aruncând doza — acum goală — în geam. Apoi, un zâmbet răutăcios i-a traversat fața cu trăsături regulate; a șoptit ceva în barbă și a fluturat o mână spre grupul de mașini care treceau în viteză pe acolo. Mașina din față s-a lovit ușor într-o parte, a alunecat și parcă bucăți din ea au zburat și scânteii au marcat drumul. Mașina din spatele ei s-a ciocnit de ea și următoarele s-au ciocnit unele de altele, nereușind să evite tamponarea. O mașină galben strălucitor s-a ciocnit de o alta și a zburat pe deasupra ei, strivindu-i plafonul, după care s-a învârtit și s-a izbit de perete.

Toată chestia asta nu a durat mai mult de zece secunde, după care pista a ajuns să fie un morman de fum și bucăți colorate din ceea ce fuseseră mai devreme mașini. Un crainic care se-auzea ca un bâzâit în fundal a lansat un șir de înjurături, declarând că era cea mai rea ambuscadă din istoria cursei.

Lin s-a sprijinit de spătar, cu un zâmbet de satisfacție pe față.

— Îmi place sportul ăsta. A mai luat o Coca-Cola de pe podea, a golit-o, ștergându-se la gură, după care s-a uitat la Reth. Ce cauți iar aici?

— Am adus-o pe fiica ta.

Vocea lui Reth era complet lipsită de emoție în timp ce-mi distrugea mie viața. Nu puteam să respir, nu puteam să înțeleg, nu puteam spune dacă încăperea se învârtea cu mine sau eu eram cea care mă învârteam. Reth, ținându-mă strâns de umăr, m-a direcționat către un fotoliu. M-am așezat cu greu, privind fix în podea.

Nu eram parțial silf.

Nu se putea să fiu! Nu avea niciun sens.

Oh, biiip, dar când avusese vreodată sens ceva în viața mea?

— Nu e ea. Lin s-a încruntat, arătând cu mâna o înălțime aproape de podea. E cam atât de înaltă, nu vorbește mult, plânge tot timpul. Trebuie să fie pe-aici pe-aproape.

S-a uitat pe deasupra unuia dintre fotolii de parcă eram un copil de trei ani care se juca pe-acolo.

Ochii aurii ai lui Reth s-au întunecat.

— Da, este o descriere exactă, așa era acum paisprezece ani când ai pierdut-o.

— N-am pierdut-o. Lin s-a ridicat indignat. Ea este... S-a oprit și s-a scărpinat în cap. Apoi s-a uitat la mine, clipind des. Ei bine, imaginează-ți. Ai dreptate. O micuță palidă, gravă, nu e ea? Totuși iat-o aici, ea este aici. Du-te și du-o la regină sau ce voiai să faci cu ea. Am uitat. Oh, au început să elibereze pista!

Privea fix, nemișcat, cum ceea ce mai rămăsese din mașini era remorcat de pe pistă, în timp ce paramedicii duceau pe targă câțiva oameni.

M-am uitat la Reth, cu buzele tremurându-mi. Nu știam ce era mai rău — faptul că tatăl meu era silf sau că-și petrecuse ultimii paisprezece ani fără să-și dea seama că dispărașem. Reth avea gura încleștată, buzele lui pline erau strânse, ca o linie exprimând dezaprobare.

A luat o doză ținând-o cu vârful degetelor, de parcă era contaminată. AISP descoperise, cu un preț considerabil, că singurul lucru din lumea noastră care-i afecta pe silfi era carbogazificarea; era ca un lichior foarte tare. Ceea ce făcuse din tatăl meu un silf alcoolic. Desigur. Grozav! Reth a lăsat ușor doza jos.

— De-asta am evitat treburile la Curte. Să ne amestecăm soarta cu cea a oamenilor... asta nu se termină niciodată bine. E rușinos. Asta se întâmplă atunci când obligi un silf să locuiască în afara Tărâmurilor. Suntem cu toții alterați de nonsensuri și degradați de această lume.

— Reth. Am șoptit astfel încât vocea să nu-mi clacheze. Lacrimile mi se adunaseră deja în ochi, dar nu voiam să le dau drumul. Nu aici. Nu în fața acelei ființe care era tatăl meu. Te rog. Nu înțeleg nimic din toate astea.

Măturând scaunul cu palma, s-a așezat lângă mine.

— Speram să poată să explice, dar asta cade din nou în sarcina mea.

Reth m-a fixat cu privirea lui lipsită de adâncime și mi-a luat mâna într-a lui. Nu mai era nimic din flăcările puternice de dinainte, doar o strângere liniștitoare, ca și cum încerca să-mi dea speranță.

— Presupun că ideea legată de tine a apărut cam cu douăzeci de ani în urmă.

Și-a plimbat ușor un deget pe obrazul meu, în jos.

— A fost o idee foarte proastă încă de la început.

CE A SPUS EL

— Regina mea susține că e responsabilitatea noastră să recunoaștem că ne-am creat propria închisoare în Tărâmurile Silfilor. Regina întunericului are totuși alte idei. După numeroase greșeli, fiecare mai dezastruoasă decât alta, cei mai mulți silfi au simțit că să o creeze pe Cea Pustie — cineva care să poată realiza și controla porțile — era imposibil. Aveam să fim exilați în Tărâmurile Silfilor, iar acest loc trist avea să tot crească. Unii i-au cerut ajutorul reginei, dar ea i-a refuzat — afecțiunea ei irațională pentru viața umană influențând-o. Am simțit întotdeauna că, în mod sigur, măcar cu vampirii ar fi putut să se descurce mai bine.

— Vampirii?

A dat din mână indiferent.

— Vampirii au fost una dintre primele greșeli ale Reginei întunericului. A crezut că dacă poate mai întâi să-i ucidă pe oameni și să-i re-creeze prin magia ei, aceștia vor deveni Cei Pustii, care vor lua sufletele. În schimb, ei iau viața, dar nu iau sufletul. Foarte neplăcut, într-adevăr.

— Stai... voi, băieți, i-ați făcut pe vampiri?

Din vina lor Arianna era astfel blestemată?

— Te rog, nu mă întrerupe, dragostea mea. Magia noastră s-a tot diluat pe măsură ce lumea asta s-a alterat, iar asta este motivul pentru care noi nu urmăream ca Regina întunericului să reușească. Când regina mea a auzit de Vivian, o adevărată Pustie, a știut că trebuia să facă și ea una, altminteri era un risc ca Regina întunericului să deschidă o poartă și să ne închidă pe noi ceilalți aici pentru totdeauna. Iar astfel, neștiută de ceilalți, ea a ales un silf de la curtea ei — s-a uitat batjocoritor la Lin, care era absorbit de cursă — și l-a desemnat să o creeze pe Cea Pustie.

— S-o creeze? am șoptit.

Nu voiam să știu.

— Nu e ușor pentru silfi să petreacă mai mult timp în acest tărâm muritor. În cele din urmă, ne epuizează, ne rupe legăturile cu eternitatea. Ne transformăm în umbre șubrede a ceea ce am fost.

Farmecul neclar al lui Lin avea acum sens — chiar și trăsăturile lui de silf păreau deformate.

— Dar ca să facă exact ceea ce trebuia, a fost forțat să rămână aici, a continuat Reth. Să găsească o femeie muritoare care să-l vrea nu era o provocare, desigur.

— Pe mama mea?

Aveam o mamă. O mamă umană.

— Nimeni nu s-a gândit să încerce așa, relațiile cu oamenii fiind atât de stupide, de nelalocul lor! Totuși, Melinthros fusese suficient desensibilizat și a fost capabil să te facă.

— Deci sunt... sunt pe jumătate silfidă?

Stomacul mi s-a făcut ghem. Îmi venea rău. Chiar și felul în care Reth o spusese — fusesem făcută.

— Sigur că nu. Nu așa merg treburile. Nu poți să devii parte a eternității cu un punct de plecare atât de definit.

— Și-atunci, ce vrei să spui?

— Având o mamă muritoare și un tată silf, nu ești pe jumătate silfidă. Atâta doar că nu ești chiar muritoare. Ești mai puțin decât muritoare, într-un anumit sens. Silful nu ți-a transferat nimic.

Sentimentul de răceală și pustietate care curgea prin mine de atâta vreme a țâșnit, amenințând să mă împovăreze cu tot ce-mi lipsea. Nu eram specială. Nu eram paranormală. Nu eram nici normală. Nu eram în niciun fel. Nimic.

— E necesar, desigur. Sufletele umane, fragile cum sunt ele, sunt incredibil de complexe, mereu schimbătoare. Imposibil să le adaugi sau să le iei ceva. Un om adevărat nu va fi niciodată capabil să funcționeze ca un canal sau să atragă mai multă energie în sine. Ești unică pe toate tărâmurile, pentru că poți să schimbi energie. De-asta tu poți să creezi porți care pentru mine nu au fost

niciodată clare, deși regina mea pare să creadă că acest dar gravitează în jurul unui bizar simț omenesc al căminului, combinat cu un surplus de energie și cu faptul că sufletele se simt atrase să părăsească această lume.

S-a oprit, de parcă se aștepta să spun ceva. Dar ce puteam să spun? Ce puteam să-i spun din nou cuiva vreodată?

— Desigur, mai era problema cu Lin care te-a pierdut și te rog să primești cele mai sincere scuze pentru asta. De fapt, nimeni nu știa că existai, în afară de regină, iar ea nu știa că Lin te pierduse, având în vedere că nu vizitase niciodată tărâmul muritorilor. Imaginează-ți ce surprinsă a fost când i-am descris abilitățile tale unice și și-a dat seama că tu ești Cea Pustie și că Lin nu te pregătea pentru noi. Din nefericire, nu am fost singurul care te-a recunoscut, prin urmare cei de la Curtea Silfilor întunecați au complicat lucrurile trimițând-o pe Vivian după tine. Regina mea mi-a dat numele lui Melinthros și m-a desemnat să determin ce anume, exact, s-a întâmplat și cum să te transform în ceea ce ne trebuia nouă să fii. Evitasem întotdeauna să ajung să fiu implicat în politicile Curții. Înțeleaptă decizie, aș adăuga. Era epuizant. A fost ideea mea să îți dau suflet în plus, dar s-a dovedit a fi un dezastru.

Mi-a atins cicatricea cu degetele.

Am clătinat din cap, informațiile în exces copleșindu-mi gândurile.

— Nu aparțin de nimic cu adevărat, nu-i așa?

— Prostii! M-a mângâiat pe încheietură. Ți-am spus că ai fost o greșeală încă de la început, dar ești o greșeală foarte dragă și, ajustată atât cât trebuie, te vei potrivi chiar foarte bine în Tărâmurile mele. Iar dacă servești scopurile reginei, cu atât mai bine. Nu ai fost făcută pentru acest Pământ, Evelyn. Nu meriți să fii fragilă, coruptibilă, muritoare. Trebuie să fii eternă!

S-a aplecat mai aproape de mine, un zâmbet — blând și posesiv, în egală măsură — luminându-i fața perfectă.

— Eternă, alături de mine.

Trebuia să am un loc aici, o casă. Trebuia să am ceva.

— Dar mama mea?

Zâmbetul lui Reth a dispărut, iar el s-a întors către celălalt silf.

— Ai găsit-o pe mama fetei?

Lin a mormăit ceva ininteligibil.

— Ce-a spus?

— Că nu știe unde este.

— Nu! am șoptit.

— Îmi pare rău. Să-i iubească pe silfi nu este un lucru sănătos pentru muritori. Se transformă în dependență, iar dacă obiectul obsesiei lor dispare, ei se pierd. Acest lucru este descurajat la Curtea mea, doar dacă muritorii nu-s aduși în Tărâmurile, unde se pot sătura să trăiască printre silfi.

M-am ridicat, tristețea amenințând să mă copleșească. Nu puteam să mă descurc cu așa ceva. Era prea mult. La fel cum Regina întunericii absorbea suflete, acest sentiment mă absorbea pe mine cu totul, mă consuma. Trebuia să-l înlocuiesc cu ceva. Cuvintele lui Jack îmi răsuna în cap — întotdeauna era mai bine să fii furios decât trist.

— Hei! Am pășit înainte și am rămas în picioare chiar în fața silfului care mă crease. Nu s-a uitat la mine. Melinthros, te vei uita la mine!

S-a repezit să mă privească, având ochii încețoșați.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu mama mea.

A vorbit ca și cum cuvintele erau scoase cu forța din el, ceea ce așa și era, datorită ordinului meu.

— A avut grijă de bebeluș până când nu a mai fost nevoie de ea.

— Unde-i acum?

— Nu știu.

— Spune-mi unde e! am strigat.

— Nu pot.

Mi-am îndoit brațele. Trebuia să-mi spună. Îl voi face să-mi spună.

— Evelyn! Vocea îi era blândă când Reth mi-a atins brațul. Am încercat eu însumi s-o găsesc

acum un an. Îmi pare rău!

Ochii aurii ai lui Reth m-au adus înapoi la realitate. O realitate în care eram mai singură ca niciodată. La fel de rău era să aflu că eram același lucru ca Vivian când se ducea la petrecerile ei ca să omoare, ceea ce era nimic comparativ cu felul în care mă simțeam acum. Măcar fusesem nevoită să recunosc că nu eram pe de-a-ntregul normală. Presupuneam că asta însemna că eram mai mult decât umană. Nu mai puțin.

— Vino cu mine. Nu e nimic aici pentru tine, draga mea Neamh.

Când ultimul cuvânt a ajuns la mine, a luat-o la goană prin trupul meu, precum electricitatea. Cunoșteam acest cuvânt. Eu eram acel cuvânt. El chiar îmi știuse numele în tot acest timp. Dar eu nu eram silf, iar numele meu nu acționa în niciun fel asupra dorințelor mele. Nimeni nu putea acționa asupra mea.

— Nu sunt a ta, m-am stropșit.

Ușa s-a deschis cu zgomot. Jack se afla acolo, respirând greu, ținând într-o mână un pocal de aur.

— Băutura ta.

— Jack. M-am îndreptat spre el amețită, dorindu-mi să mă aflu oriunde în altă parte. Dorindu-mi să fiu altcineva. Te rog, du-mă acasă!

— Aici nu ești în siguranță în ceea ce privește Regina întunericului și niciodată nu vei fi în deplină siguranță. Lasă-mă pe mine să te duc acasă, a spus Reth, vocea lui lovind în frigul din mine. Nu se referea la apartamentul meu.

M-am întors spre el. Mă cunoștea. Știa ce eram, cine eram. Era vina lui — a lui și a oricărui alt silf. Distrugeau tot ce atingeau. Totul se plătește însă.

— Melinthros, am spus, cu imaginea mașinii distruse proaspătă în mintea mea, vei reveni în Tărâmurile Silfilor și nu te vei mai întoarce niciodată de-acolo.

Ochii săi congestionați i-au ieșit din cap; a înșfacat o cutie de Coca-Cola. Tremurând, a pășit mecanic spre perete și a creat o ușă, dispărând pentru totdeauna din această lume. Călătorie sprâncenată! Speram ca retragerea lui să dureze o veșnicie. Merita ceva cu mult, mult mai rău. Poate că, într-o zi, o să mă gândesc la o pedeapsă suficient de grea, iar atunci o să-l găsesc din nou.

L-am luat pe Jack de mână și am ieșit pe ușa încăperii înainte de a ne opri cineva.

— Dacă am să te mai văd vreodată, Reth, am să te omor, am spus eu.

ADEVĂRUL TE VA ELIBERA — SAU ÎTI VA FRĂNGE INIMA

L-am tras pe Jack în spatele meu, coborând scările, de-abia capabilă să văd printre lacrimi. Acum aveam nevoie să plec de-aici!

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, încruntându-se în timp ce încerca să deschidă o ușă în perete. Te-au rănit?

Am clătinat din cap, incapabilă și nedorindu-mi să vorbesc despre asta. Oamenii treceau pe lângă noi în drumul lor spre baie, dar nu-mi păsa de ușă, s-o ascund ca să le protejez micile concepții prețioase. De ce trebuiau să ducă vieți lipsite de sens, nevinovate, fericite? Lumea era un loc monstruos. Un loc monstruos în care eu nu aveam loc.

Într-un târziu, lumina a conturat o ușă pe perete.

— Acasă? m-a întrebat el.

L-am strâns de mână, închizând ochii ca să mă apăr de claustrofobie în întunericul de pe Poteci, și nu i-am deschis până când nu am intrat în camera mea mică.

— Evie! Lend a sărit de pe pat, cu fața boțită de îngrijorare. Unde-ai fost? Arianna a sunat în legătură cu scrisoarea, a spus că n-ai venit azi-noapte acasă, iar când am ajuns eu, am găsit asta — a ridicat lăntșorul meu de fier, pe care-l lăsasem să cadă în mijlocul podelei — și m-am gândit... am fost așa de speriat că Reth...

S-a oprit, uitându-se de la mine la Jack, care încă mă ținea de mână.

— Ai fost cu el? Lend s-a schimbat la față și a înjurat încet. Am crezut că ai fost rănită sau răpită. I-am sunat pe toți cei pe care-i cunoaște tata, mi-a fost rău de îngrijorare. Iar tu ai fost cu el în tot

acest timp. De ce? Ce-ați avut de făcut așa de important, încât nici măcar n-ați putut să telefonați? Și de ce n-ai venit întâi la mine când ai aflat de Georgetown?

Am clătinat din cap, lacrimile curgându-mi șiroaie pe față.

— N-am putut... n-am...

— Ai putut să-i spui lui, iar mie nu? Mi-ai promis, ai jurat că n-o să-mi mai ascunzi nimic. M-ai mințit!

Arăta atât de rănit! Nu credeam că inima mea mai poate să se frângă vreodată, dar să-i văd ochii mă omora.

— Nu puteam să te privesc în față. Lend, asta era viața noastră... asta era totul! Și am ratat. N-am intrat. Nu sunt destul de bună.

M-a luat de umăr, conducându-mă departe de Jack.

— Evie, mai sunt și alte opțiuni. E ca naiba, dar nu e sfârșitul lumii. Asta nu schimbă nimic între noi. Nu știu de ce crezi tu că ar schimba ceva. Încă avem amândoi același viitor!

— Nu, nu avem! N-am avut niciodată un viitor împreună. Am încercat din greu să repar lucrurile, dar nu vom fi niciodată împreună. Nu sunt... nici măcar nu sunt umană. Și nici tu nu ești. Așa că ar trebui să încetăm să ne prefacem că asta va merge.

Fața i-a căzut.

— Am știut amândoi dintotdeauna că nu suntem normali. De ce contează dintr-odată? Suntem paranormali, mare scofală!

— N-ai înțeles!

— Dar el a înțeles? a arătat Lend furios către Jack.

— Nu! Nu sunt paranormală, sunt nimici Doar un alt experiment de-al silfilor care a mers îngrozitor de prost. Și nu avem un viitor împreună, pentru că al meu a ajuns s-o sfârșească în derizoriu, iar al tău o să dureze pentru totdeauna!

A înghețat, cu o expresie șocată.

— Despre ce vorbești?

Am închis ochii. Nu suportam să-i privesc fața, nu acum, niciodată! NU puteam să-l am, iar asta distrugea tot ce mai rămăsese în inima mea. Fusesem proastă să cred vreodată că vom fi împreună. Ce proastă!

— Ești nemuritor, am șoptit. Sufletul tău e luminos și strălucitor și perfect și etern. Nu o să mori. Niciodată.

Lend și-a luat mâinile de pe umerii mei. Nu o să deschid ochii, ca să nu pot să văd privirea și chipul lui frumos.

— De cât timp știi asta?

— Din noaptea balului. Când am fost umplută cu suflete, am văzut direct printr-al tău și... n-are importanță. Îmi pare rău că nu ți-am spus. Nu voiam să te pierd. Am râs amar, deschizând ochii și privind fix podeaua. Dar era inevitabil, nu-i așa?

— Evie, eu... Ce pot să spun apropo de asta?

— Ai aflat. Ai înainte o eternitate.

Vocea îi era furioasă, disperată:

— Dar încă putem să...

— Nu! În sfârșit, am putut să-l privesc în ochii săi apoși, ochii aceia pe care sperasem cândva să-i am pe parcursul întregului meu viitor. Durerea lui o oglindea pe a mea. Dar spre deosebire de mine, el avea să treacă peste ea. Nu putem, am continuat. Nu vreau să fiu ca tatăl tău, să fiu părăsit, să mă gândesc toată viața la o dragoste perfectă care nu putea să meargă niciodată! Nu voi fi eu cea persoană! Te iubesc prea mult ca să încerc să te fac să rămâi cu mine când știu că vei dori să pleci. Va trebui să pleci și să devii ceea ce se presupune că trebuie să fii. Și nu am de gând să rămân aici și să aștept să se întâmple asta.

M-am întors spre Jack, care a deschis o ușă în perete și mi-a întins brațul. L-am luat de mână, incapabilă să rezist să nu mă mai uit o ultimă dată la Lend.

A făcut un pas înapoi, fără să-și intersecteze privirea cu a mea, clătinând din cap.

— Așa este cel mai bine, am șoptit, sperând cu disperare că nu va fi de acord cu mine, că mă va

opri, că va face ceva.

Dar pur și simplu a rămas acolo, în picioare.

Așa că eu am intrat în beznă cu Jack.

FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ

Încotro? m-a întrebat Jack.

Mi-am dat seama că nu mai plângeam. Nu mai avea rost. Eram o fată a cărei cochilie era spartă, inutilă. Întreaga mea existență era o greșeală. Nu aveam casă, familie, viitor. Tot ce aveam era indiferența. La urma urmei, de ce să plâng că pierdusem lucruri pe care nu ar fi trebuit să le am niciodată, de la bun început?

Am clătinat din cap, iar vocea-mi era goală:

— Nu are importanță.

— Vrei să... hm... vrei să vorbești despre asta?

— N-ai înțelege.

Nimeni n-ar fi înțeles vreodată, pentru că nimeni nu era la fel ca mine.

Nu, greșeam. Vivian. Ea și cu mine eram la fel.

Brusc, am simțit nevoia imperioasă, dureroasă s-o văd. S-o văd cu adevărat. Mă întrebam dacă ea știa de noi, despre ce erau tații noștri. Dar mi-ar fi spus dacă ar fi știut. Acum mai mult ca oricând puteam s-o înțeleg, s-o iert pentru ceea ce făcuse. Cel puțin, crescusem cu iluzia normalității. Pe când ea nu avusese niciodată o viață liberă, fără silfi.

— Poți găsi pe cineva? Nu știu unde este, dar AISP-ul o ține pe undeva.

Jack mi-a zâmbit în întuneric.

— Dacă AISP-ul o are, pot s-o găesc.

A virat și a deschis o ușă pe holul alb pe care-l cunoșteam atât de bine! Ne-am grăbit să ne ndreptăm spre biroul lui Raquel.

— Așteaptă-mă aici!

Jack a cotit-o și a dispărut din raza mea vizuală.

L-am auzit ciocănind.

— Jack? Ce este? am auzit-o pe Raquel.

— Evie a dispărut!

— Poftim? Cum adică, a dispărut?

— M-am dus s-o vizitez, dar vampirul ei și tipul ăla tâmpit de care-i place ei erau speriați. Nu știau unde este.

— Reth. Vocea lui Raquel a străbătut aerul atât de amenințătoare, încât până și mie mi-a fost un pic frică. Nu-ți face griji, Jack! Am eu grijă de asta. N-ar fi trebuit s-o las niciodată să iasă în lume fără protecție, dar am s-o aduc eu înapoi.

Zgomotul pantofilor ei călcând apăsas-a auzit pe hol, după care Jack s-a uitat pe furiș de după colț și a rânjit.

— Liber!

— Puteai să găsești și tu ceva mai drăguț să-i spui. Nu vreau să fie îngrijorată.

— O, calmează-te! Vrei să ne furișăm în biroul ei sau vrei să stai ascunsă pe hol ca o fetiță bună?

M-am uitat la el supărată, apoi l-am împins la o parte ca să trec. El a deschis ușa și a intrat de parcă totul ar fi fost al lui, s-a așezat la birou și și-a sprijinit picioarele pe el, apoi Jack a deschis unul dintre sertare.

— Pe cine cauți?

— Vivian! Ar trebui ca ea... Nu știu. Într-un loc sigur, unde silfi să nu o poată găsi? Și cu personal medical. Este creatură paranormală de Nivel Șapte, dacă ajută cu ceva.

Fără îndoială că toți cercetătorii de la AISP ar fi fost uluiți de informațiile pe care puteam să le furnizez despre mine acum. N-ar fi fost niciodată capabili să mă cunoască înainte. Norocul lor; ignoranța era binecuvântată. Sau măcar mai puțin dureroasă.

El a mormăit vesel în timp ce răsfoia dosarele. Eu eram neliniștită, sigură că Raquel ar fi putut să se întoarcă în orice moment și aș fi fost prinsă în flagrant delict. Nu puteam să dau ochii cu ea deocamdată. Ar fi încercat să înțeleagă rațional, să mă facă să mă simt bine. Dar nu exista nicio cale să mă simt mai bine. Niciodată n-avea să existe.

— Să mergem! Aripa de fier.

— Aripa de fier?

— Acolo e o întregă secțiune de Containere, unde pereții sunt placați cu fier. Acolo e imposibil să deschizi o ușă silfică.

Interesant! Poate că ar fi fost drăguț să știu asta pe vremea când stăteam aici. Era un alt exemplu de informație pe care AISP-ul nu avusese încredere să mi-o divulge. Nu fusesem niciodată una de-ai lor, nu fusesem niciodată cu adevărat un membru de-al său. Sau de-al altcuiva.

Am luat-o pe ocolite către încăperea de Containere, apoi am intrat pe ușa unui depozit pe care nu mă deranjasem niciodată s-o deschid. Ducea într-un hol lung și strâmt. Am mulțumit pentru norocul pe care-l avuseserăm (în acest moment, nu părea că am avea prea mult noroc) că nu dădusem de nimeni. Jack s-a oprit în fața unei uși simple, alături de care se afla o plăcuță improvizată pe care scria: „Șapte, Medical”. Nu putuseră măcar să-i spună pe nume?

Am deschis ușa și am împins-o; acolo, în pat, în mijlocul unei camere perfect albe, zăcea persoana care fusese cel mai aproape de ceea ce reprezenta familia mea. Am înaintat încet, conștientă de nenumăratele perfuzii de alimentație intravenoasă, mașinării și monitoare la care era legată. Și, în locul stării de bine pe care o căutam, m-am simțit copleșită de vinovăție.

— Ce i s-a întâmplat? m-a întrebat Jack, sprijinit de peretele de lângă ușă.

— Eu i-am făcut asta, am șoptit.

De ce nu m-am străduit mai mult să ajung mai repede la ea? Aș fi putut s-o opresc, s-o conving să înceteze să-i mai omoare pe paranormali. În schimb, îi luasem cu forța sufletele, lăsându-i doar atât cât să rămână în viață.

Dar dacă nu i-aș fi luat sufletele, Lish încă ar mai fi fost închisă, n-ar fi fost niciodată eliberată. Uram acest lucru. De ce nu puteam niciodată să iubesc pe nimeni fără să trebuiască să mă îngrijorez în legătură cu toate celelalte feluri în care mă făceau să mă simt?

I-am luat lui Vivian mâna rece ca gheața, atentă să nu deranjez perfuziile.

— Bună, Viv.

I-am dat după ureche o șuviță din părul ei blond, dar ochii i-au rămas închiși, singura dovadă că trăia fiind bipurile ritmice ale unuia dintre monitoare. Respirația ei de-abia facea pătura să se miște.

— Așadar... Mi-am reținut lacrimile, încercând să-mi mențin vocea calmă. S-a dovedit că în tot acest timp ai avut dreptate. Noi nu aparținem de niciun loc, într-adevăr, nu-i așa? Am încercat s-o fac. Am încercat atât de mult, dar... Apoi am suspinat și mi-am lăsat capul pe umărul ei. Îmi pare rău. Am plâns, iar cuvintele mi-au fost înăbușite de trupul ei nemișcat. Îmi pare rău.

După câteva minute, am simțit o mână pe spatele meu. M-am ridicat în picioare și mi-am șters obrazii. Grozav, acum plecăm și-i lăsam cămașa udă, după toate câte se întâmplaseră.

— Nu e vina ta, mi-a zis Jack, cu voce mai blândă decât i-o auzisem vreodată.

— Spune-i ei asta.

— Evie, tu nu ai făcut nimic. Silfii au făcut. E vina lor. Totul.

Am închis ochii. Nu făcea altceva decât să încerce să mă facă să mă simt mai bine. Eu îi făcusem toate asta lui Vivian.

Pe de altă parte, avea dreptate. Dacă silfii nu ar fi crescut-o în felul în care o făcuseră și nu ar fi încercat s-o stârnească împotriva mea, nu am fi avut această confruntare. Ei fuseseră cei care o chinaseră, o deformaseră până când ea ajunsese să creadă că nu putea să facă altceva decât să fure energia vieții de la fiecare creatură paranormală de care dădea.

Biiip, în primul rând, ei erau cei care ne făcuseră.

Era vina lor că eram așa, atât de rece — o carapace goală, care nu aparțineam de nimic. Era vina lor că Vivian zăcea aici, că nu avea să se mai trezească niciodată. Și tot vina lor era că Arianna fusese condamnată la o viață eternă pe care nu și-o dorise niciodată. Toți oamenii care fuseseră uciși sau transformați în vampiri de-a lungul secolelor. Toți copiii ca Jack care dispăuseră, obligați să

trăiască printre silfi, ca animale de companie — sau și mai rău. Mama mea, dispărută sau moartă, dar oricum de negăsit, niciodată a mea.

Toate astea erau din vina lor.

— Îi urăsc, am șoptit.

— Sigur că-i urăști. Jack m-a cuprins cu brațul de umeri. Hai, trebuie să plecăm înainte ca Raquel să descopere că ești cu mine.

Am dat din cap și am strâns-o de mână pe Vivian pentru ultima oară.

Ne-am întors pe hol și am trecut pe lângă celulele deschise pe care le ignorasem mai înainte, cele mai multe dintre ele fiind goale. Am tresărit de uimire auzind o voce.

— Liebchen!

Stând în spatele unei uși păzite de un câmp electric era iiber-vampirul. Mi-a zâmbit strâmb, cu ochi languroși, pe jumătate închiși. Nu stătea drept ca altădată și până și farmecele sale aveau o paloare bolnăvicioasă, nesănătoasă.

— Arăți nefericită. Intră la mine, lasă-mă să te iau din lumea asta, micule monstru!

M-am uitat uluită la el. Deci aici îl închisese Raquel, ca să fie sigură că nu va mai evada din nou. Jack și-a dat ochii peste cap, i-a arătat degetul mijlociu ridicat, apoi m-a luat de mână și m-a tras după el pe hol. M-am uitat la vampir cât am mai putut, înfiorată de privirea lui, amintindu-mi cum fusese când sorbisem din el.

Cuvintele lui îmi răsuna în urechi. Micule monstru. Era adevărat.

Jack a căutat primul hol care nu avea pereții placați cu fier și a conturat o ușă. Când am pășit prin ea, nu m-am uitat înapoi. Nu aveam să mai merg niciodată la Centru. M-am abținut să nu mă înfior în întunericul de pe Poteci și am închis ochii.

— Chiar urăști locul ăsta, nu-i așa? m-a întrebat.

— Așa îmi imaginez că arată iadul. Fără foc și pucioasă, doar beznă, pustietate și singurătate eternă.

A răs.

— Iadul, nu? Ei bine, din fericire, o să fim capabili să infirmăm curând această teorie. În plus, dacă ar fi fost iadul, aș mai fi aici, acum, cu tine?

— Nu știu, dacă iadul atrage după sine o veșnicie de plictiseală în loc de tortură, poate.

— Îmi place de tine tot mai mult pe zi ce trece. Dar niciunul dintre noi nu se califică pentru iad. Suntem victime. A zâmbit, ultimul cuvânt fiind plin de venin. Și, dacă eram ocazional răi, ei bine, cu siguranță că ar fi existat un motiv.

Mă întrebam dacă încerca să mă facă să mă simt mai bine în legătură cu Vivian, dar el s-a uitat fix în zare, de parcă ar fi anticipat răutatea din viitor.

A deschis o ușă în camera lui de pe Tărâmurile Silfilor. M-am prăbușit pe o canapea de catifea verde-închis.

— Pot, te rog, să mă culc și să nu mă mai trezesc niciodată?

— Cred că sora ta a avut de-a face cu asta. L-am privit, iar el a ridicat mâinile. Iartă-mă, a adăugat. Subiect sensibil. Ce-ar fi să merg să-ți aduc ceva de mâncare?

Nu-mi era foame, dar aveam nevoie de o pauză în care să fiu doar cu mine însămi și deconectată de tot restul. Jack era așa de energic, vorbea tot timpul, era întruna în mișcare. Mă epuiza chiar acum când nu mă simțeam în stare de nimic. Totuși, părea să fie singurul prieten care-mi rămăsese pe lume, așa că-i eram recunoscătoare. Ne înțelegeam unul pe celălalt.

— Dar să fie mâncare adevărată, te rog. Țasta e ultimul loc de care aș vrea să fiu legată pentru tot restul vieții mele patetice.

— Dorința ta e ordin pentru mine!

A dispărut prin perete, iar eu m-am întins pe spate, am închis ochii și mi-am dorit să nu mă mai gândesc la nimic, niciodată. Dacă puteam doar să dorm, să dorm și să nu trebuiască să mă gândesc la viitorul fără Lend, la pustietatea din mine — mi-ar fi fost suficient.

Aproape că eram pe cale să experimentez asta când două mâini cu unghii ascuțite precum lamele m-au înhățat de umeri și m-au aruncat în cameră.

Cu un zgomot dezgustător, m-am lovit cu brațul de colțul măsuței aflate lateral și am rămas pe

podea, amețită. Simțeam sângele ieșind prin tăieturile făcute de unghii în umerii mei. Ce se întâmpla?

— Scoală-te! am auzit vocea oribilă a lui Fehl stropșindu-se la mine. Vreau să văd cât de rău pot să te rănesc fără să teucid. M-am uitat în ochii ei febrili, iar ea mi-a zâmbit. Fără câte dintre membre poți să trăiești?

Și-a înfășurat mâna în părul meu și m-a tras de jos. Am țipat, brațul arzându-mă agonizant din pricina mișcării. M-am agățat de ea, iar fața i s-a luminat de o plăcere crudă. M-a prins exact din locul în care brațul mi-era rănit, eu am țipat, iar în fața ochilor am văzut plutind lumini. Nu puteam să suport atâta durere; aveam să mor. Voiam să mor.

— Evie! a strigat Jack. N-o lăsa să-ți facă asta! Ripostează!

Chipul lui Fehl era chiar în fața mea, răsuflarea ei era fierbinte și sălbatică. Mânia a acoperit durerea, mânia pe această silfidă și tot ce-mi făcuse ea mie, lui Vivian. Ce făcuseră lumii semenii ei. Mi-am înfipt mâna sănătoasă în pieptul ei. Era timpul să termin ceea ce Vivian începuse.

Am deschis poarta, iar ochii lui Fehl s-au bulbucat de șoc și spaimă. Am fost străbătută de emoție văzându-i fața. Merita să arate așa.

Sufletul ei conectat la al meu într-un vârtej de energie și familiaritate, scânteierile și fluxurile mele întâlbind-o, urându-i bun-venit, făcându-mă să-mi doresc s-o absorb. Sufletul ei era un lucru întunecat, un lucru sălbatic și rapid — vântul vâjâind etern printr-un canion sumbru. Simțeam gustul de întuneric de parcă eu aș fi fost sursa.

Iar în acel moment, am știut că nu voiam nimic din Fehl în interiorul meu.

Am împins-o, iar ea s-a cutremurat, prăbușindu-se pe podea și cuprinzându-se cu brațele.

— Ce faci? mi-a strigat Jack.

Tremuram, stoarsă de efortul pe care-l făcusem ca să închid conexiunea înainte de a lua vreun pic din sufletul lui Fehl. Mai obosită decât puteam să-mi închipui că era posibil, cu brațul durându-mă atât de tare că de-abia mai puteam să văd înaintea ochilor, am clătinat din cap.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu ea. Denfehlath! am spus, iar ea a întors iute capul devenind atentă. Pleacă și să nu te mai prind niciodată prin preajma mea sau a lui Jack!

Ea a tresărit, făcând mișcări rigide și forțate, ca o marionetă vie, după care a dispărut pe ușa din perete.

M-am prăbușit pe podea tremurând.

— De ce n-ai omorât-o? Jack m-a privit nevenindu-i să creadă și plin de furie. După tot ce-a făcut?

— Nu înțelegi. Urma să-i absorb sufletul. Dar nu vreau nicio parte din ea în mine, Jack. Un suflet de silf poate fi mai rău decât nimic.

M-a privit de parcă era gata să explodeze, apoi a oftat adânc.

— Bine, atunci. Așezându-se pe podea lângă mine, mi-a luat palma nerănită într-ale sale. Oricum, nu are importanță. Nu după tot ce vom face.

— Dar ce vom face?

Pe față i-a apărut un zâmbet larg de fericire, transformându-i chipul diabolic într-unul angelic.

— Vom salva lumea, Evie! O să ne asigurăm că silfii nu vor mai răni pe nimeni niciodată!

TEROARE CU GROPIȚE ÎN OBRAJI

Am clătinat din cap spre Jack, confuză.

— Ce vrei să spui? Cum o să-i oprim pe silfi? N-o să-i golesc. Pe niciunul dintre ei. Pe lângă asta, chiar dacă aș vrea, n-aș putea niciodată să-i prind pe toți.

— E mai simplu de-atât. Simplu și evident. Ei nu aparțin acestui loc; o să-i trimitem în altă parte.

— Nu s-ar întoarce? Pot face uși.

— Nu vom folosi o ușă. Vei face o poartă. Ei pot călători în Tărâmurile Silfilor și pe Pământ doar cu ajutorul ușilor. Dacă deschizi o poartă către altceva, nu vor mai putea să se întoarcă.

De unde știa el despre porți? Nu-mi aduceam aminte dacă-i spusese ceva sau nu. Poate că-i

spusese Raquel. În orice caz, era clar că nu pricepea cum funcționau.

Ei bine, desigur că nu pricepea. Nici chiar eu nu aveam idee cum funcționau; or, eu făcusem una.

— Nu prea pot să fac asta, nu cred. În plus, nu asta vor și ei? Reth vorbea dintotdeauna despre faptul că o să-i trimit înapoi în locul din care veneau. Presupun că asta însemna să fac o poartă. Mai ales, nu voiam să lucrez cu niciun silf acum și niciodată. Și n-aveam chef să-i fac fericiți făcându-le o poartă nouă și strălucitoare către cine știe unde voiau ei să plece.

— Sunt și alte locuri în care să-i trimitem. Zâmbetul lui Jack continua să fie ferm, dar tonul lui era rece, amenințător.

Am clătinat din cap. Nu pricepea.

— Dar cum o să-i strângem laolaltă ca să-i facem să iasă pe poartă? Și unde s-o deschid? Și, în primul rând, cum s-o deschid? Am făcut doar o singură dată asta, dar pur și simplu s-a întâmplat.

În noaptea în care eliberasem toate sufletele pe care le absorbise Vivian, poarta stelelor mă chemase la ea. Sufletele tuturor creaturilor paranormale pe care Vivian le luase mă ajutaseră să văd lucruri pe care nu am putut să le văd mai înainte și nici după aceea. Mă îndoiam că puteam să găsesc încă o dată poarta aceea — sau altele, dacă mai existau altele.

— Calmează-te, Evie. Am descoperit totul. Există o singură ușă de pe Poteci spre Tărâmurile Silfilor. Ți aduci aminte?

Am încuviințat din cap, amintindu-mi cum se simțise Jack atunci când mi-o arătase.

— Foarte bine. Acea ușă ni se deschide către orice zonă, dar cu toate astea este una și aceeași ușă. Deci dacă ai putea să deschizi o poartă în același loc...

— Silfii ar trece prin ea fără să stea pe gânduri.

M-am holbat la el, înțelegând în sfârșit. Ar fi ca o ușă-capcană. Poarta-capcană.

— Exact! Nu e nevoie de vreo confruntare. Se vor strecura prin ea înainte de a-și da seama ce se întâmplă.

— Cred că s-ar putea să meargă. M-am încruntat. Dar chiar dacă aș descoperi cum s-o fac din nou, nu am destulă energie ca să deschid poarta. Atunci am avut toate acele suflete de la Vivian.

A ridicat din sprâncene.

— Și vrei să-mi spui că nu mai curge nimic în plus prin tine?

Vampirul, duhul aerian și duhul apelor: fragmente din sufletele lor curgeau prin mine. Ridicând din umeri, am clătinat din cap.

— Poate... un pic, dar nu-mi dau seama. Ei bine, vreau să spun, ar trebui. Dar nu e destul.

— De unde știi, din moment ce nu ai încercat?

— Cred c-aș putea face o încercare.

— Uite ce fată bună! Iar dacă nu e destul, putem să mai facem rost. Păcat totuși că am alungat-o pe Fehl. Am fi putut s-o folosim.

— Nu-i chiar așa!

Mi-am mijit ochii, neliniștită la gândul că trata prea banal furtul sufletelor.

— Haide!

M-a înșfăcat de brațul sănătos și m-a tras prin perete pe Poteci, practic țopăind. M-am clătinat, prea obosită, prea copleșită ca să protestez.

— Iată-ne!

A zâmbit spre întunericul din fața noastră; am recunoscut senzația de ușă.

— Deci o să-i trimit acasă?

Eram îndoită. Pe de o parte, era ceea ce voiau și ei. Dar pe de altă parte, ar fi dispărut. Nu putea fi un lucru rău. De unde o să știu ce poartă să folosesc? Nu cred că pot găsi una.

Jack s-a întors către mine cu ochi febrili. Ceva de pe fața lui îmi aducea aminte de Fehl, iar stomacul mi s-a făcut ghem de neliniște.

— N-o să-i trimiți acasă. Am citit totul despre porți și portaluri și există destinații mai bune pentru ei.

— Ca de exemplu?

— Iadul, desigur.

M-am albit la față, iar el m-a strâns de mână.

— Gândește-te la asta, Evie. De ce să capete ceea ce-și doresc după tot ce-au făcut? Au creat vampiri. Au distrus-o pe Vivian. Ți-au distrus viața și au furat-o pe-a mea. Nu se mai aplică zicala „Prea răi pentru rai, prea buni pentru iad” — dacă există creaturi în viață care să merite tortura eternă, atunci ei sunt aceia! Asta merită! Ei te-au făcut, te-au obligat să trăiești viața asta, doar ca să poți deschide o poartă pentru ei. Așa că hai! — deschide poarta!

— Nu știu.

Una era să-i alung, și alta era să-i condamn pe toți la iadul pe care Jack se gândea că puteam să-l găesc.

— Sigur că știi! Trebuie să știi! Ai idee cum a fost să cresc cu ei? Disperat după dragoste, după atenție, după orice? Adorat, apoi abandonat dintr-un capriciu? Lucrurile pe care mi le-au făcut... lucrurile pe care voiam să le fac pentru ei.

Și tot nu eram nimic — nici măcar un animal de companie. Nu poți să-mi spui că nu merită asta! Ai văzut-o pe Regina întunericului, ai văzut ce a făcut! Crezi că acei oameni merită iadul în care trăiesc? Și n-o să mă ajuți să repar toate astea?

Privirile acelor oameni mi-au apărut fulgerător în fața ochilor, m-au bântuit, m-au devorat. Fuseseră deposedate de orice — până și de dorința de libertate — de către silfi. Și nu asta faceau silfii întotdeauna? Nu-ți lăsau de ales, te obligau să joci micile lor jocuri bolnave?

— Și Reth? Vocea lui Jack era mai blândă acum, stăruitoare. După tot ce ți-a făcut, după felul în care te-a făcut a lui? Chiar poți să privești cicatricea și să nu-ți dorești să-l alungi pentru totdeauna?

Am încuviințat încet din cap, privind în jos, la încheietura mâinii mele. Silfii erau răi. Greața și durerea din brațul rănit erau probe în plus. Încetasem să cred despre ei că erau imorali. Nu aveau aceeași idee despre viață precum oamenii, însă existau în lumea umană. Nu eram noi aceia care nu le respectam legile, viețile, drepturile. Iar dacă dispăreau, în sfârșit aveam să fiu în siguranță. Fără să-mi mai fac griji în legătură cu ce plănuiseră, cu ceea ce încercau să facă, cu felul în care urmau să mă atace din nou. Jack avea dreptate.

Dacă stăteam să mă gândesc totuși, nu-mi aminteam când anume exact îi spuseseam lui Jack despre cicatricea mea. Sau alte detalii despre Reth. Sau ce le făcuseră silfii vampirilor. Și eram sigură acum că nu-i pomenisem niciodată de porți.

— De unde știi despre toate astea? l-am întrebat.

— Ți-am spus deja... mi-am petrecut mult timp studiind. Înregistrările de la AISP, științele silfilor.

— Stai, m-ai studiat pe mine?

— La fel ca pe Poteci. Am învățat cum să le folosesc, pentru că asta însemna libertate. Și am învățat despre tine pentru că tu însemni... Însemni... același lucru. Libertate pentru silfi, pentru totdeauna.

Mâna lui pe a mea era crispată, disperată. De cât timp mă adusese aici? Trebuie că avea dreptate, nu știam, nu aveam cum să știu, dar nu puteam să fac asta acum.

— Am nevoie... am nevoie să mă gândesc.

Eram mult prea îndurerată ca să pot să-mi dau seama pe loc.

— Nu. Trebuie să facem asta acum. Nu-i lăsa pe silfi să mai rănească pe cineva. Caută poarta. Încearcă s-o percepi. Va veni la tine, știu că va veni.

Sentimentul care se tot amplifică, cum că aveam la îndemână nenumărate posibilități, nu-mi dădea pace de când Jack sugerase deschiderea unui portal. Știam că, dacă aveam un pic de avânt, puteam să găesc poarta.

Porțile.

Sute și mii, posibilități infinite, toate la îndemâna mea. Semănau cu atracția Reginei întunericului, inevitabilă, puternică, sufocantă. Puteam să deschid oricare dintre aceste porți și să mă pierd pentru totdeauna.

Sau să fac să se piardă o întregă rasă pentru totdeauna.

Având în vedere că în noaptea cu Vivian doar poarta corectă mă chemase, acum părea că poarta greșită striga, atrăgând atenția simțurilor mele, implorând să fie deschisă. Poate că porțile pe care le găsisem reflectau confuzia din mine. Poate că fluxul Potecilor, natura lor reală, sprijinea porțile

către... Întuneric.

— Gândește-te la Arianna, mi-a șoptit Jack. Gândește-te la Vivian! Gândește-te la mama ta! Ce i-au făcut silfii, cum au folosit-o, cum au abandonat-o, iar apoi au uitat de tine. Ea s-a rătăcit pentru totdeauna din cauza lor, iar tu nici măcar n-ai cunoscut-o vreodată.

Am închis ochii. De unde știa Jack despre asta? Era important? Silfii meritau asta; trebuiau opriți. Iar eu puteam fi de ajutor, să protejiez atâția oameni nevinovați. Haosul la degetul meu mic mă speria totuși. Și dacă nu aveam energia să închid ce deschideam? Nu păream să știu ceva despre porți, dar știam că mă luptam cu forțe mai mari și mai puternice decât mine. Nu voiam să le las deschise.

— Nu știi dacă pot s-o fac.

Jack a oftat plictisit.

— Bine, ai nevoie de mai multă putere? Ce zici de vampirul ăla nebun? El ar putea s-o facă, nu-i așa?

— Și ce, o să-l folosim ca pe un soi de baterie vie?

— Nu merită asta?

Mi-am frecat fruntea, încercând să mă gândesc. Desigur, vampirul ucisese bieți copii de troli lipsiți de apărare și încercase să mă omoare și pe mine, dar... Ei bine, știi ceva? De ce să n-o fac? Nu era de parcă n-o mai făcusem și altă dată un pic. Și, în plus, toată viața mea fusesem folosită — de către AISP, de către silfi. Sigur că era mai bine ca viața vampirului să fie dedicată salvării lumii de amenințarea silfilor. Cu siguranță că el nu merita un suflet nemuritor. Nu făcea nimic cu el, nu era bun la nimic. La fel ca silfii, și el era un monstru. Ce însemnau cuvintele lui?

— O să-iucid pe toți!

Era aplecat în mod irațional către distrugerea celorlalți paranormali nemuritori doar pentru simplul fapt că aceștia erau ceea ce erau.

— Oh, am spus încet.

Monstru, într-adevăr, pentru că le uram pe celelalte creaturi din cauza existenței lor. Strigătul porților se rotea nevăzut în jurul meu, bâzâind în spatele ochilor mei și dându-mi furnicături în degete, dar în loc să mă farmece, mă făcea să-mi fie rău. Ce puteam să cred despre asta? Cine eram eu ca să hotărâsc ce soartă trebuiau să aibă silfii? Nu puteam să condamn o întreagă rasă de creaturi să meargă în iad pentru că erau ceea ce erau.

Aveam de ales și nu voiam să mă transform într-un monstru în numele protejării celor nevinovați. Pierdusem atât de mult din mine însămi în aceste ultime câteva săptămâni, progresând încet, dar sigur. Îmi pierdusem trecutul, viitorul, căminul, dar acest ultim mic lucru — simțul dreptății sau al greșelii —, acesta era uman. Uman, și nimeni nu putea să mi-l ia.

M-am gândit la Lend și la ce spunea de nenumărate ori, argumentând metodele tatălui său versus cele ale AISP-ului. Nu existau lucruri absolute. Nu puteai pune lucrurile în categorii clare numite „bine” și „rău”. Uber-vampirul era rău. Arianna era bună. Dar ei erau amândoi vampiri. Indiferent ce făceau unii silfi (și nu puteam să contest faptul că Regina întunericului merita să ajungă în iad), asta nu însemna că erau cu toții irecuperabili.

M-am uitat la Jack — chipul lui angelic era deformat de nerăbdare și de furie. Lăsase ca ura față de silfi să-l distrugă în același fel în care Vivian își lăsase amărăciunea pe care o simțea față de lume să o distrugă. Nu le voi lăsa această victorie silfilor. Orice altceva se întâmpla în viața mea era încă viața mea, și nimeni — nici Reth, nici Jack — nu putea să mă oblige să devin altceva — ceva în care nu mă recunoșteam.

— Nu pot, am spus încet, nevrând să-l dezamăgesc brusc pe Jack. E greșit. Silfii sunt îngrozitori, dar eu nu sunt judecătorul lor. Poate că dacă aș fi știut cum să-i trimit acasă... dar nu pot să-i exilez în iad pentru că sunt ceea ce sunt.

— Ce spui acolo?

Vocea lui Jack era joasă și-i tremura. Acum nu mai era nici urmă din zâmbetul lui dezarmant.

— Nu pot să fac asta! Acele locuri... pot să le simt, și nu pot s-o fac, nu pot trimite pe nimeni acolo.

Am tresărit, uimită că Jack a izbucnit într-un râs tăios.

— Nu poți? Nu poți. Am trăit în iad în ultimii treisprezece ani, iar tu refuzi categoric să-i trimiți pe-acești demoni în locul de care aparțin? M-a strâns de mână atât de tare, încât m-a durut. Mă tem că e inacceptabil! Nu după toată strădania mea de a te aduce aici!

Nu mă gândisem niciodată să mă tem de Jack, stupidul, acrobatul Jack, dar uitându-mă acum fix în ochii lui, mi-am dat seama că paranormalii nu erau singurii monștri din lume.

— Putem merge undeva să stăm de vorbă despre asta?

— Nu, nu putem merge undeva să stăm de vorbă despre asta, mi-a imitat el vocea, disprețuitor. Ai idee cât timp mi-a luat mie să descopăr toate astea? Să le fur silfilor cărțile, să mă întrezăresc la AISP, s-o conving pe Raquel să te aducă înapoi? Câte misiuni a trebuit să ratez, câte probleme a trebuit să creez până când a devenit suficient de disperată încât să te cheme pe tine? Și ai vreo idee, cea mai mică idee, cât de greu este să urmărești un silf?

— Tu ai... tu ai fost?

Lucrurile începeau să se lege — lucruri terifiante. În acea noapte la Centru, silfida nu mă urmărise pe mine. Îl urmărise pe Jack, pentru că-i furase cărțile. Într-adevăr, Reth nu fusese în spatele niciunui atac.

— A fost ceva mai ușor să-l găsească pe spiritul apelor, dar aproape că era să mă înec tot explicându-i ce voiam de la el. Și și-așa de-abia te-am păcălit! Apoi am avut noroc să-l găsim pe vampir. Aveai timp mai mult decât îți era necesar să-l secătuiești în Suedia, dar nu, tu i-ai spus să plece, așa că a trebuit să-l trag după mine, în stare de inconștiență, pe Poteci, ca să-l aduc la Halloween. Ca să nu mai spun ce mi-ai făcut cu Fehl! Am așteptat toată nenorocita mea de viață un nume de silf, apoi am folosit singura comandă bazată pe nume pe care o știam, ca s-o fac să te rănească fără să te omoare, iar tu ce ai făcut? Ai alungat-o! Ceruri și iad, Evie, nu faci doi bani!

M-am uitat la el șocat.

— În tot acest timp. M-ai manipulat, încercând să mă faci să... Cum ai putut?

— Pentru că mi-a făcut bine! Fața îi era mistuită de ură. Deschide poarta! Acum!

— N-o s-o fac!

A slăbit strânsoarea mâinii cu care mă ținea și am simțit un nou val de panică.

— Jack, eu...

— Ce mi-ai spus mie despre iadul tău personal? Rătăcită pe Poteci pentru totdeauna?

Lacrimile mi-au țâșnit din ochi.

— Te rog!

— Deschide poarta!

— Te rog, du-mă acasă! Te rog!

Zâmbetul lui cu gropițe în obraji, rău în inocența lui, a apărut rapid.

— Tu nu ai o casă. Dar ce-i corect e corect. Nu-i trimiți pe silfi în iad, atunci o să te părăsesc eu în iadul tău.

— Nu! am țipat, încercând să-l înșfac de mână cu ambele mele mâini, gemând de durerea pe care-o simțeam în brațul rănit. Dar el s-a tras fără niciun efort din strânsoarea mea și mi-a zâmbit încă o dată fulgerător, după care s-a retras în întuneric, departe de mine.

Iar apoi am rămas singură.

SALUT, IADULE!

Eram singură.

Eram singură pe Potecile Silfilor.

Odată ce legătura era ruptă, nu o mai puteai găsi niciodată pe cealaltă persoană. Niciodată. Niciodată. Și nimeni nu avea cum să mă mai găsească în întunericul pustiu și infinit. De fiecare dată mă trezeam înfricoșată și asudată din pricina acestui coșmar, iar acum...

Oh, te rog, te rog să fie și asta tot un coșmar.

M-am uitat înnebunită în jur. Poate că reușeam să-l regăsesc pe Jack. Poate că tot ce auzisem despre Poteci era o minciună — nimic altceva decât un lucru pe care mi-l spusese Raquel astfel

încât să nu fac greșeli privind transportul.

— Jack! am strigat, vocea răsunându-mi în liniștea aproape mai înfricoșătoare decât liniștea însăși.

Odată ce ecoul vocii mele a încetat, stingându-se precum o lumină, tăcerea a căzut și mai grea — o greutate palpabilă, pe umerii mei.

Aveam opțiuni. Trebuiau să existe opțiuni. Ușa! Ne aflam chiar lângă ușa care dădea spre Tărâmurile Silfilor. Am întins mâna, tremurând, disperată, simțind-o. Singurul lucru pe care-l percepeam erau lujerii porților către haos... iad... acele locuri rele și involburate unde Jack voia ca eu să-i trimit pe silfi.

Nu cumva încercam să deschid o ușă și în schimb deschiseseam o poartă?

Oh, biiip, eram în iad și singura mea opțiune să ies era tot iadul.

O să fiu OK. Cineva o să mă ajute. Cineva trebuia să mă ajute.

— Reth! Dintr-odată, eram disperată să-i văd chipul auriu. Lorethan! am țipat, știind că n-o să mergă, dar sperând că poate, cumva, încă mai supraveghea vigilent tot ce ținea de vechiul lui nume.

O să vină după mine. Chiar el îmi spusese: știa mereu unde mă aflam. Știa și va veni. Nu trebuia decât să aștept.

Nu trecuse destul de mult timp?

Desigur, trecuse suficient timp ca să mă găsească.

Am numărat până la o mie, respirând în ritmul numărătorii.

Două mii.

Trei mii.

Aveam să mor.

Patru mii.

Aveam să mor aici, în întunericul tăcut, singură.

Cinci mii.

Și nimeni nu va ști niciodată și nimănui nu-i va păsa.

Șase mii — Unde naiba ești, Reth? Unde ești?

Nu venea. Respirația mi s-a accelerat, inima-mi bătea prea repede în piept, încercând să-și facă loc să iasă din trupul meu. Am făcut un pas, apoi altul, apoi altul și altul și altul, am alergat, dar nu era nicio adiere în părul meu, nu se simțea nicio mișcare, nimic altceva decât tălpile mele care continuau să meargă și să meargă.

Nicăieri.

Nu aveam unde să merg. Eram singurul lucru care exista aici. M-am uitat în jos și m-a izbit un val de amețală. De unde știam că stăteam pe ceva? Nu cumva cădeam, nu cumva căzusem în tot acest timp și o să cad aici, în întuneric, o eternitate?

M-am prăbușit, ghemuindu-mă în poziție fetală. Totul era lipsit de viață, amorțit. Până și brațul meu rănit de-abia dacă mă mai durea. Nu puteam să simt nimic împrejurul meu și mă întrebam ce mă va ucide până la urmă. Setea? Foamea? Faptul că în final atingeam fundul acestui abis? Sau ce-ar fi fost să nu mor niciodată... ce-ar fi fost să zac pentru totdeauna în întuneric?

Aveam un junghi în piept, un junghi foarte puternic, iar bătăile inimii erau de fapt durere. Poate că aveam să mor de un atac de inimă.

Aveam să mor.

Aveam să mor, iar pe Lend nu o să-l mai revăd niciodată. N-o să știe niciodată ce mi s-a întâmplat. N-o să ajung niciodată să-i spun că-mi părea rău sau cât de mult îl iubeam și că o să-l iubesc pentru totdeauna, chiar dacă trebuia să-l părăsesc. Și Raquel, Arianna, David, chiar și Vivian și Carlee — îi părăsisem pe toți fără niciun cuvânt, fără nicio explicație. Fusesem așa de disperată să aflu cine eram, să-mi găsesc locul în lume, încât mințisem și îi lăsasem în urmă pe cei care mă iubeau și care voiau să-mi ofere un loc indiferent cine sau ce eram.

Acum, biata Vivian o să fie singură pentru totdeauna în visele ei. Poate că înainte de a muri o să adorm și o s-o vizitez pentru ultima oară. Mi-ar plăcea.

Mi-i imaginam pe Lend și David și Arianna îngrijorați. Chipul lui Lend, mă uram pe mine însămi

pentru ce o să-nsemne asta pentru el, pentru tot ce-i făcusem deja până acum. Cum de putusem să fiu atât de egoistă, să-l mint atâta vreme? Merita șansa să-și pună în ordine propria minte, dar i-o luasem eu prin faptul că-i ascunseseam adevărul, așa cum mulți oameni mi-l ascunseseră mie. Și, desigur, el nu mă alesese pe mine, nu mă va alege pe mine, ci era alegerea lui. Cel puțin cât timp fuseserăm împreună, eu fusesem mai fericită decât fusesem în tot restul vieții mele.

Și avusesem un dulăpior al meu. Era și asta ceva.

Am inspirat adânc, cutremurându-mă, încercând să-mi liniștesc bătăile inimii. Dacă era să mor, voiam ca măcar inima-mi să fie împăcată. O să zac aici și o să mor în timp ce o să mă gândesc la Lend, Raquel, Arianna și David. Să cad în inconștiență plină de dragostea mea pentru ei nu era chiar cea mai rea cale să mă sting.

Am zâmbit, amintindu-mi de vremea în care Arianna îl înjurase pe Reth și fusese aruncată într-un copac pentru eforturile ei. Ce păcat că nu aflaserăm niciodată dacă Landon și Cheyenne au sfârșit prin a rămâne împreună. Spre binele Arianei, speram că rămăseseră împreună. Avusesse destule dezamăgiri în viața și moartea ei, contrar așteptărilor sale.

David și credința lui ridicolă în toți cei dimprejurul lui, dragostea lui nemuritoare pentru o creatură paranormală care niciodată nu-i va răspunde — nu va putea să-i răspundă — la fel la dragostea lui. Nu era stupid sau naiv. Să iubești pe cineva atât de total era un act mult mai curajos decât recunoscusem eu vreodată.

Raquel. Accentul ei ușor spaniol și infinitul ei arsenal de oftaturi. Mă întrebam pe care dintre ele o să-l folosească văzând că n-o să mă mai întorc niciodată. Nu mă întrebam dacă o să fie tristă. Știam că acum eu eram ca o fiică pentru ea, iar ea era mama mea. Iar dacă ratam amândouă, ei bine, cu cât vedeam mai multe din viața normală, cu atât îmi dădeam seama că era rutină.

Și Lend. Lend al meu. Tot ce trebuia să fac era să mă gândesc la chipul lui. Asta era destul ca să mă susțină în pustietatea mea, mă făcuse mereu să mă simt de parcă eram pustie. Nu fusesem niciodată pustie cu Lend.

Inima mi s-a potolit, durerea a fost înlocuită de ceva nou: un ciudat soi de blânde mișcări, de parc-aș fi fost acul unei busole. Cu cât mă gândeam mai mult la ființele pe care le iubeam — mai ales la Lend —, cu atât eram mai puternică, îl voiam aici. Voiam să fiu cu el mai mult decât orice altceva pe lume.

M-am ridicat în picioare, prea speriată ca să mă mai gândesc la ce faceam, prea speriată ca să sper. Am fost atentă la ce simțeam, gândindu-mă la Lend. Parcă-l țineam de mână. Îl priveam cum desena. Timpul acela prețios în care el nu făcea altceva decât să stea în preajma mea. Felul în care râdea. Privirea și ochii lui când era pe cale să spună ceva ce considera că era inteligent. Felul în care se uita la mine în timp ce vorbeam, de parcă eu eram tot ce voise el vreodată pe lume.

Am închis ochii și am înaintat, cu brațul sănătos ridicat, zâbind în tip ce-mi urmam simțurile. M-am oprit la imaginea mea cu Lend, înconjurat de Arianna, Raquel și David. Acea imagine arăta ca un loc, arăta la fel precum ceea ce-mi imaginasem dintotdeauna că ar fi un cămin. Aerul nemișcat din fața mea s-a agitat, s-a solidificat, iar eu călătoream și mă rostogoleam ieșind din întuneric direct către Lend.

Lend al meu.

Iar apoi el mă ținea în brațe, și eu plângeam, iar Raquel și David și Arianna erau și ei acolo. Lend mă mângâia pe păr, repetându-mi mereu și mereu același lucru.

— E-n regulă, ești acasă. Ești acasă.

Și, pentru prima dată în viața mea, știam că era adevărat.

NE ÎNTÂLNIM LA MIJLOC

— Fii sincer, puștoaico, a zis Arianna, terminând cu atenție să-mi panseze brațul în ațele, dacă știam că ai nevoie de atâtea îngrijiri, n-aș fi fost de acord să fiu colegă de cameră cu tine.

Am zâmbit, scrâșnind din dinți de durere.

— Și eu te iubesc, Ar.

— Iar tu ești o fraieră, apropo. Dacă m-ai fi lăsat să vorbesc cu tine, ți-aș fi explicat că mi-am luat libertatea de a trimite în numele tău cereri de înscriere la Universitatea Americană și la Universitatea „George Washington”, iar ambele sunt foarte aproape de Georgetown dacă iei trenul.

— Ce... ce-aifăcut?

— Și dacă nici așa nu merge, sunt mai mult decât dornică să mă folosesc de niște șmecherii vampirești pe lângă vreun asistent din comisia de admitere. Dacă nu pot avea o viață a mea nuseamnă că o să te las pe tine să te porți atât de stupid cu a ta. Poți să-mi mulțumești mai târziu.

M-am holbat șocată la ea. Nu știam ce să spun. Eram atât de obsedată de Georgetown, încât n-aș fi avut chef niciodată să mă gândesc la alte opțiuni. Eram mai mult decât impresionată că Arianna veghease asupra mea în felul acesta.

Desigur, să fiu aproape de Lend probabil că nu mai conta.

— Ești sigură că nu vrei să mergem chiar acum la spital?

Raquel încă avea ochii mijiți de îngrijorare. Venise imediat acasă la David când Jack îi spusese că dispărașem. Acum stăteau jos, unul lângă celălalt.

— Poate să aștepte până mâine.

Raquel a scos un oftat — care parcă spunea: De ce trebuie să fii așa de încăpățânată? — și a clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred chestia asta cu Jack. Va trebui să-l căutăm; iar dacă-l prindem, îl închidem în celulele de fier. Drăcușorul ăsta nu poate face uși acolo. Dacă tot a venit vorba, eu tot nu am înțeles cum ai reușit să scapi singură de pe Potecile Silfilor.

— Nu știi. Și Reth, și Jack mi-au spus că trebuie să ai un simț de orientare privind locul în care vrei să ajungi, să ai o legătură cu el. Pentru Reth erau numele; pentru Jack — el trebuia să fi văzut acel loc mai înainte. Iar pentru mine... M-am înroșit, uitându-mă la Lend, care stătea lângă mine, dar nu chiar atât de aproape încât să ne atingem. Ei bine, pentru mine ai fost tu. Ați fost toți. Odată ce m-am concentrat în gând la voi, parcă am simțit care era drumul până aici.

Arianna părea confuză. Era de înțeles, la câte aveau de asimilat — de la întreaga poveste cu Jack-e-un-psihopat-care-voia-ca-eu-să-distrug-o-specie și până la se-dovedește-că-eu-sunt-mai- puțin-umană-decât-credeam-noi. În tot acest timp, Lend a stat tăcut, ceea ce mă neliniștea tot mai tare. Oare de-acum înainte avea să se simtă stânjenit în preajma mea? Încă îl iubeam, întotdeauna o să-l iubesc și aș fi făcut orice voia el în privința relației noastre, dar toată chestia asta cu nu-ne-vorbim-și-nu-ne-atingem trebuia să se termine!

OK, atunci poate că nu eram chiar pregătită să-l las în pace.

OK, probabil că niciodată n-o să fiu pregătită să-l las în pace.

Arianna s-a încruntat.

— Dar când erai blocată pe Poteci, de ce nu l-ai strigat pe-acel silf care este tatăl tău? Reth nu ți-a spus numele lui?

Am rămas cu gura căscată.

— Biiip! Uau! Nici nu mi-a trecut prin cap!

Nu-mi venea să cred cât fusesem de proastă, gata să mor și să putrezesc pe Poteci, când știam numele unui silf, altul decât cel al ucigașei Fehl. Dar însemna și asta ceva. Când făcusem alegerea asta, nu mă gândisem nicicum la „tata” sau la locul din care proveneam. Ci m-am gândit la cei pe care-i aveam, la persoanele care însemnau ceva pentru mine.

Așa că toată chestia asta cu tatăl silf? Scutește-mă! Faptul că acum știam de unde veneam nu schimba deloc că eram cine eram. Stupidul meu tată putea să putrezească pe Tărâmurile Silfilor pentru tot restul eternității. El nu însemna nimic pentru mine.

Pe când eu, categoric, nu eram nimic.

Păcat că nu descoperisem asta înainte de a-mi distruge relația cu dragostea vieții mele. Stricasem totul, căci fusesem prea obsedată să încerc să realizez idealul vieții mele și prea paranoică privind pierderea lui Lend și fusesem rănită pentru că eu însămi mă sabotasem. M-am uitat la Lend, dorindu-mi ca el să facă sau să spună ceva.

De parcă mi-ar fi răspuns la așteptări, s-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna.

— Putem să mergem la o plimbare?

— Desigur!

L-am lăsat să mă ajute să mă ridic, după care nu am fost sigură că trebuia să continui să-l țin de mână sau nu. Dar el nu mi-a dat drumul, ci m-a condus afară, iar apoi am luat-o în jos, pe poteca spre iaz. S-a oprit brusc la jumătatea drumului.

— Nu pot... Expresia chipului i s-a modificat — era ceva între mânie și tristețe. Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus. De ce?

Nu suportam să mă uit la el, așa că am studiat stratul de frunze moarte de pe pământ.

— Ești cea mai importantă persoană din viața mea, cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Și, deși aproape că urăsc chestia asta, te iubesc atât de mult! Pentru că am fost de-atâtea ori părăsită în viața mea, iar să te iubesc înseamnă că iar o să mi se întâmple asta. Gândul că o să te privesc cum te îndepărtezi, cum devii cineva precum mama ta, cineva care nu o să mai poată iubi... e mai ușor să terminăm cu asta cât mai repede. Acum n-o să mor, nu cred, dar probabil că mai târziu așa ar fi. Și îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți spun, dar m-am gândit că, dacă nu știi, am putea cumva să facem ca lucrurile să meargă. Întotdeauna mă faci să mă simt caldă, să uit de pustietate. Am fost egoistă și nu a fost corect din partea mea. Oricine merită să știe cine este cu adevărat.

— Evie... tu... AH! a strigat Lend, iar eu m-am uitat la el surprinsă. Avea ambele mâini strânse pumn și se holba la cer. După câteva secunde, m-a privit din nou și toată mânia dispăruse de pe chipul lui. Eu nu sunt nemuritor!

— Dar am văzut...

— Știu ce ai văzut și sunt sigur că ai dreptate, dar să fii nemuritor nu mă face pe mine un nemuritor. Nu mă trata de parcă aș fi ca mama mea. Ea a fost dintotdeauna așa — nici nu poate fi altfel. Ea nu crește, nu se schimbă. Tu vrei să spui că sunt la fel ca ea?

— Bineînțeles că nu!

Și-a dat ochii peste cap.

— Te porți de parcă o să-mi fac bagajele și o să sar în cel mai apropiat râu, săptămâna viitoare. Ceea ce ar fi o idee îngrozitoare, pentru că am o mulțime de lucrări de făcut. Acea nu este lumea mea. Pe când asta da, este! Și am de gând să-mi trăiesc viața așa cum vreau. Ceea ce înseamnă că vreau să absolv școala, să fac progrese uriașe în domeniul criptozoologiei, să am copii și să fiu ridicol de convențional, cu excepția faptului că o să ajut să avem grijă de creaturile paranormale și că o să fiu capabil să-mi schimb forma. Și am de gând să fac toate astea în fiecare minut al vieții mele, cu fata pe care o iubesc și care o să-mi promită în acest moment că întotdeauna va avea încredere în mine în orice privință, de-acum înainte, pentru ca eu să pot fi cu adevărat alături de ea.

Am clipit ca să-mi rețin lacrimile. Asta era exact ce voiam să aud, ce nu îndrăzneam să sper că o să aud. Dar el nu știa. Cum putea să fie sigur?

— Dar dacă o să te răzgândești? Nici măcar nu știu cât o să trăiesc.

A avansat câțiva pași micșorând distanța dintre noi, după care și-a sprijinit fruntea de a mea.

— Singura viață pe care mi-o doresc este cu tine. Nu văd prăpastia asta pe care o vezi tu între noi, dar... nu ai vrea să ne întâlnim undeva la jumătate?

— La jumătatea cui?

— Nu știu, la jumătatea dintre mâine și eternitate, la jumătatea dintre viață și moarte, la jumătatea dintre normal și paranormal. Acolo unde ne-am aflat dintotdeauna.

Mi-am mușcat buza, încuviințând din cap în timp ce continuam să stau sprijinită de fruntea lui.

— Este loc pentru noi doi acolo, nu?

— Întotdeauna.

Și-a lipit buzele de ale mele, pecetluind micul nostru loc în lume. Împreună.